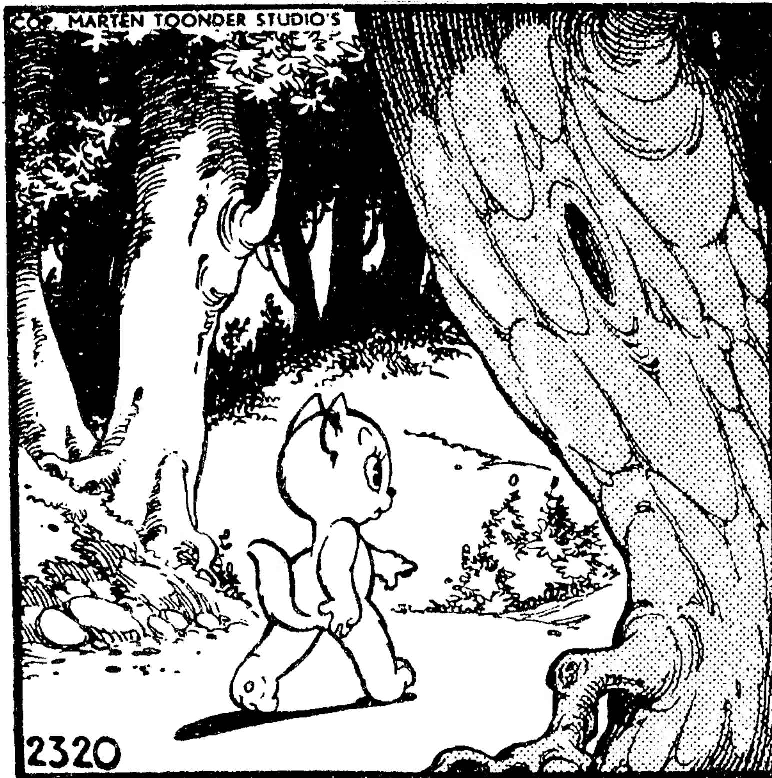
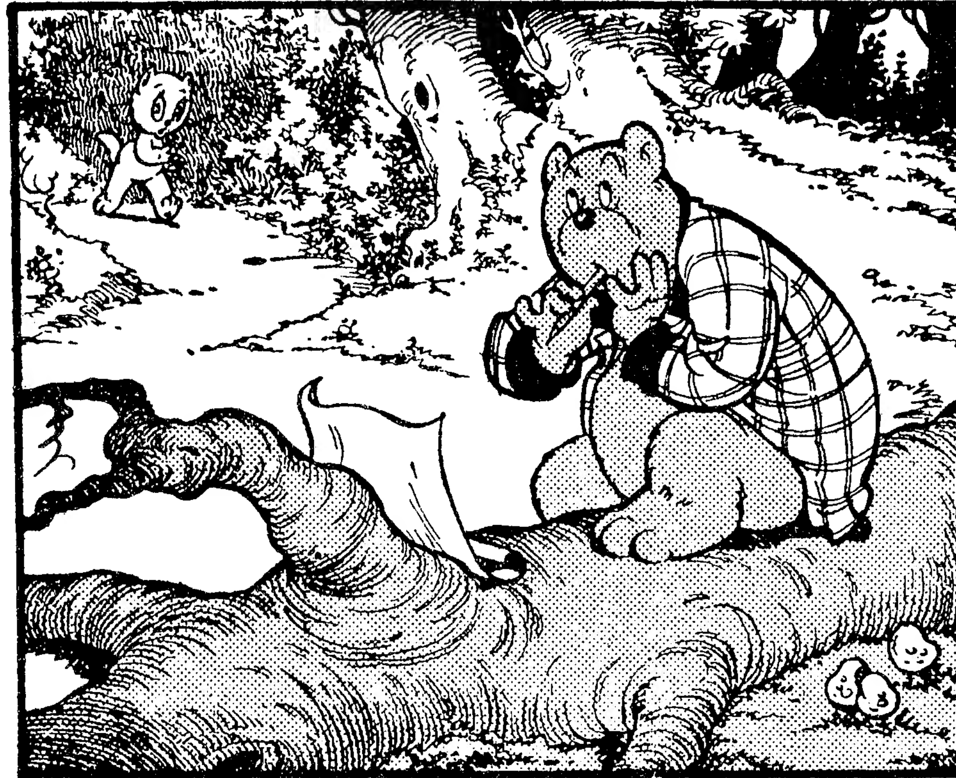
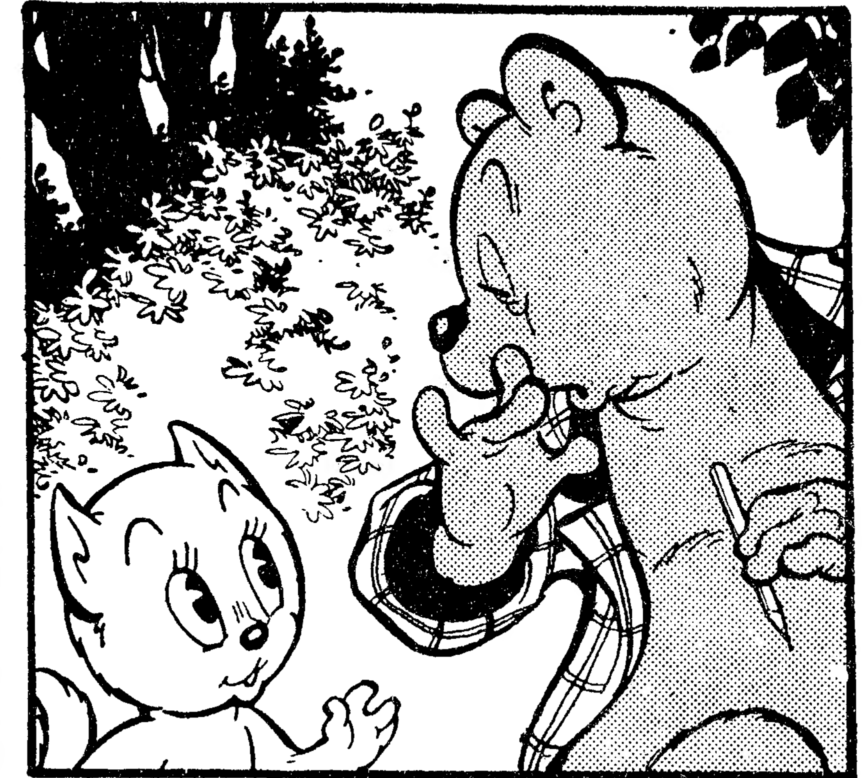
TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Op een mooie dag in het najaar was Tom Poes een wandeling gaan maken. Hij had een drukke tijd achter de rug met het opknappen van zijn huisje en allerlei andere dingen, die met dit verhaal niets te maken hebben. En nu had hij zin in niets doen en gewoon maar een beetje lopen en naar de zon kijken.

Maar toen hij dat een poosje gedaan had begon hij zich toch wat schuldig te voelen, want hij bedacht opeens, dat hij zijn vriend, heer Ollie B. Bommel al in een hele tijd niet had opgezocht.

„En," dacht Tom Poes, „dat geeft altijd moeilijkheden. Want als ik hem dan weer tref, heeft hij zich meestal ergens in gewerkt."

Het was dan ook een hele opluchting voor hem toen hij, bij het beklimmen van een heuveltje, heer Bommel in de gaten kreeg. Zo op het oog zag die er welvarend uit, hoewel er een nadenkende trek op zijn gelaat lag en hij zorglijk op een potlood zoog.

„Dag, heer Ollie!" riep Tom Poes. „Hoe gaat het er mee?"

„Eh . . . o! Dag Tom Poes," zei heer Bommel afwezig. Hij schreef langzaam iets op het papier en schrapte het na enig peinzen vol afkeer weer door.

„Ik pluk een bloem met gouden hart", prevelde hij.

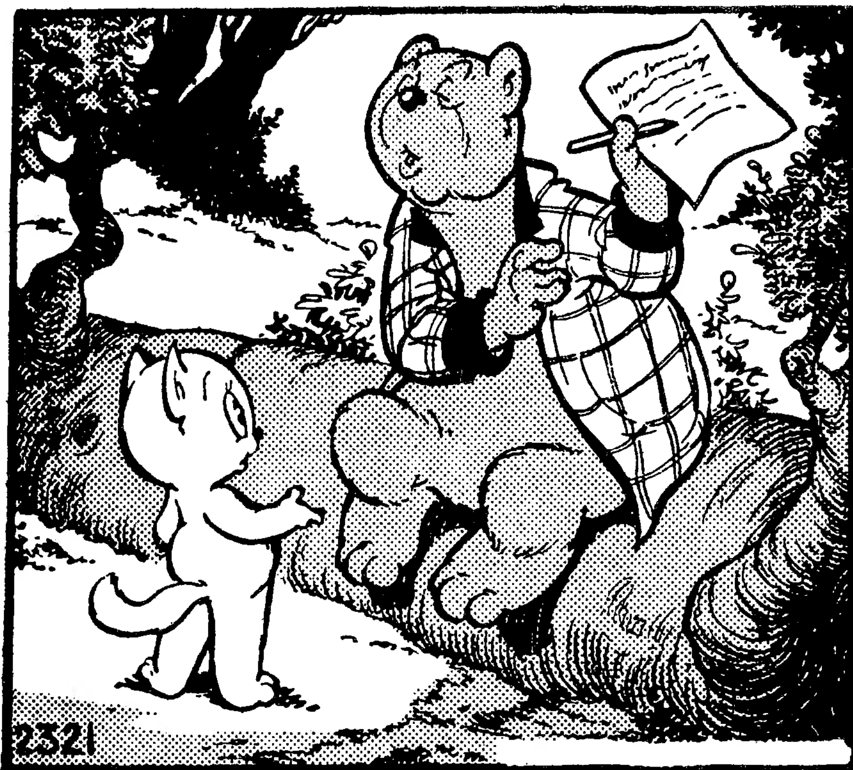
„Wàt doet u?" vroeg Tom Poes ongerust.

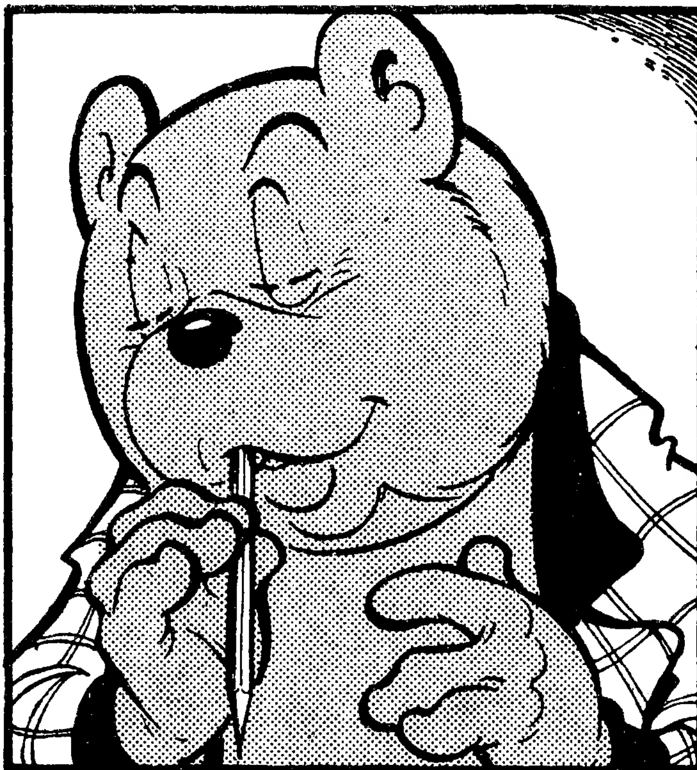
„Ik pluk een bloem met grote smart," vervolgde heer Bommel mijmerend.

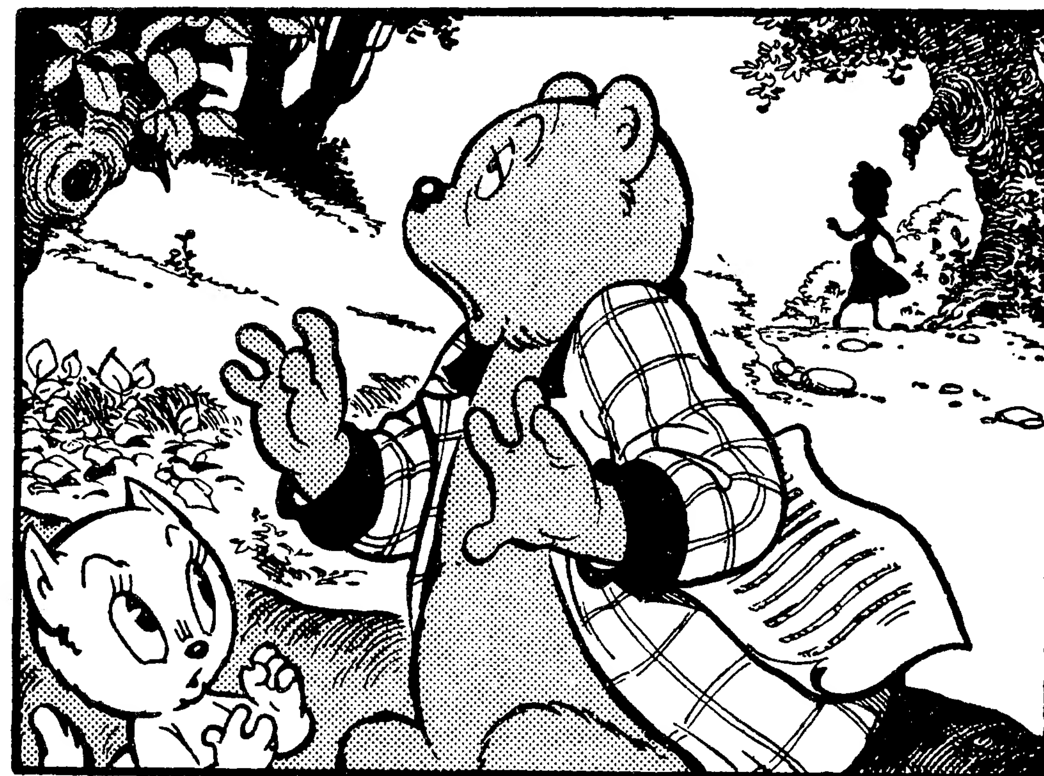
„Dat rijmt!" riep Tom Poes vrolijk.

Heer Ollie liet zijn potlood zakken en richtte zich vol waardigheid op. „Natuurlijk rijmt het!" sprak hij uit de hoogte. „Ik dicht! En wanneer je op school goed je best had gedaan, zou je weten, dat een goed gedicht behoort te rijmen. Stoor me nu niet, jonge vriend, het is moeilijk!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Tom Poes keek heer Bommel verbaasd aan en begon toen te lachen. „Bent u aan het rijmen?" vroeg hij ongelovig. „Maar het is toch nog geen St-Nicolaas?"

„Je bent nog erg jong!" zei heer Ollie ontstemd. „Ik ben niet aan het rijmen, maar aan het dichten — en dat is iets hééI anders. Want ik heb ontdekt, dat ik een dichter ben en dat is een mooie ontdekking voor een heer, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Hoe hebt u dat ontdekt?" vroeg Tom Poes nieuwsgierig.

Heer Bommel schoof zijn papier en potlood op zij en keek gestoord. „Je bent hééI lastig, jonge vriend!" sprak hij vermoeid. „Je verjaagt mijn inspiratie. En als ik niet zo vol mooie en fijne gedachten zat, zou ik driftig worden. Maar daar geef ik niet meer aan toe. Ik heb mijn leven veranderd. Ik heb de ruwe dingen van het dagelijks leven opzij geschoven en mijn gedachten gevuld met schoonheid. Ik ben bezig aan een dichtwerk, dat ik ga opdragen aan de freule van Barneveld."

„Aan wie?" vroeg Tom Poes verrast.

„Aan Héloïse van Barneveld!" legde heer Ollie uit. „Een nichtje van de markies, je weet wel. Een hééI beschaafd en teer wezentje van grote smaak en verfijning. En nu je toch hier bent kun je net zo goed een beetje helpen. Wat rijmt er op zacht?"

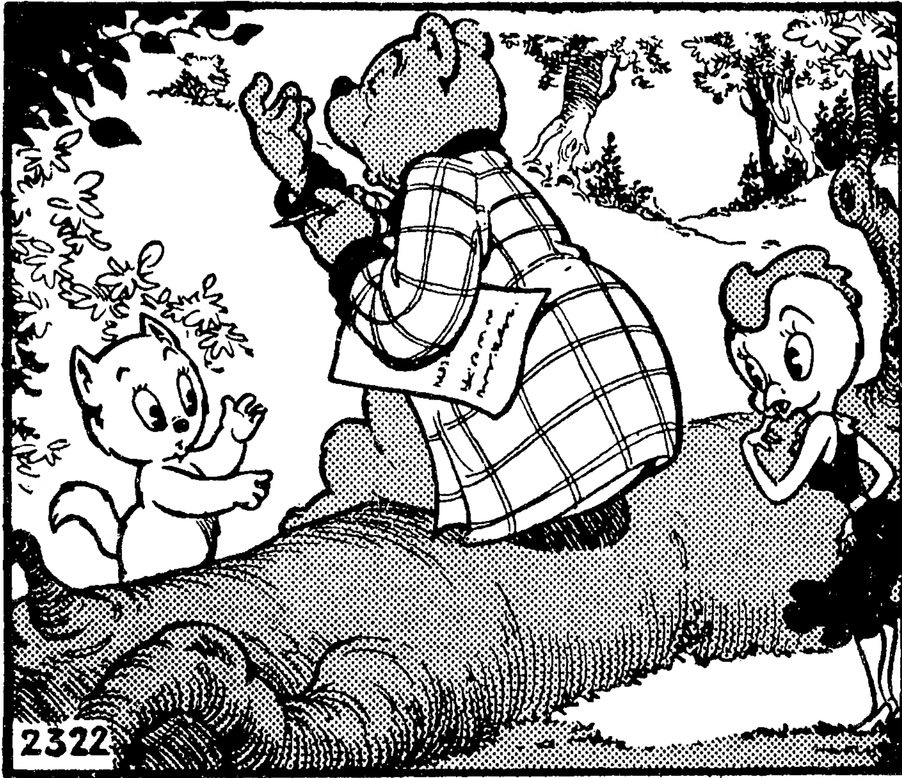
„Kracht," zei Tom Poes, na enig nadenken.

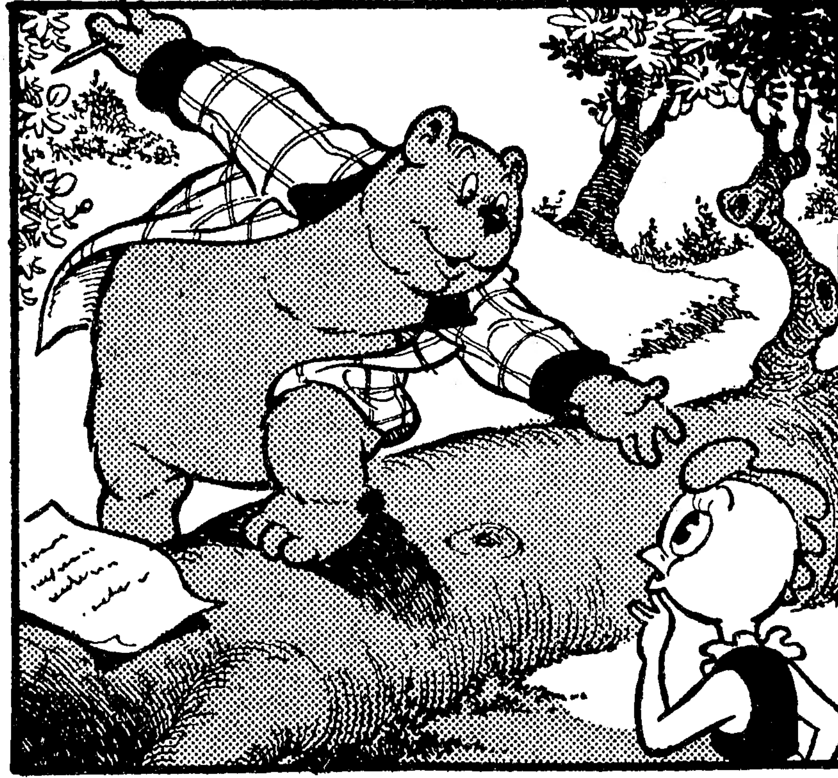
„Bah!" riep heer Bommel afkeurend. „Kracht! Dat is niet teer en dichterlijk! De oertijd is voorbij. Nee, dit is de tijd van de geest en niet van grove spieren. Je bent een ruwe klant, Tom Poes!"

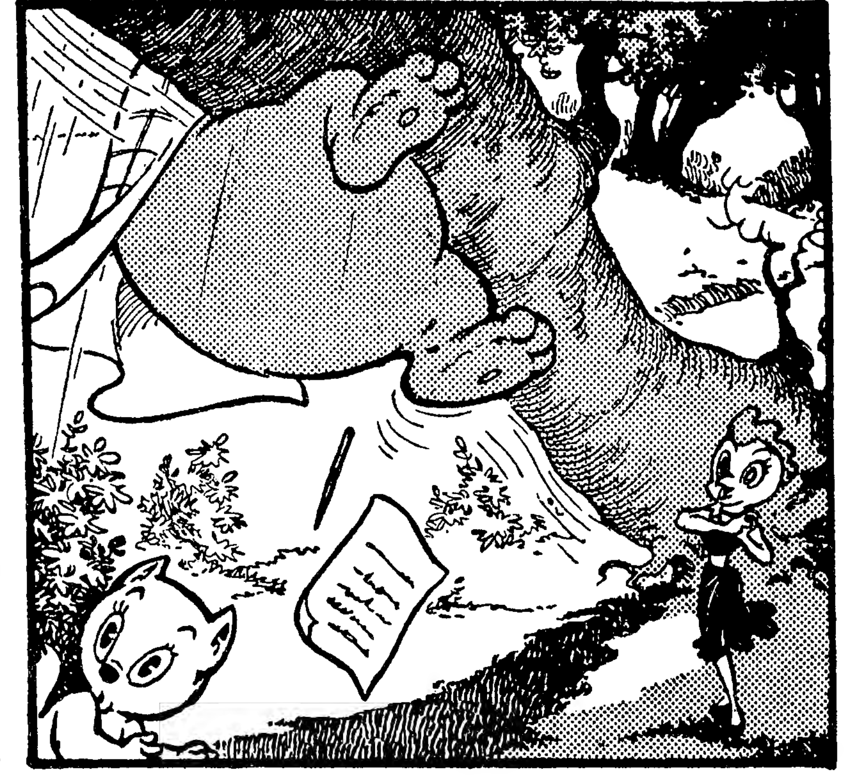
„Hm!" zei Tom Poes. Hij begon te begrijpen, dat zijn vriend ernstig verliefd moest zijn en hij vond het beter om maar niet tegen te spreken. Toen viel zijn blik op een gedaante, die over het heuveltje naderde. „Daar komt iemand aan," waarschuwde hij.

„Dat interesseert mij niet," zei heer Ollie. „Wij dichters leven in een eigen wereld. Zacht. Smacht. Jacht. Klacht..."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

„De macht van een dame is iets héél bijzonders," sprak heer Ollie dromerig. „Mijn hele bestaan is veranderd sinds ik de freule van Barneveld ontmoet heb. Nu pas zie ik in hoe dor en vreugdeloos mijn leven altijd geweest is. Mijn geest is ontwaakt als een rups die uit zijn ei kruipt."

„U bedoelt zeker een vlinder." zei Tom Poes. „Daar is iemand die wil passeren, heer Ollie."

„Onzin," riep heer Bommel uit. „Vlinders kruipen niet uit eieren."

„Een vlinder die uit zijn cocon kruipt," verduidelijkte Tom Poes. „Kunt u niet even opzij gaan? Dat meisje kan er niet langs!"

Heer Ollie wierp een blik achter zich en sprong overeind alsof hij door een speld gestoken werd.

„Freule Héloïse!" riep hij uit. „Sta mij toe u over deze grove boomstam te helpen. Het spijt mij, dat ik u niet hoorde aankomen. Mijn jonge vriend hier leidde mij af, anders zou ik niet zo onbeleefd zijn blijven zitten!"

Zo sprekende was hij op de omgevallen boom gaan staan en stak zijn hand uit om de jonkvrouwe over de hindernis heen te helpen.

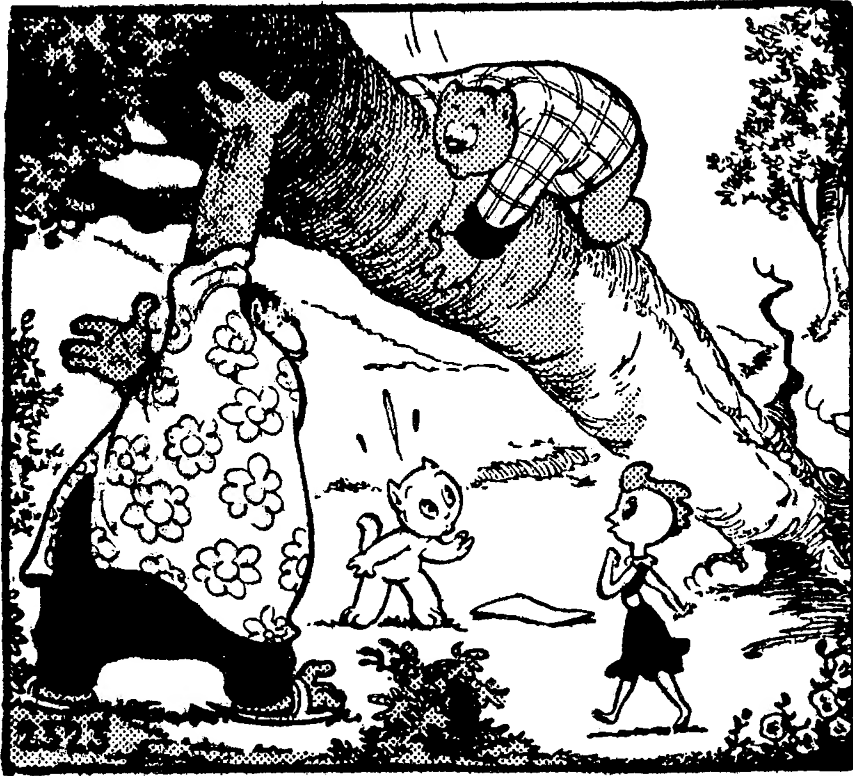
„O, doet u geen moeite," zei ze vriendelijk. „Ik kan wel een ander paadje nemen, want ik ben bang, dat ik een ladder in mijn kousen haal op dat ruwe hout."

„U kunt zich rustig aan mijn sterke arm toevertrouwen," drong heer Bommel aan.

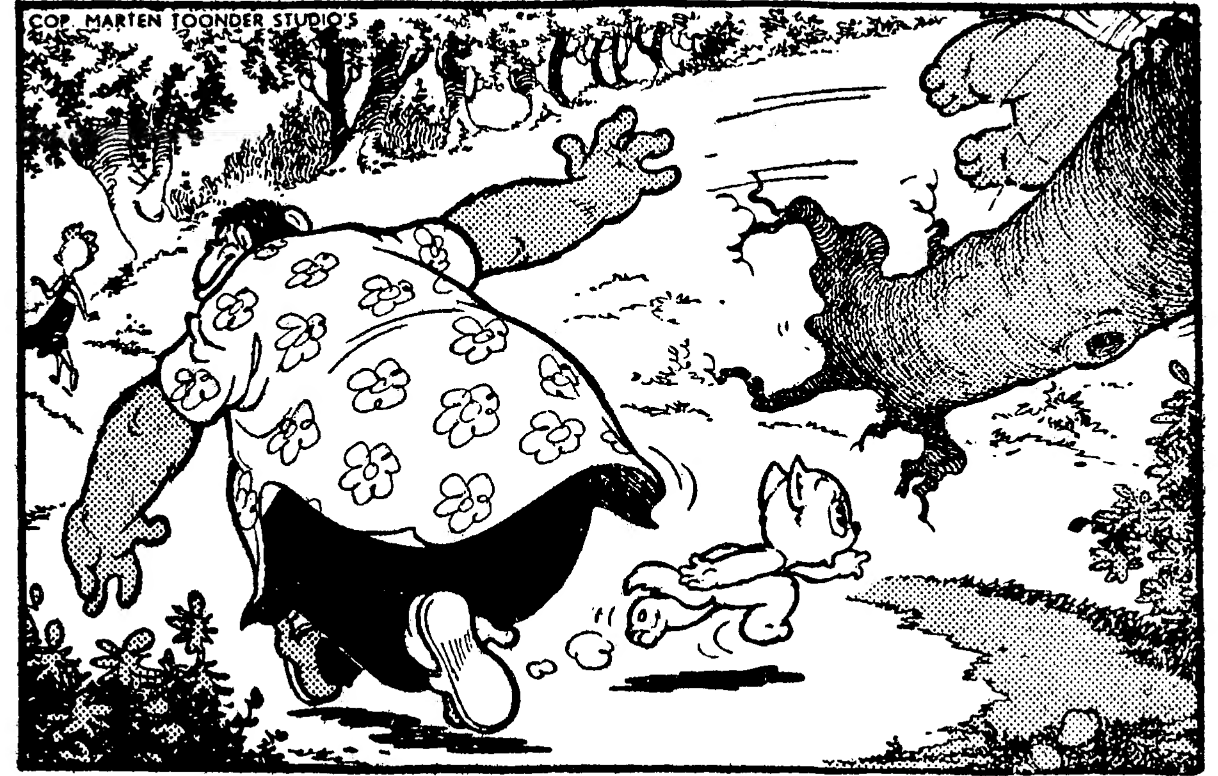
„Sterke arm? Vodden!" riep nu plotseling een rauwe stem aan de kant van het weggetje. „Zó moet je zoiets aanpakken!"

En voor heer Ollie er op verdacht was werd hij met boom en al plotseling met grote kracht omhoog geheven, zodat het pad vrij kwam...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2323

Vanuit het struikgewas trad nu een kolossale gestalte te voorschijn. Met één hand hield hij luchtig de zware boomstam omhoog en met de andere maakte hij een ruim gebaar naar het pad, dat hij op deze wijze vrij hield.

„Je kan er door, juffie!" sprak de vreemdeling met rauwe stem. „Ik zal dat takje wel even ophouden, hoor. Ga je gang maar."

„Héla!" piepte heer Ollie, die in een onwaardige houding aan de takken hing. „Héla! Help! Laat dat! Leg die boom neer! Onmiddellijk!"

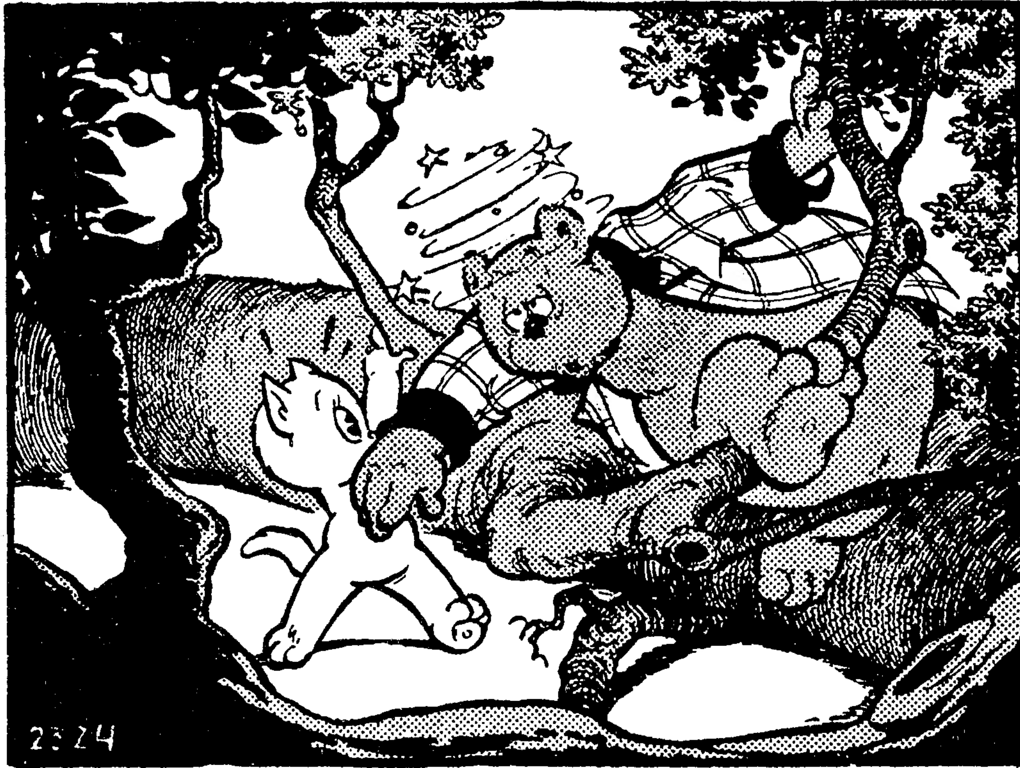
De bruut luisterde echter niet naar hem. Met een glimlach om zijn grove gelaatstrekken knipoogde hij naar de freule, terwijl hij een lompe buiging maakte. Die beweging maakte heer Ollies positie niet beter. Integendeel. Met een gil gleed hij een eind omlaag totdat zijn voeten aan een knoest steun vonden.

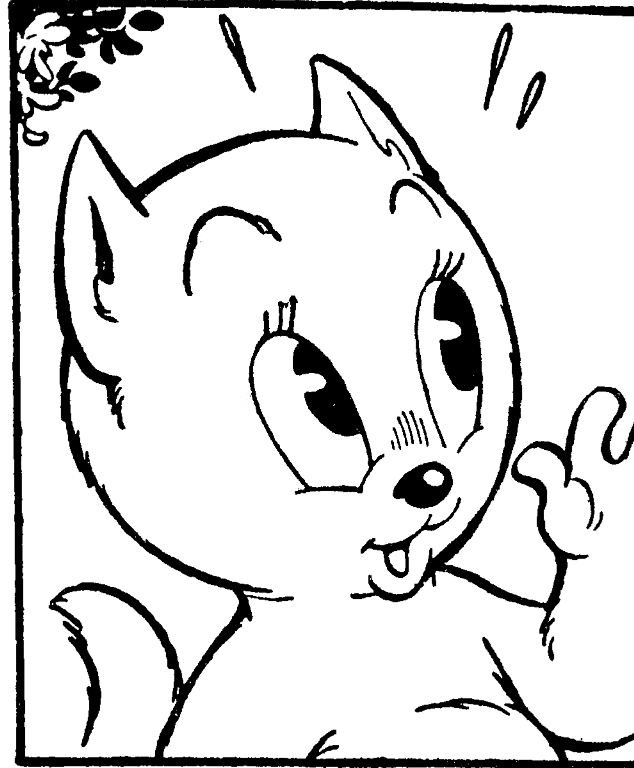
„Vlegel!" schreeuwde hij. Hoe durf je! Weet je wel wie je voor je hebt? Zet me neer! Doe dan iets Tom Poes! Zeg hem dan wie ik ben!"

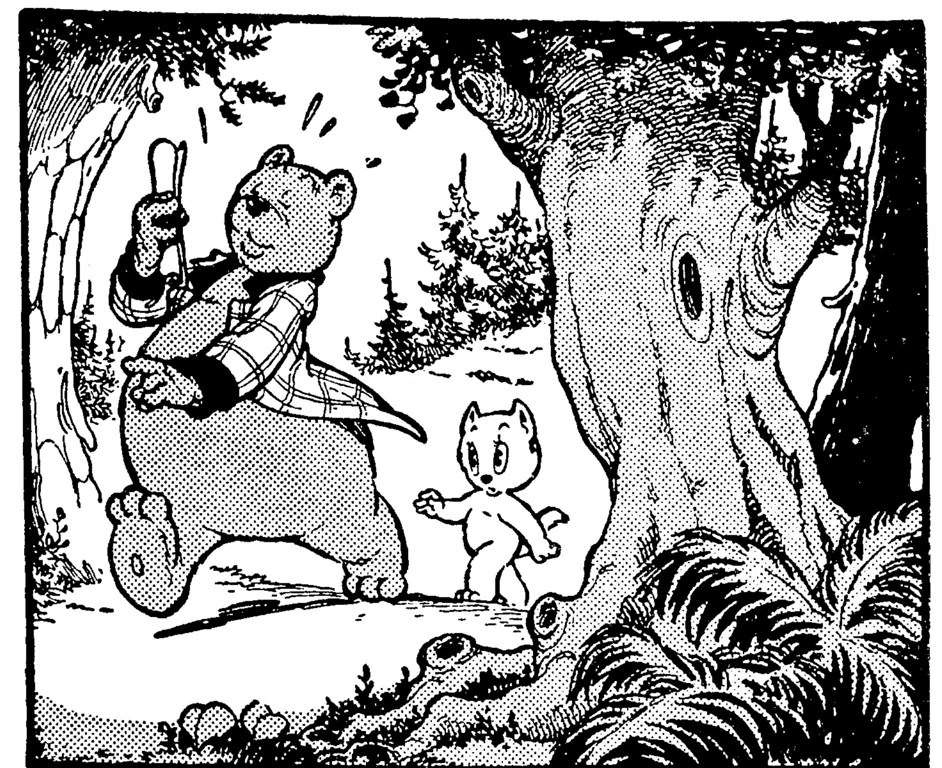
Intussen had de jonge dame die de aanleiding van dit geweldig vertoon was haar wandeling vervolgd. Met een lief knikje bedankte ze de krachtfiguur terwijl ze onder de boom doortrippelde.

„Oempf!" prevelde de geweldenaar. Er kwam een dromerige blik in zijn ogen en hij keek haar verdwijnende gestalte peinzend na. Toen wierp hij met een afwezig gebaar de boomstam weg, zodat heer Ollie als een overrijpe vrucht in het struweel stortte en liep snel achter haar aan zonder zich aan het klaaglijk geroep van zijn slachtoffer te storen.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Tom Poes was meteen in de struiken gedoken om te zien hoe het met heer Ollie afgelopen was. Nu, dat viel mee. Enigszins duizelig verrees de beproefde dichter uit de takkenwirwar en schudde enige bladeren uit zijn oren.

„Dit was héél vreselijk, Tom Poes!" stamelde hij klaaglijk. „Nog nooit ben ik zó vernederd. Het is maar goed, dat mijn vader dit niet heeft meegemaakt. Ik, een Bommel en een heer, als een aap in de takken hangend voor de ogen van een schone, fijnbesnaarde dame! Wat een toestand!"

„Hm!" zei Tom Poes, „ik geloof toch, dat ‚kracht' wel een goed rijmwoord was."

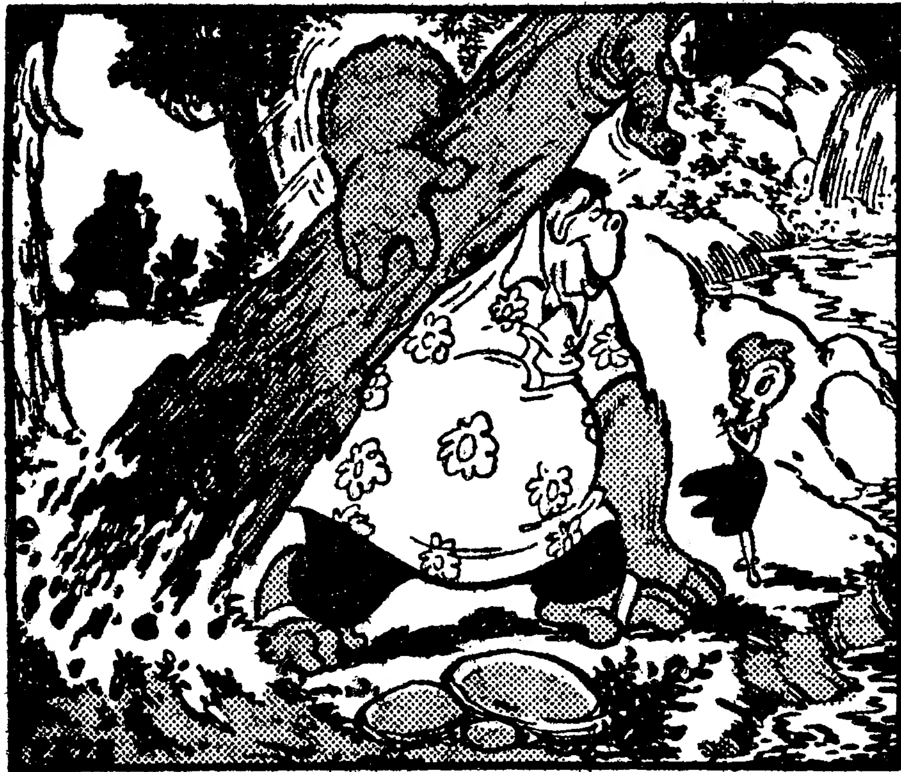
„Wat bedoel je?" vroeg heer Bommel glazig. „Waar heb je het nu over? Ik verkeer in grote zielenood, als je begrijpt, wat ik bedoel. En jij praat over een rijmwoord!"

„U vroeg toch om een woord, dat op zacht rijmde?" legde Tom Poes uit. „Toen zei ik kracht. Maar u vond, dat kracht te ruw was. En nu wilde ik maar zeggen, dat de freule toch wel erg onder de indruk van de kracht van die vreemdeling was."

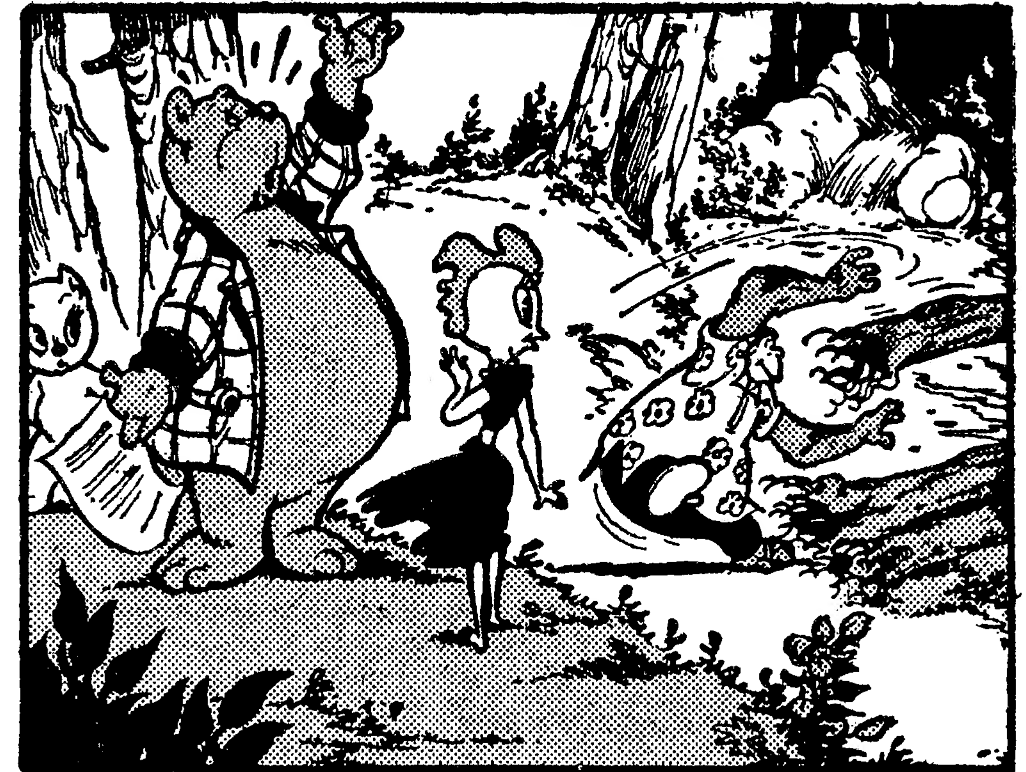
„Mijn gedicht!" riep heer Ollie uit. „Natuurlijk! Ik was aan het dichten toen dat verschrikkelijke gebeurde! Waar zijn mijn papieren? Waar zijn....... O, hier heb ik ze al. Kijk, nu zal ik je tonen, dat je je vergist, jonge vriend. Dat ze het prettig vond toen die boom werd opgetild kwam alleen door het nuttig effect. Als ik er aan gedacht had, had ik het zelf kunnen doen. Maar nu ga ik haar mijn gedicht voorlezen. Dan zal je zien wat ze meer waardeert: geest of lomp krachtsvertoon. Volg me, jonge vriend!"

En zwaaiend met zijn poëzie liep heer Ollie nu eveneens snel het pad af.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Toen heer Bommel en Tom Poes een eindje gelopen hadden stonden ze plotseling voor een open ruimte in het woud. Er liep een kabbelend beekje door waarvoor freule Van Barneveld halt gehouden had, waarschijnlijk zoekend naar een overgang. Naast haar stond de zwaar gebouwde vreemdeling met een domme glimlach op het ruwe gelaat.

„Wacht maar even, juffie," hoorden ze hem zeggen. „Wil je er over? Dan zal Dolf Doffer je wel even helpen, hoor!" Zo sprekende ontwortelde hij met één hand een kloeke den en maakte aanstalten die over de stroom te leggen.

De jonge dame klapte bewonderend in de handen, doch heer Ollie zag dit vertoon met stijgende misnoegen aan.

„Treurig!" mompelde hij. „Het is mijn plicht als heer om dit fijne wezentje van die bruut te bevrijden."

Hij trad buigend voorwaarts. „Sta mij toe u een klein gedicht voor te dragen, freule," sprak hij. „Het is van mijn hand en ik draag het aan u op, als u mij toestaat."

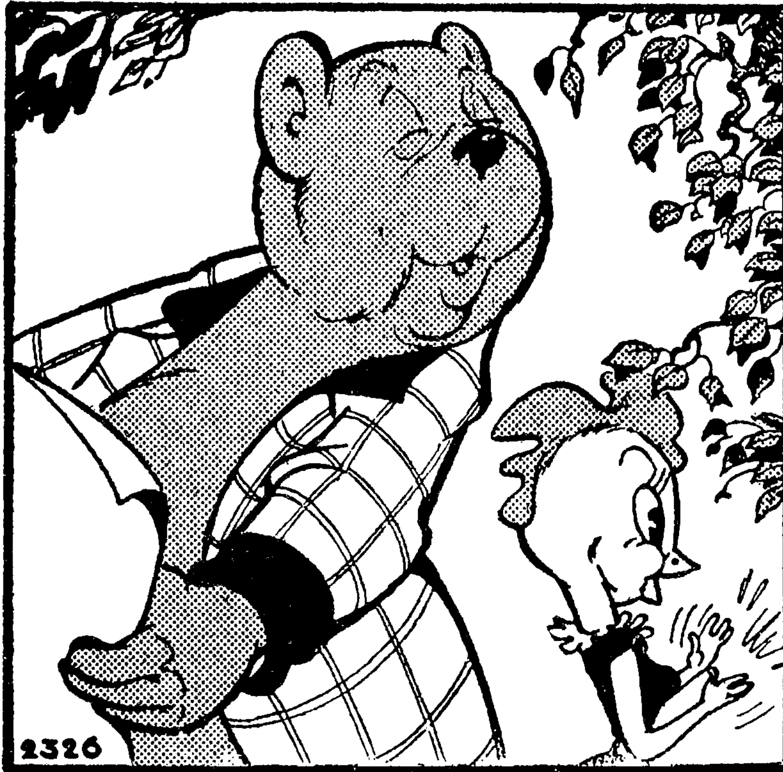
„Zo?" zei de jonge dame met vragend opgetrokken wenkbrauwen.

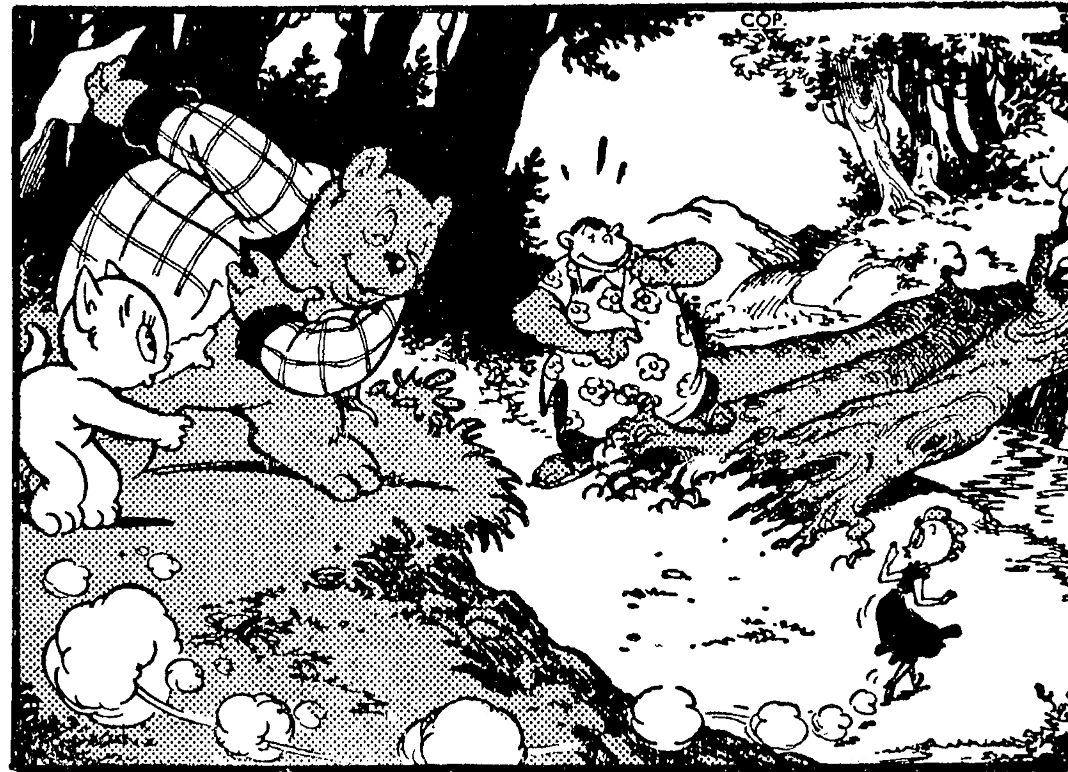
„Ja!" herram heer Bommel. „Even kijken. Waar is het begin? Ah, hier heb ik het!" Hij nam een zwierige houding aan, kuchte even en begon:

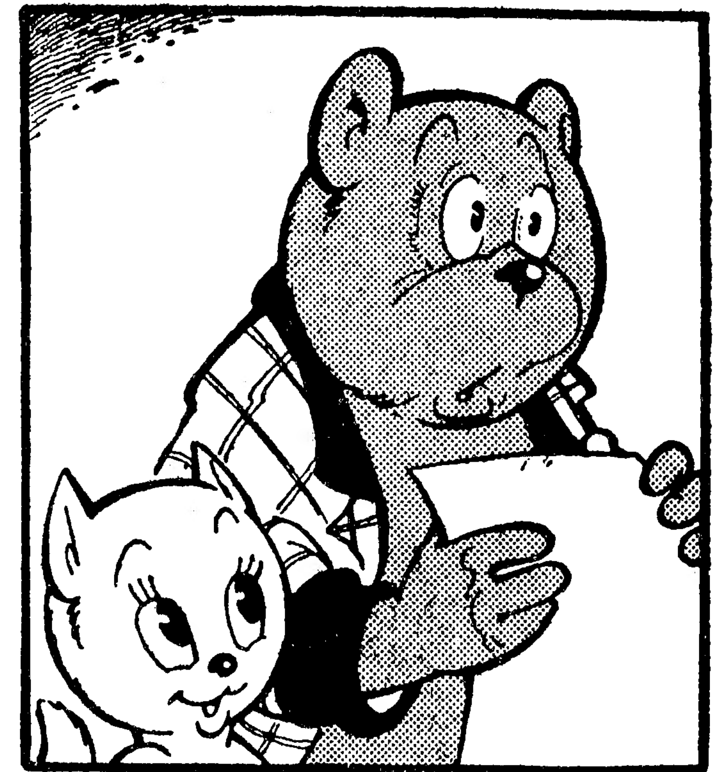
„Het maanlicht zingt in uw zilv'ren ogen,
Als een dauwdrop glinstert uw neus,
Viooltjes bloeien op uw wangenbogen,
Gij zijt de dame mijner keus!
Als wilgetakken..."

Op dat moment werd hij onderbroken door het luide gekraak van grote boomstammen die over de beek werden geworpen. Hij wachtte even verstoord, doch hij keek niet om. En daardoor zag hij niet, dat de freule meer aandacht had voor de verrichtingen van de heer Doffer dan voor zijn declamatie.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2326

Heer Bommel wachtte even tot het gekraak van vallende bomen verstorven was, haalde toen diep adem en hervatte met gevoelvolle stem:

„Als wilgetakken zijn uw armen,
Als een rozenbottel bloeit uw voet,
Uw teder hart is vol erbarmen —
En vruchtensap klopt in uw bloed.........".

Het was duidelijk, dat de dichter hier een hoogtepunt in zijn kunnen bereikt had. Hij zweeg met verdraaide ogen en slikte om zijn aandoening meester te worden.

In deze stilte begon de jonge dame vol geestdrift in de handen te klappen en heer Bommel boog dankbaar.

„Ik dank u, freule", sprak hij. „Het gedicht is echter nog niet uit. Ik nader nu het punt waarop ik.......".

„Wacht even, heer Ollie", zei Tom Poes. „Ik geloof, dat ze niet voor u heeft geklapt. Ze is naar de beek gelopen!".

Heer Ollie wendde zich om en staarde verblekend naar het toneeltje dat zich beneden hem ontvouwde.

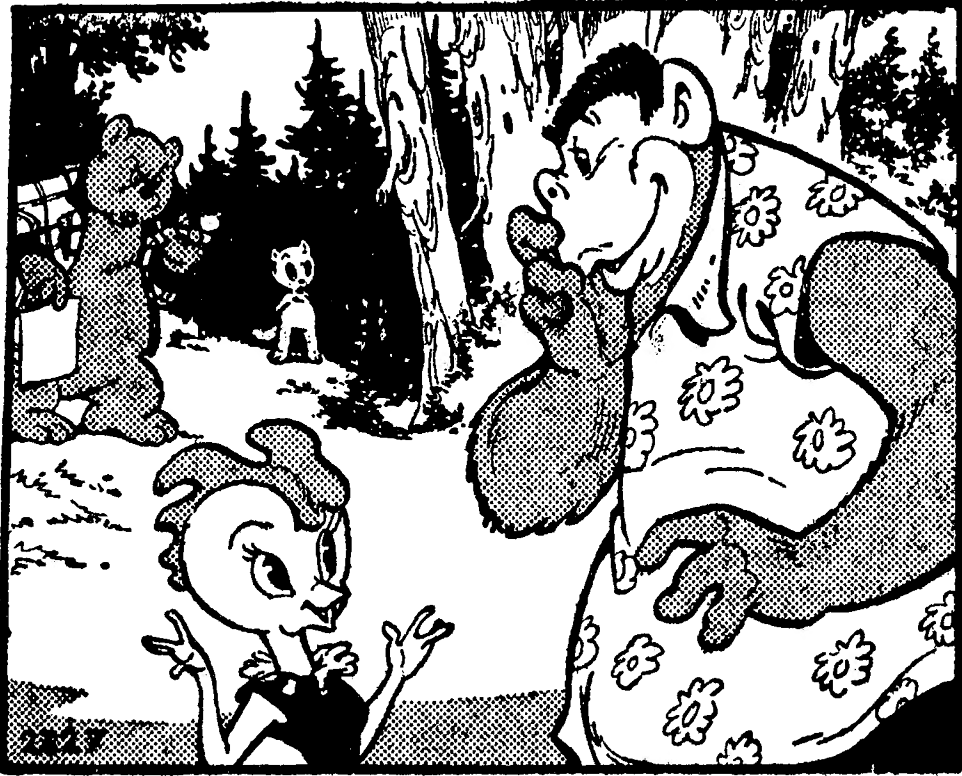
Daar was de vreemdeling, die zich Dolf Doffer noemde, gereed gekomen met zijn werk. Terwijl heer Bommel zijn schone gedachten in dichtvorm uitzegde, was de krachtpatser voortgegaan met het uitrukken van bomen en struikgewas en had een ruwe brug samengesteld.

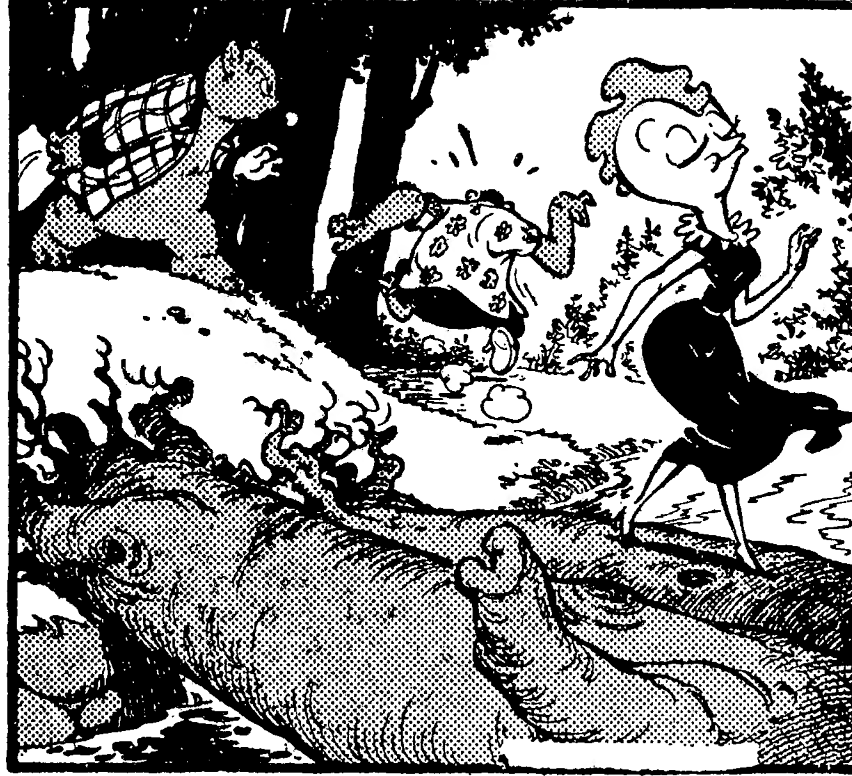
„Zo", hoorden ze de grove figuur zeggen, „nou kan je er over heen, zus!".

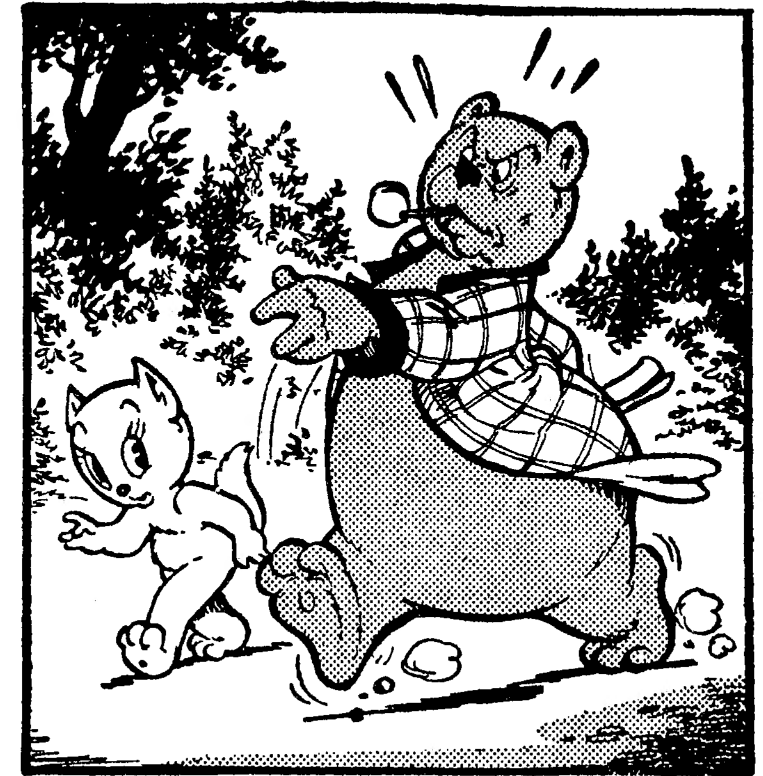
„Maar dat is allercharmants van u meneer Doffer!" zei de freule met een lief stemmetje. „Wat hebt u dat aardig bedacht. En wat knap van u — die zware bomen!".

„O, dat is niks!" riep de ander. „Je geeft die takjes maar een doffe doffer en ze liggen al. Zó gepiept, hoor!".

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2327

Freule Héloïse keek bewonderend naar de gespierde gestalte van de heer Doffer.

„Ik vind het heel prettig kennis met u te hebben gemaakt!" zei ze. „Mijn oom geeft vanavond een feestje — het zou aardig zijn wanneer u daar ook kwam. Ik weet zeker, dat u het goed met oom zult kunnen vinden.

„Een feestje? Nou!" riep de ander uit. „Ik kom, hoor! Reken maar! Ken je de boogie-woogie? Niet? Nou, dan zal ik je die wel eens even bijbrengen, zus! Tot kijk hoor!".

En hij huppelde het pad af, terwijl de freule met fijne pasjes over de grove brug trippelde.

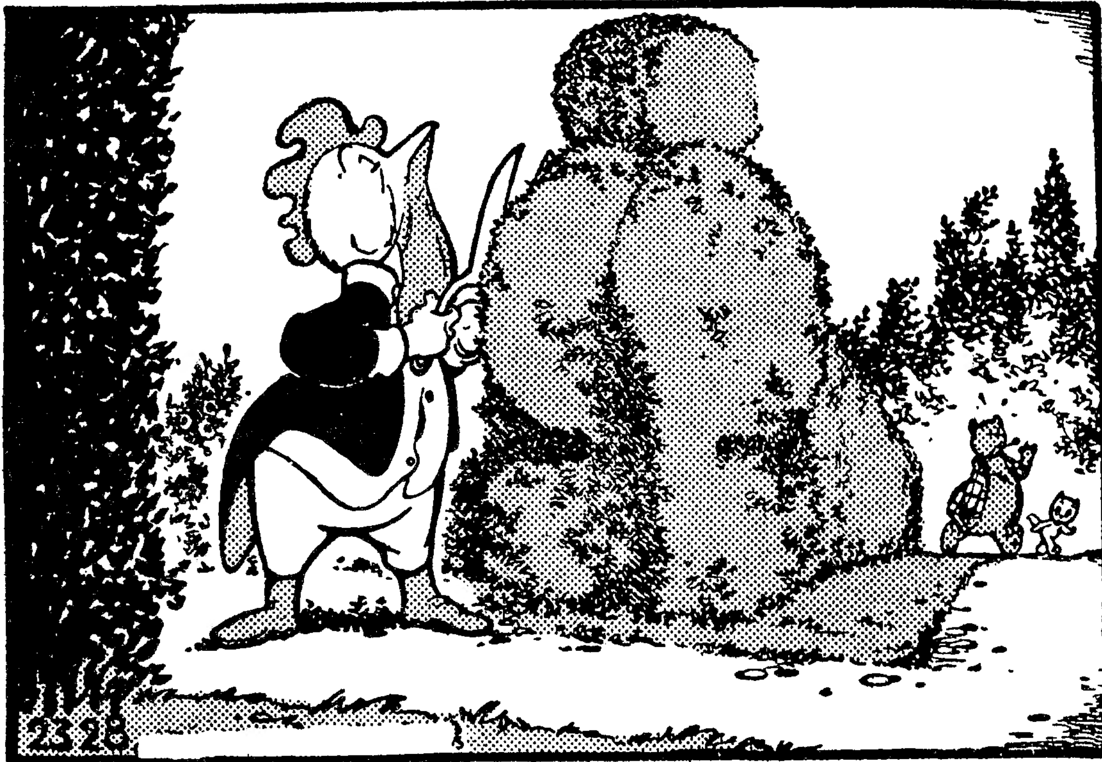
Heer Bommel had bleek en somber naar dit gesprekje geluisterd. „Hoor je dat, Tom Poes?" mompelde hij geschokt. „Ze heeft hem uitgenodigd! Die schurk heeft haar ingepalmd met zijn ruw vertoon. Dat onschuldige wezentje weet nog niet, dat de kracht van een heer in zijn geest ligt en niet in zijn spieren, als je begrijpt, wat ik bedoel! Maar ik ken mijn plicht! Hier ligt een taak voor een Bommel, jonge vriend. Ik moet haar tegen zichzelf beschermen. Wat zij nodig heeft is het rijpe inzicht van een ervaren en ouder iemand met een jong hart. Die jonge blaag van een Doffer is een.... eh... hm!"

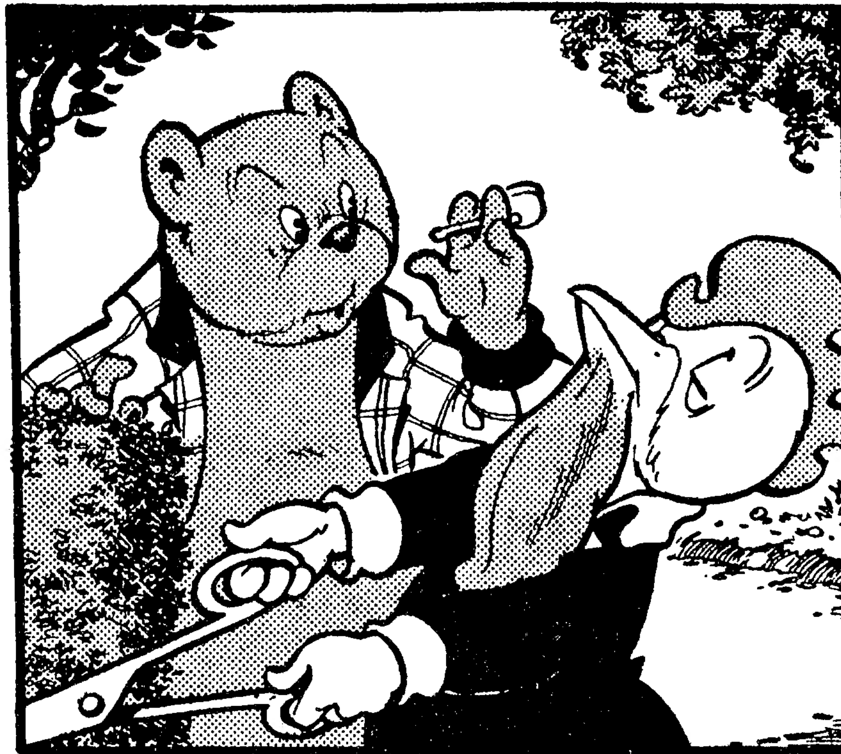
„Als ik u was, zou ik maar op een afstand blijven", zei Tom Poes. Doch heer Ollie wierp hem een ijskoude blik toe en wendde zich om.

„Ik ga in de eerste plaats met de markies spreken", sprak hij koel. „Het is mijn plicht om hem te waarschuwen. Misschien, dat hij, met fijne tact, zijn nicht kan wijzen op het gevaar dat er in de omgang met zo'n bruut schuilt".

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

2328

Zo gingen heer Bommel en Tom Poes dus op weg naar de markies Cantecler de Barneveld — heer Ollie in een somber en wrokkig stilzwijgen en Tom Poes tamelijk nieuwsgierig. Want hoewel hij begreep dat zijn vriend bezig was zich in de moeilijkheden te steken was hij toch wel benieuwd hoe het af zou lopen

Ze troffen de edelman aan tijdens het verzorgen van zijn haag, die hij met veel overleg en grote waardigheid in buitenissige vormen knipte.

„Goede morgen, heer markies", sprak heer Bommel vormelijk. „Ik heb uw uitnodiging ontvangen. Uw uitnodiging voor het feest vanavond, bedoel ik. Ik wil graag komen"

„Daar twijfel ik niet aan", zei de markies, aandachtig knippend.

„Juist", hernam heer Ollie, die teveel in zijn eigen zorgen verdiept was om naar hem te luisteren. „Maar er is iets, waarvoor ik u moet waarschuwen. Het is mijn plicht als Bommel en als heer, dat voel ik!".

„O, ja?" zei de ander vragend. Hij liet nu zijn schaar zakken en keek zijn bezoeker koeltjes aan.

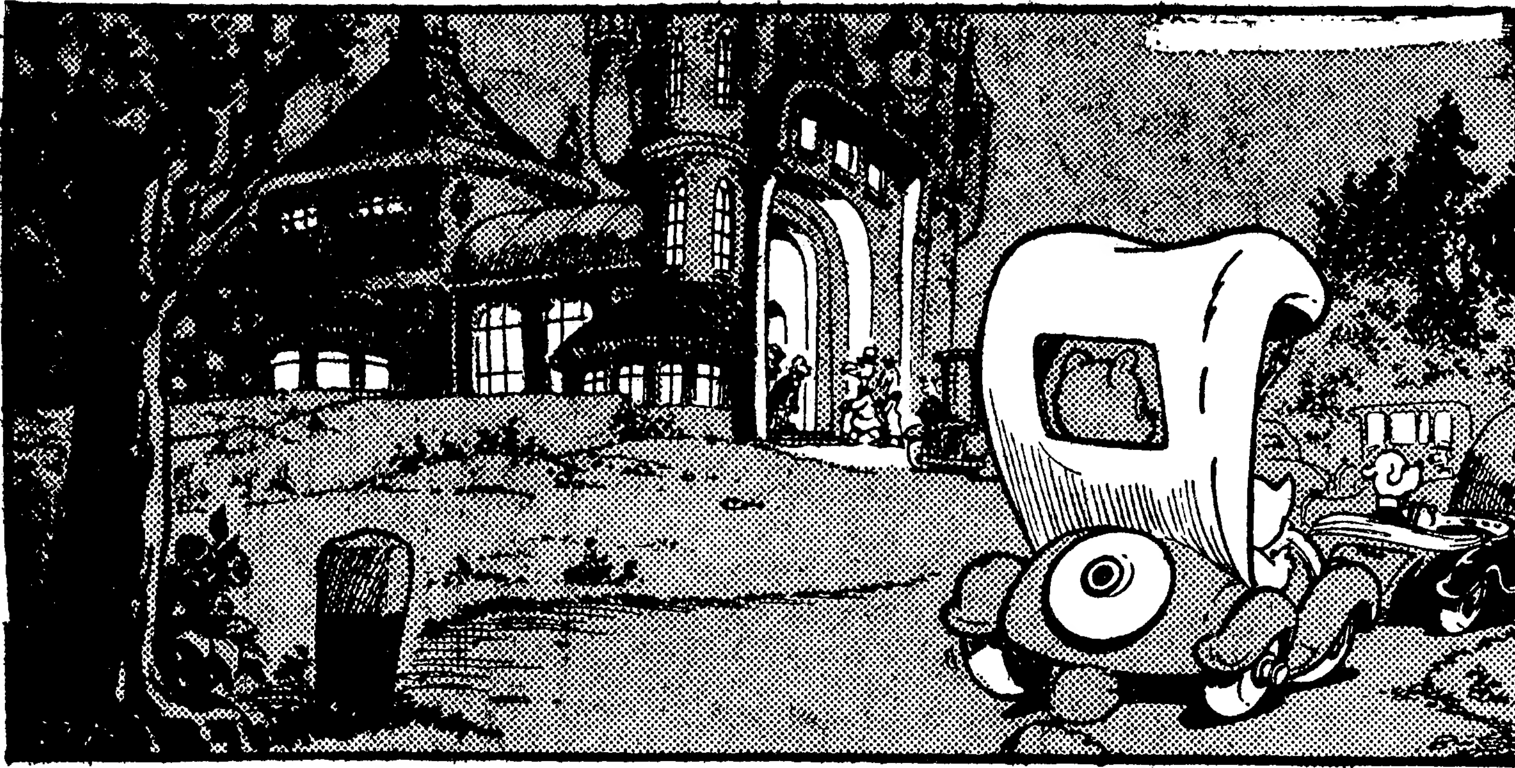
„Ja", hernam heer Bommel ernstig. „Uw nicht heeft een soort krachtpatser uitgenodigd — een zekere Doffer — die niet bij onze stand past. Zij is nog jong en onervaren — zij is nog zo onschuldig, als u begrijpt wat ik bedoel. Zij weet dat nog niet zo".

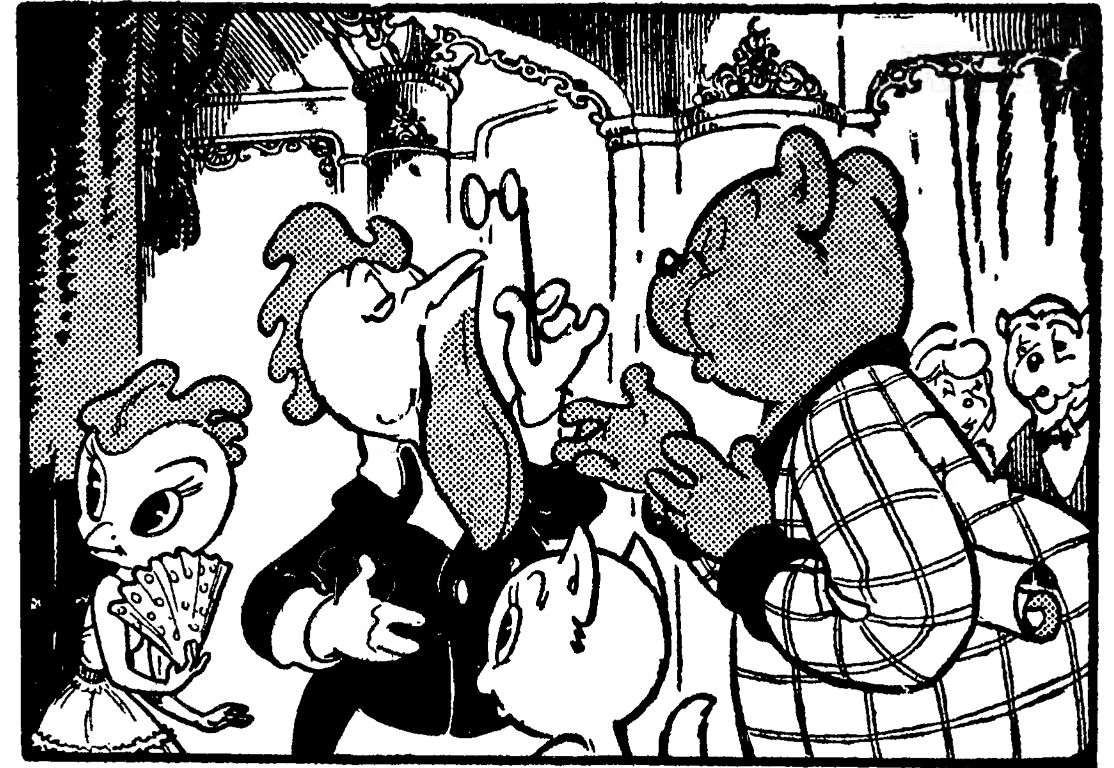
„Parbleu", zei de markies, „u kunt Héloïse rustig haar gang laten gaan, eh...... Bommel. Trouwens, wat bedoelt u met „onze" stand? Uw stand of de mijne?".

„Eh?" stamelde heer Ollie onthutst. Doch toen werd hij warm. „Hoor eens hier", riep hij uit, „men kan toch niet iemand uitnodigen, die geen geest heeft en alleen maar brute kracht?".

„Waarom niet?" vroeg de edelman en hij keek hem veelbetekenend aan. „Er is toch ook iemand uitgenodigd, die noch het een noch het ander heeft? En nu moet u mij excuseren. Ik moet weer aan het werk".

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Op de avond van die dag gingen Tom Poes en heer Bommel dus op weg naar het kasteel van de markies waar een groot avondfeest gehouden zou worden.

„Ik weet het niet, jonge vriend", sprak heer Ollie, terwijl hij met grote vaardigheid zijn auto bestuurde. „Soms denk ik wel eens, dat ik de markies niet mag. Zijn opmerkingen zijn lomp en onhebbelijk. Hij is nooit eens aardig of vriendelijk. En zijn grapjes snap ik niet. Maar dan denk ik maar weer: Och, hij is een edelman en dan zie ik hem weer anders, als je begrijpt wat ik bedoel".

„Ik begrijp het niet helemaal", zei Tom Poes. „Als hij vervelend is, dan is hij vervelend, ook al is hij een edelman".

„Hm", mompelde heer Bommel, „de jeugd is tegenwoordig zo anders dan vroeger. Zo opstandig. Er is geen eerbied meer voor hogere rangen en standen. Ach, het komt allemaal van die politieke verwildering. Maar goed, ik bedoel maar, dat ik net zo lief niet naar dit feest zou zijn gegaan wanneer freule Héloïse er niet geweest was."

„Aha, dat begrijp ik", zei Tom Poes.

Intussen was de Oude Schicht nu voor het kasteel aangekomen en na enig zoeken op een geschikte parkeerplaats beland. Heer Bommel ging zijn jonge vriend nu voor om de gastheer op te zoeken.

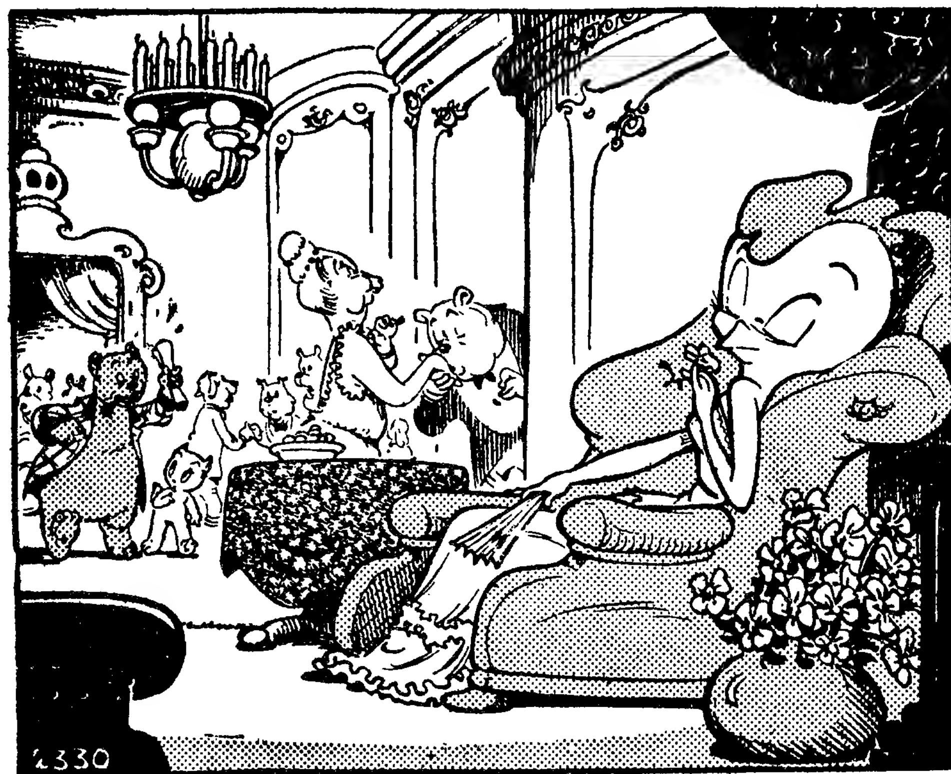
Deze stond naast zijn nicht in het feestgewoel met een minzame glimlach op de lippen.

„Ah ... Bommel," sprak hij, een slappe hand uitstekend. „Prettig, dat je gekomen bent. Ik zie je graag op een avond als deze."

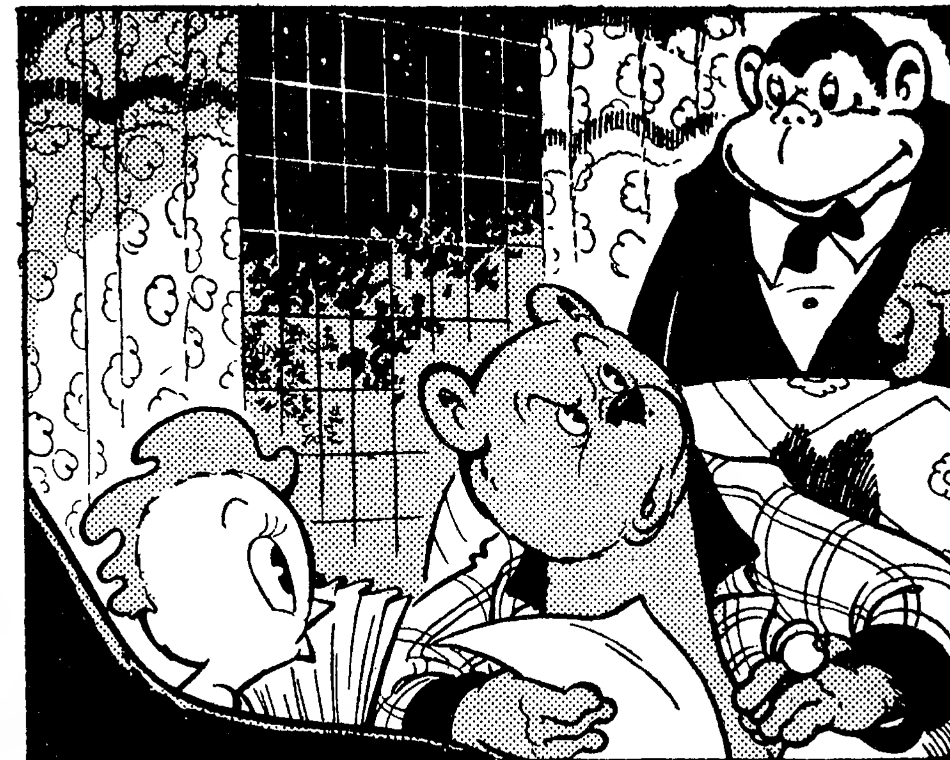
„Dat is eh ... vriendelijk van u!" zei heer Ollie verrast. „Soms twijfel ik wel eens ... eh ... ik bedoel ... ik zei net tegen Tom Poes hier, dat ... eh ..."

„Juist!" hervatte de edelman, „ik houd ervan om allerlei types om me heen te hebben. Al die deftigheid verveelt wel eens."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel stapte met Tom Poes de feestzaal in en keek wat zoekend rond. Een grote menigte gasten bewoog zich om hem heen en het gefiedel van een strijkje zorgde voor het feestgedruis, zodat het niet mee viel om zich verstaanbaar te maken.

„Jammer," sprak heer Ollie. Hij futselde wat in zijn zakken en trok een tamelijk frommelig papier te voorschijn.

„Wat is jammer?" vroeg Tom Poes.

„Dat lawaai!" riep Bommel. „Dit is niet de juiste sfeer voor het voorlezen van een fijn gedicht. En dat is toch, wat ik doen ga. Het is nu of nooit, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik voel, dat het tijd wordt, dat ik de freule op de hogere dingen des levens wijs. Deze omgeving is op den duur funest voor een gevoelig en teer wezentje zoals zij. Maar kijk — ik tref het, jonge vriend."

Hij wees met een opgeruimde glimlach naar een rustig hoekje van de zaal, waar freule Héloïse juist ging zitten. „Ook zij houdt van de eenzaamheid," mompelde heer Ollie voortlopend. „Gelijkgestemde zielen — hoe mooi is dat!"

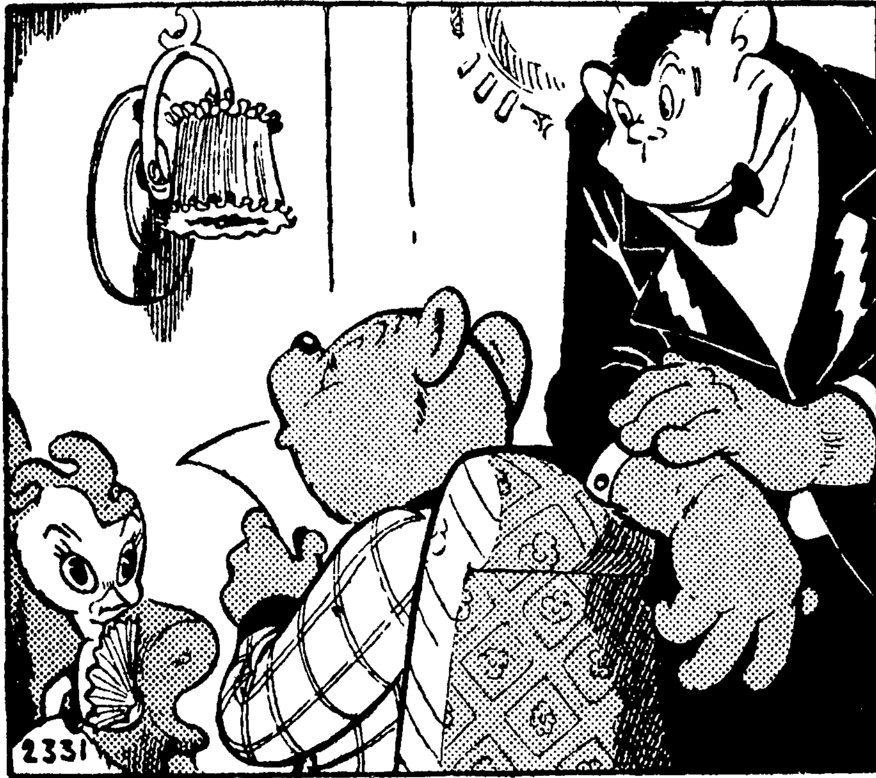
Hij greep een leunstoel en schoof die nader, zodat niemand anders meer bij kon schuiven.

„Sta mij toe, dat ik mij naast u zet, freule," sprak hij deftig. „Ik zou u gaarne een klein gedicht voordragen, dat ik aan u gewijd heb. Weliswaar is het hier wat lawaaierig, maar wanneer u goed luistert zult u toch de fijnere nuances..."

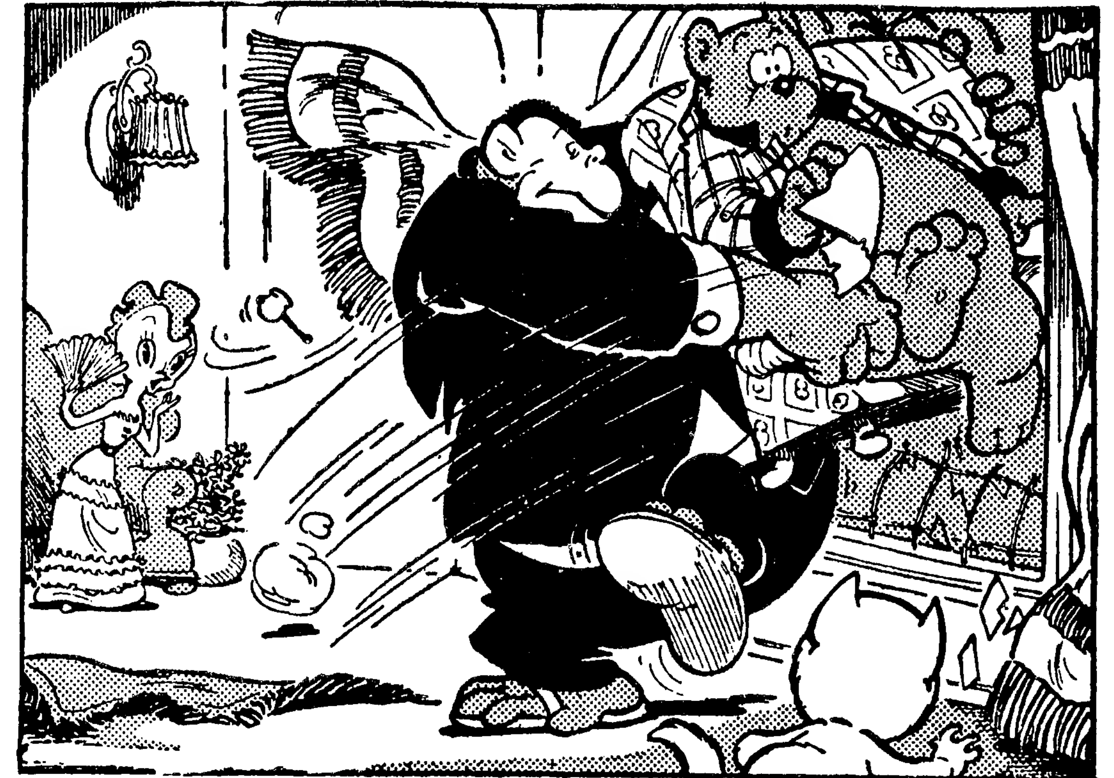
„Heel aardig," zei de freule. „Maar wilt u misschien uw stoel een beetje op zij zetten? Daar is die interessante meneer Doffer en ik geloof, dat hij hier ook wil komen zitten."

Heer Bommel keek verstoord om en zag de gedaante van de krachtfiguur achter zijn stoel staan...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel wierp een vernietigende blik op Doffer, die, in een slordig feestpak gehuld, op zijn stoel leunde.

„Ga weg," siste hij hem toe, „hier is geen plaats meer. Er is geen ruimte!"

„Huh?" vroeg de heer Doffer zonder begrip.

Doch heer Ollie draaide hem de rug toe en vouwde zijn papier uit. „Met uw goedvinden zal ik u nu een couplet of wat voordragen, freule," stelde hij voor. „Het eerste gedeelte hebt u vanmorgen gehoord; dit is een soort vervolg. Eigenlijk moet het hééł stil zijn, als men de stemming goed proeven wil; dat orkestje stoort erg. Maar ik zal mijn best doen!"

Hij ging gemakkelijk zitten, kuchte even en begon:

„Een kille maan hangt in 't jagend wolkenwerk,
Een ster schijnt traag in 't zwarte zwerk.
Nu staat hij hier — dan daar te dralen..."
Hoe eenzaam loopt een heer ginds droef te dwalen

„Er is best plaats —als je maar wat opschuift," zei Dolf Doffer.

„Ga toch weg!" riep heer Bommel gestoord, „zie je dan niet, dat ik bezig ben? Er is hier geen ruimte, dat zie je toch? Waar was ik gebleven?"

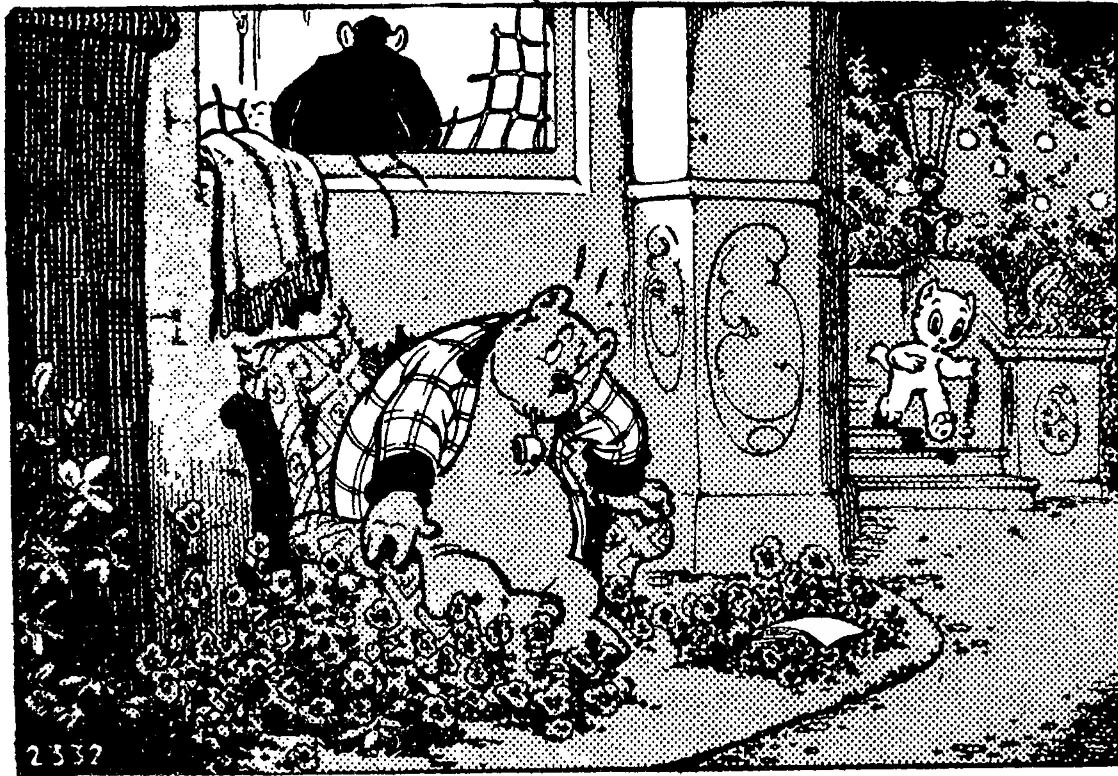
„Ruimte kan gemaakt worden," hernam de ander. „Je geeft zo'n stoel gewoon een doffe doffer en er is plaats zat!"

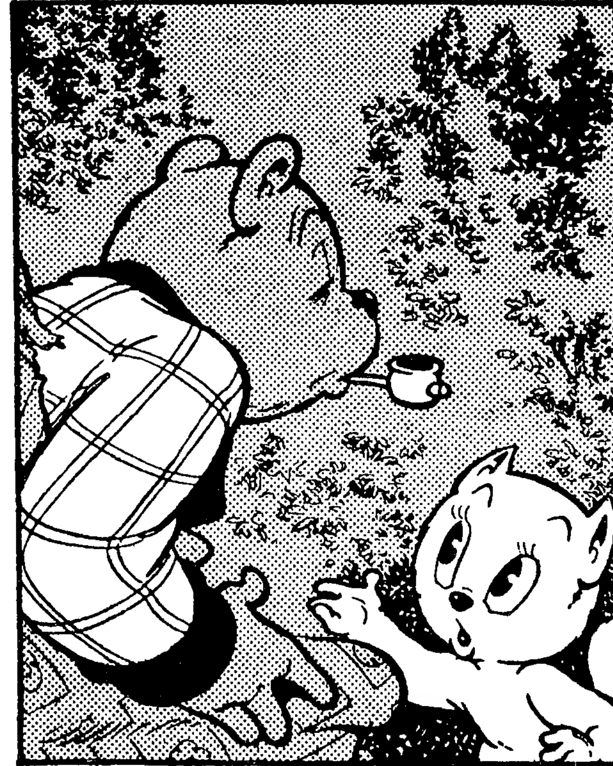
Zo sprekende vatte de bruut heer Ollie's zetel in de ruwe knuisten, hief het meubel met de hevig bewegende heer gemakkelijk in de hoogte en wierp het geval door de in lood gevatte ruitjes in de tuin.

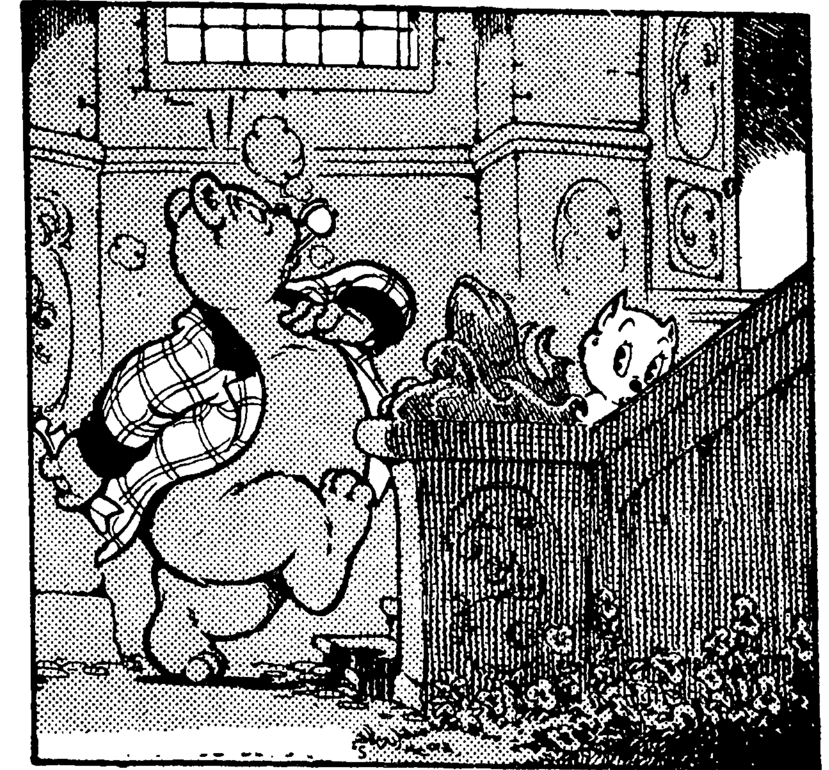
„Zo zus," sprak hij, „nu hebben we de ruimte. Laat die ouwe dikke zijn versje maar voor de bloempjes opzeggen. Hahaha!"

„Ach, wat bent u sterk!" fluisterde freule Héloïse. „En geestig bent u ook!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel zat in zijn zwaar beschadigde leunstoel in een bloemperk en luisterde verbitterd naar het gesprek dat door de open ramen naar buiten klonk.

„Wat is die dikke voor een loopkever?" vroeg de heer Doffer. „Als tie je soms hindert, dan zeg je het maar, hoor. Dan zal ik hem een doffe doffer verkopen dat hij op de maan zit. Wat zijn dat voor rare versjes die hij voordraagt?"

„O, iets over de maan," zei de freule. „En vanmorgen zei hij, dat ik voeten als rozenbottels had."

„Zo," zei Doffer dreigend, „nog brutaal ook, hè? Nou, laat hem maar aan mij over. Ik zal wel een heer van hem maken. Kom mee, zus, we gaan dansen."

Het gesprek verwijderde zich en liet heer Ollie eenzaam handenwringend achter. Zo vond Tom Poes hem.

„Bent u buiten gaan zitten?" vroeg die opgewekt. „Het is binnen warm, hè?"

„Gnormpf," zei heer Bommel moeilijk. „Vreselijk! Het is vreselijk. Die grove krachtpatser loopt daar onbewaakt rond en gooit de gasten uit het raam. En het ergste is, dat hij die onschuldige, tere Héloïse helemaal onder zijn invloed gebracht heeft."

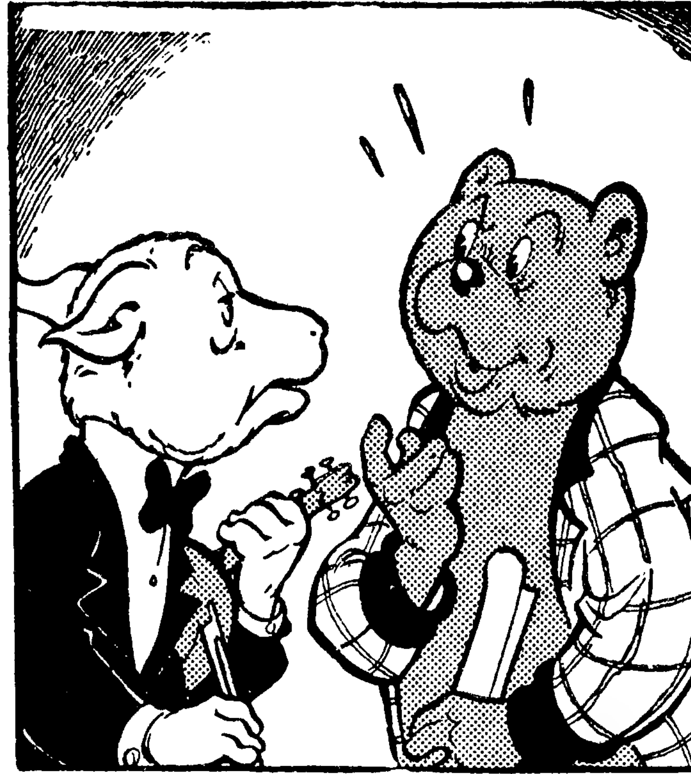
„O, is het weer zover?" vroeg Tom Poes. „Laat dat kuiken toch met rust, heer Ollie. Vergeet haar, Ze is u niet waard."

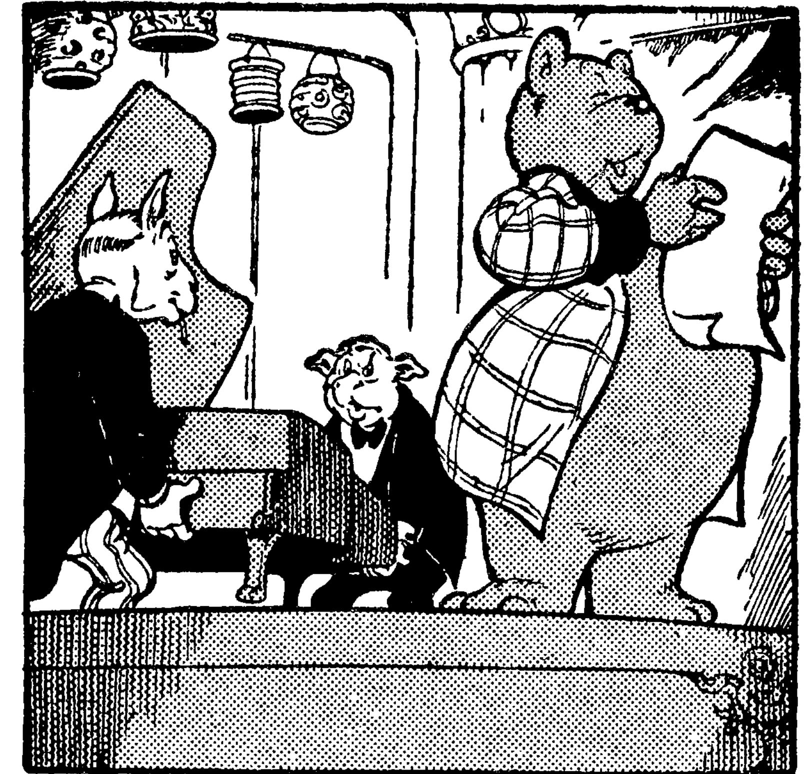
„Oh, die jeugd!" riep heer Ollie wanhopig uit, „die oppervlakkigheid! Dat onverstand! Begrijp je dan niet, dat het de hoogste tijd is, dat iemand hier ingrijpt? Snap je dan niet, dat zo'n jong, onbedorven wezentje geheel verkeerde gedachten over het leven krijgt? Hier moet een ouder, ervaren volwassene met onderscheidingsvermogen optreden, jonge vriend! Onmiddellijk! Ha! Ik zal haar laten kennismaken met een herenziel! En niet met een zielig heer, als je begrijpt wat ik bedoel!"

Zo sprekend rees hij overeind en begaf zich met forse tred weer naar binnen...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Wat ook de zwakke kanten van heer Bommel mogen zijn, hij weet van doorzetten wanneer hij eenmaal iets in zijn hoofd heeft. In plaats van dan ook rustig naar huis te gaan om betere tijden af te wachten schreed hij opnieuw de feestzaal binnen met een vastberaden trekje om de mond. Tom Poes volgde hem hoofdschuddend en met bange voorgevoelens. Maar hij wist, dat het geen zin zou hebben om de verbitterde heer nu tegen te houden.

„Dat gedicht moet zijn loop hebben," dacht Tom Poes. En zo was het. Want heer Ollie stapte nu op het podium af waar twee kundige musici doende waren een licht stemmingsmuziekje ten gehore te brengen.

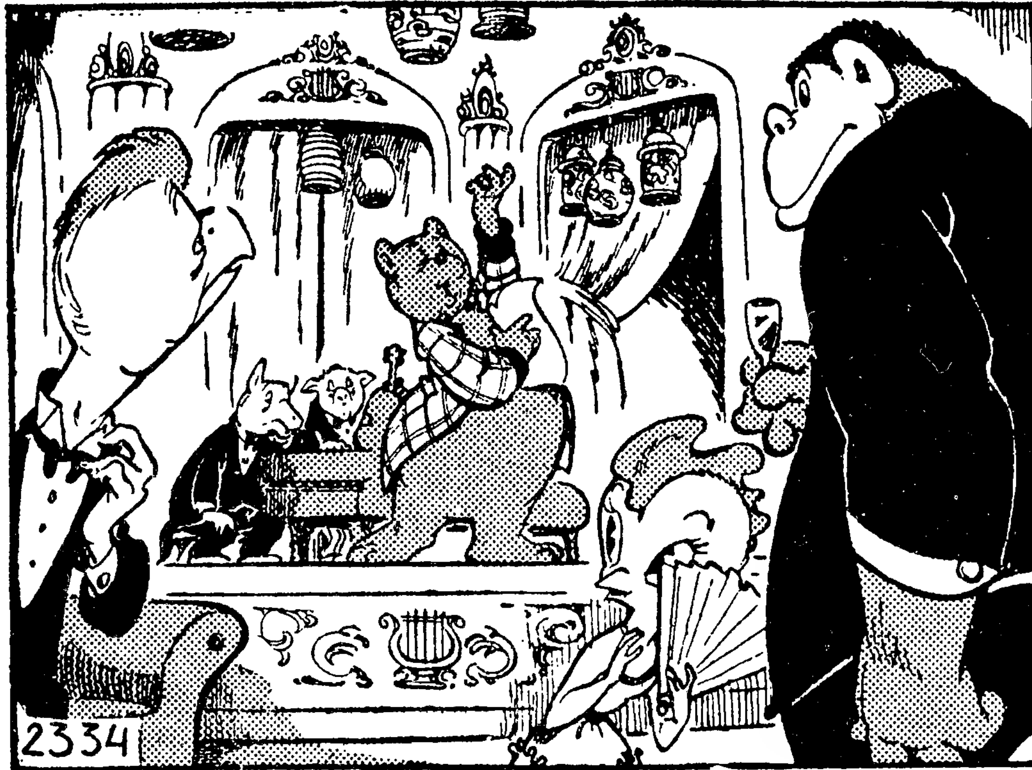
„Een ogenblikje, goede lieden," sprak hij ernstig. „Wees zo goed om dat gefiedel een poosje te staken. Als jullie nu even die piano naar achteren schuiven komt er wat plaats voor mij vrij. Want dit is het moment, dat er een ernstige toon aangeslagen gaat worden, als jullie begrijpen wat ik bedoel."

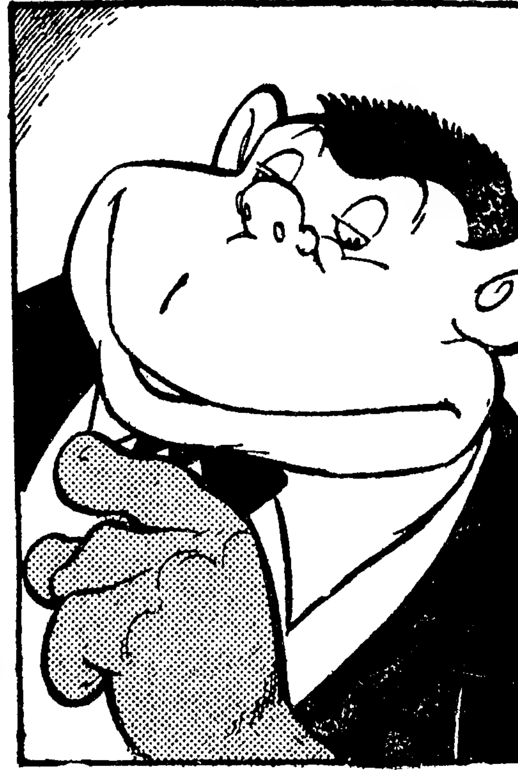
De muzikanten dachten, dat dit de door de markies gehuurde humorist was, die een conférence kwam doen en daarom schoven ze zonder morren hun apparatuur terzijde.

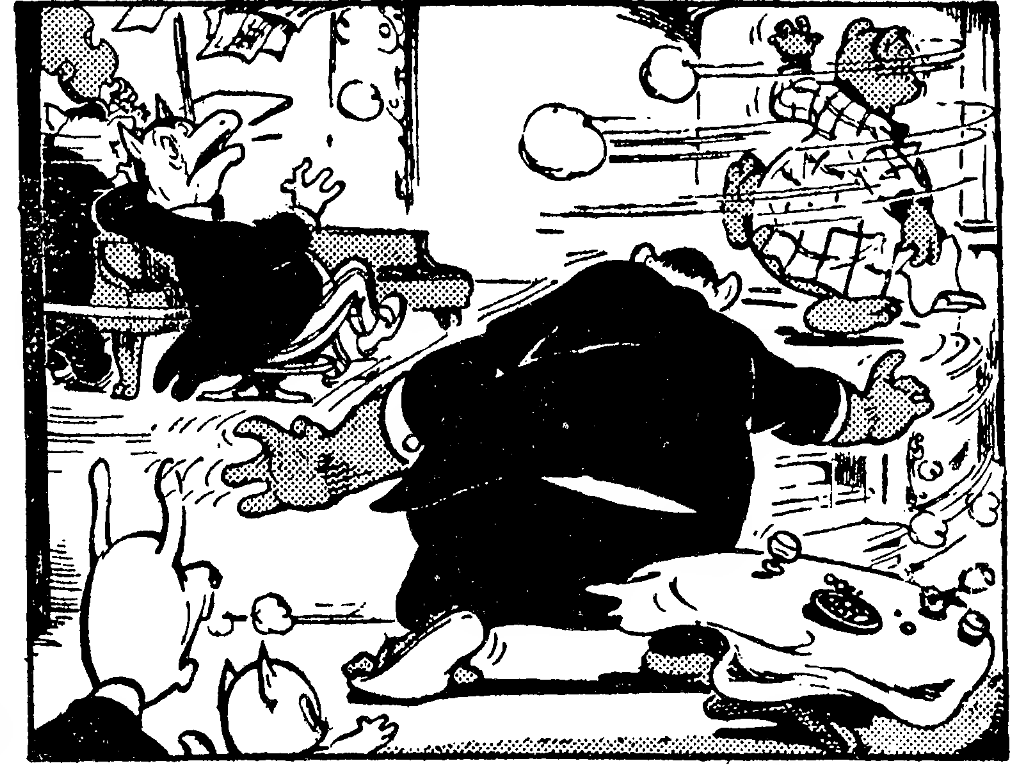
„Geachte aanwezigen," sprak heer Bommel in de invallende stilte, die slechts door het gebonk van de vleugel verbroken werd, „op een avond als deze is het goed om een ogenblik de scherts te laten varen en even het hart te openen voor iets moois en verhevens. Daarom zal ik zo vrij zijn u een gedicht voor te dragen, dat ik gewijd heb aan freule Héloïse. Het is getiteld: „Lentedraden" en luidt als volgt. Even kijken, waar is het begin? „Als wilgetakken ... nee, een ogenblikje. Juist, ja. Het luidt als volgt: „Lentedraden — opgedragen aan freule Héloïse Cantecler de Barneveldt door heer Olivier B. Bommel."

„Parbleu", mompelde de markies. „Affreus! Men draagt geen draden op."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2334

Heer Bommel haalde diep adem en sprak met gezwollen stem:

„De zon, die door de blauwe luchten rijdt
En met zijn gloed de somb're wolken splijt —
De wind, die in de kale bomen fluit,
En snerpend in mijn rode oren tuit —
De regen, die maar immer neder plenst
En somber in mijn schoorsteen drenst —
Dat alles geschiedt voor u, Héloïse."

„Wat jammer," fluisterde de freule, „de muziek was nu juist zo aardig. En waarom noemt die vreemde heer toch steeds mijn naam?"

„Parbleu," zei de markies, „het is zeer ongepast om persoonlijk te worden in een komische voordracht eh . . . Bommel!"

„Dit is geen komische voordracht!" riep heer Ollie gewond. „Dit is een hartekreet! Een gedicht!"

Hij beheerste zich met moeite en hernam:

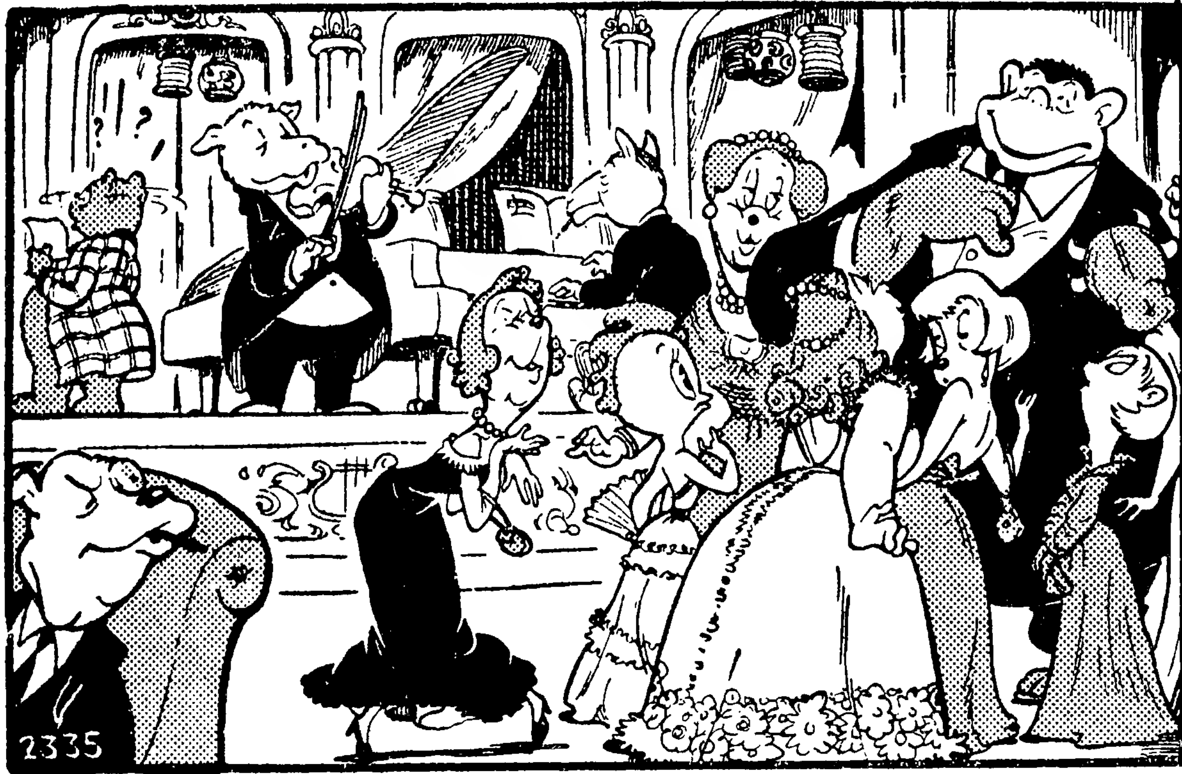
„De maan zingt in uw zilv'ren ogen
„Als een dauwdrop glinstert uw neus . . ."

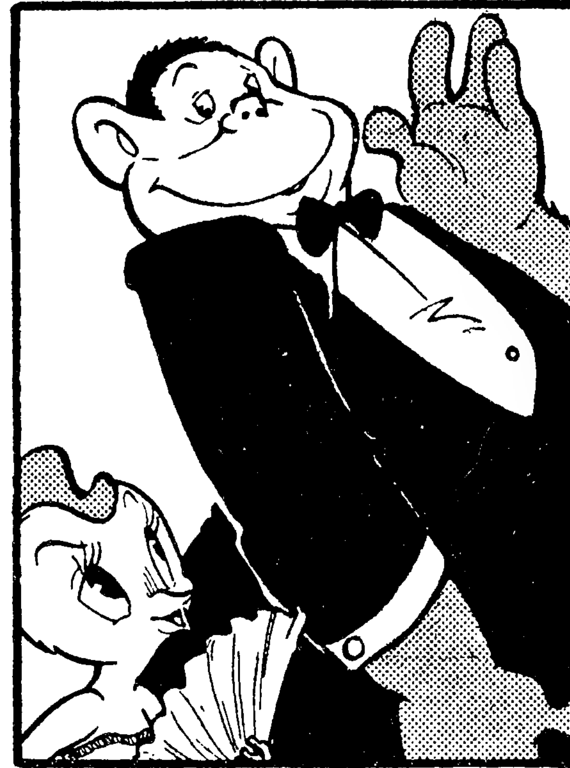
„Wacht," gromde de heer Doffer opstaande, „ik zal dit wel even organiseren." Hij bonkte met zware schreden naar het podium en vatte het houtwerk met beide handen aan.

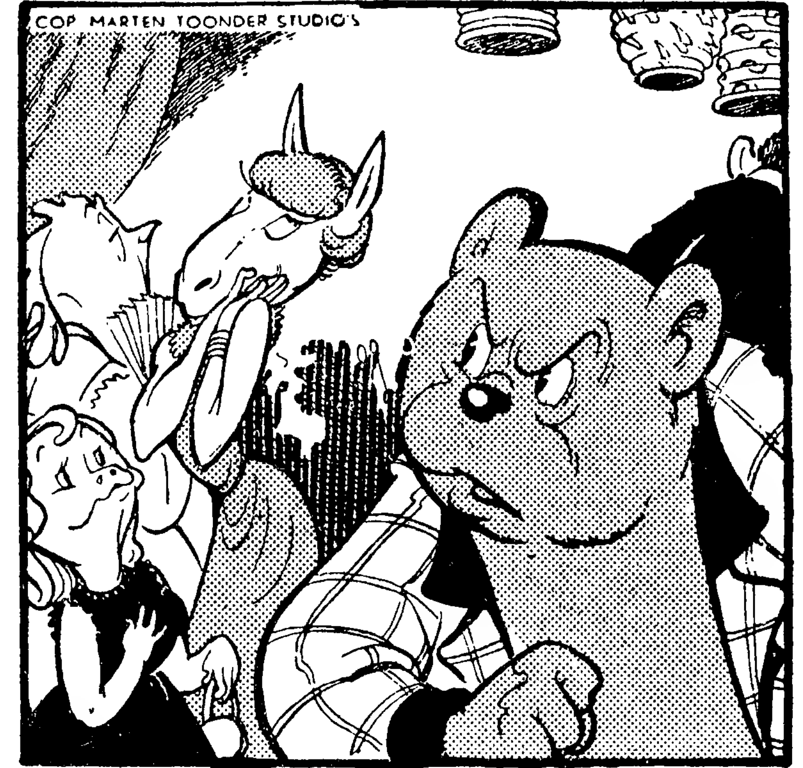
„Viooltjes bloeien op uw wangenbogen!" riep heer Bommel uit. Doch dat mocht hem niet baten. Met een forse ruk draaide de lomperik de verhoging een slag rond, zodat de pauzerende musici nu plotseling weer vooraan stonden en heer Ollie zich met de neus naar de muur gekeerd zag.

„Gij zijt de dame mijner keus . . ." prevelde hij nog. Doch toen gaf hij het op. Met een rauwe kreet trok hij zijn gedicht aan flarden, terwijl achter hem een hartelijk applaus opsteeg. Maar dat was voor de verrichting van Dolf Doffer, dat begreep hij nu wel

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel stommelde met nietsziende blik van het podium af — een verslagen en gebroken heer.

Intussen werd Dolf Doffer omringd door een kring bewonderende gasten, die, het spijt mij het te moeten zeggen, uitsluitend uit dames bestond.

„Wat een kracht!" riep een bejaarde gravin uit, „zoiets ziet men tegenwoordig niet meer. Ach, in mijn tijd... ah! Het doet mij goed, dat dit nog bestaat!"

„Bent u een voetballer?" vroeg een ander. „Of een fietser? U moet een groot sportsman zijn!"

„Mag ik uw handtekening?" kirde een derde. „Het is zo bijzonder om een werkelijk groot man te ontmoeten!"

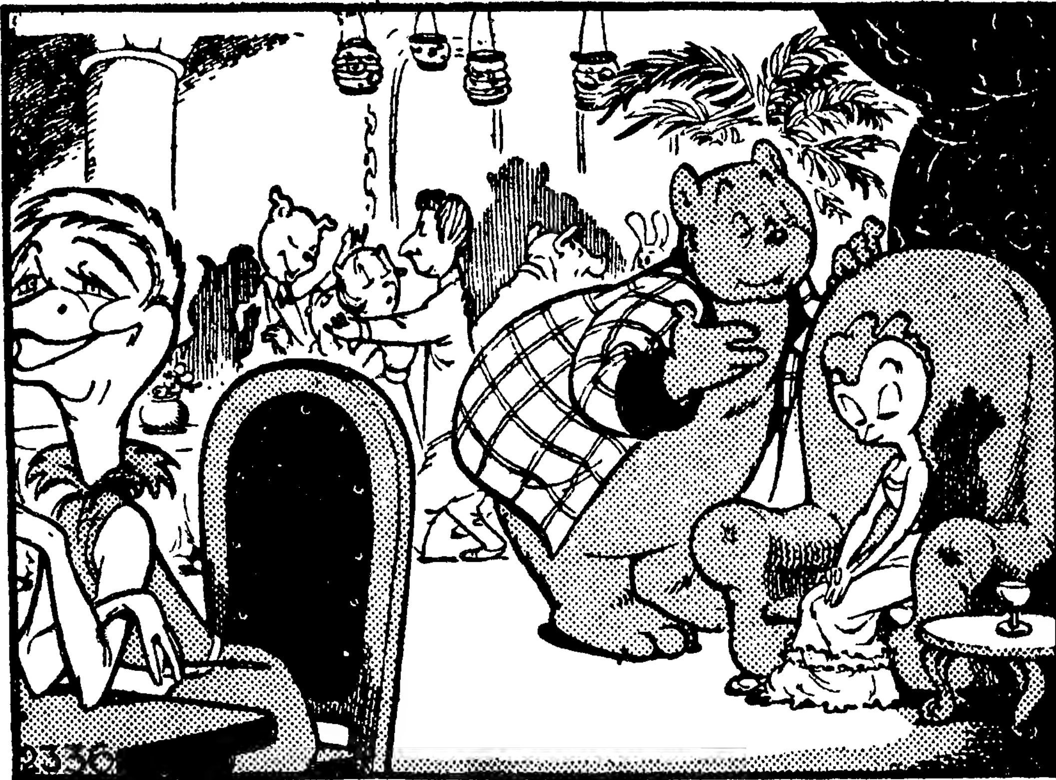
Freule Héloïse baande zich met zachte drang een weg naar de gevierde gast en keek hem liefjes aan. „Dat was héél knap van u!" sprak zij. „Mag ik u uitnodigen om weer bij mij te komen zitten? U moet me alles van uw leven vertellen!"

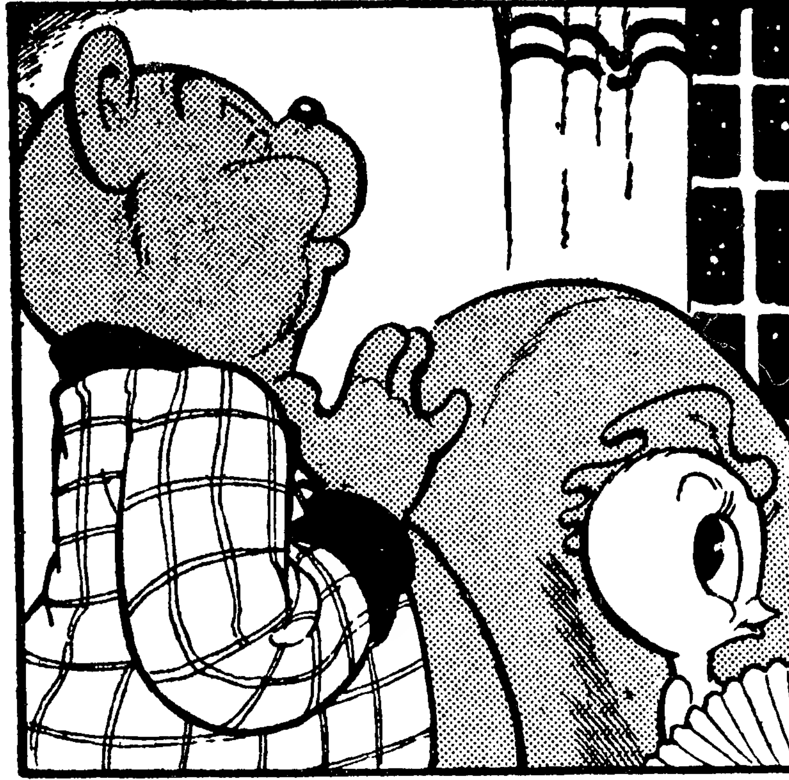
„Oh, het was niks, zus!" zei de heer Doffer geringschattend. „Het omdraaien van zo'n stuk hout is kinderwerk. Je geeft zo'n ding een doffe doffer en hij staat al omgekeerd. Maar ik kom nu niet meer bij je zitten. Ik heb al genoeg aandacht aan je besteed — ik moet nu weer eens aan de anderen denken, hoor!"

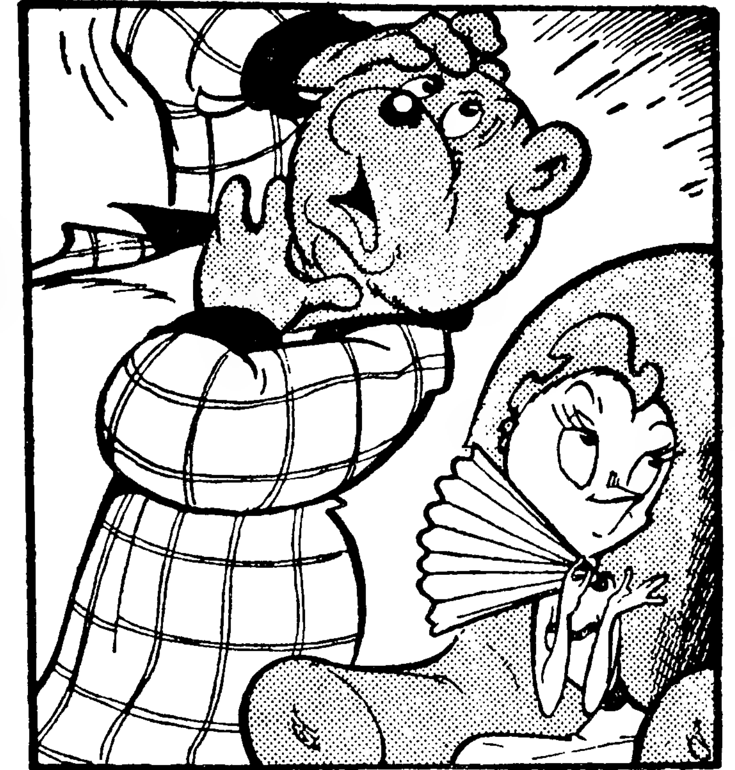
Heer Bommel, die net bleekjes langs kwam wankelen hoorde deze woorden en verschoot van kleur. Doch de oude gravin sloeg dwepend haar ogen op en prevelde:

„Ah... wat een verrukkelijke bruut! Dat herinnert mij aan mijn jeugd, toen mannen nog mannen waren! Dit moet werkelijk een héél bijzonder iemand zijn, Françoise. De markies heeft toch altijd de meest interessante gasten!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2336

Heer Bommel stond enige tijd broedend achter een palm. Hij haalde drie keer diep adem, slikte eens en voelde zich toen weer krachtig genoeg om zich in de feestzaal te begeven. Daar zat freule Héloïse pruilend en eenzaam op haar stoel. Ze was zo verdiept in haar gedachten, dat ze heer Ollie niet zag aankomen. Pas toen hij zich tot haar overboog sloeg ze vermoeid de oogleden op en glimlachte mat.

„Het is vreselijk, wat u en ik hebben doorgemaakt," zei heer Bommel gevoelig. „Maar u moet maar denken, dat er ook een goede kant aan zit, freule! Mijn vader zei altijd: ‚Ollie, jongen, aan iedere treurige zaak zit een lichte kant!' En daar houd ik mij aan!"

De jongedame haalde vragend haar wenkbrauwen op en keek hem niet-begrijpend aan.

„Die lichte kant," hernam heer Bommel, „is, dat u nu toch wel zult inzien, dat een fijnbesnaard heer van mijn stand beter gezelschap is, dan zo'n... eh... zo'n bruut!"

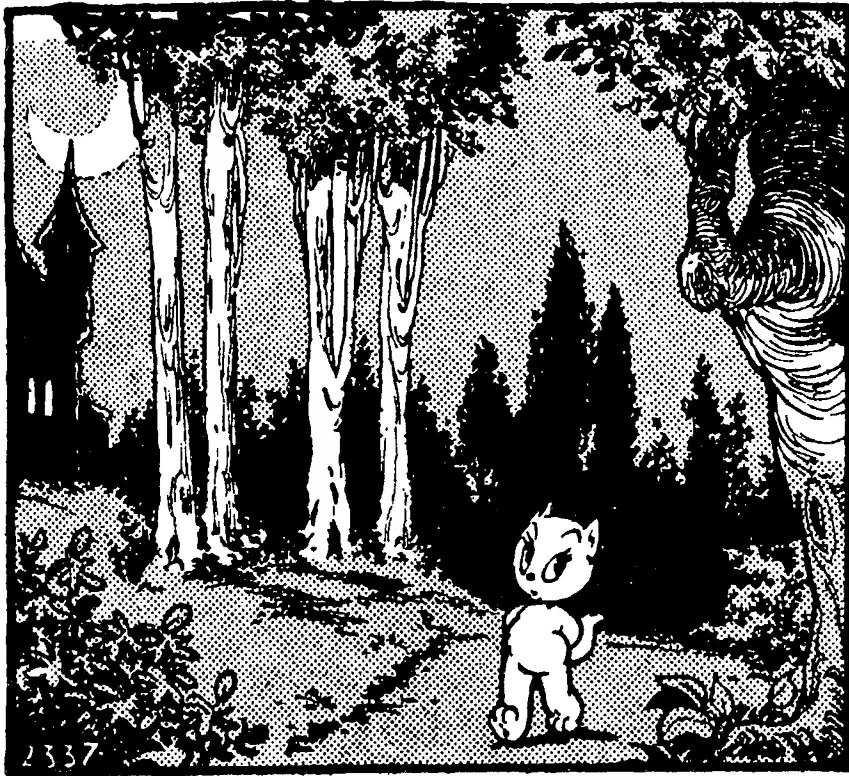
„Ach ja, hij is een bruut," gaf Héloïse zuchtend toe.

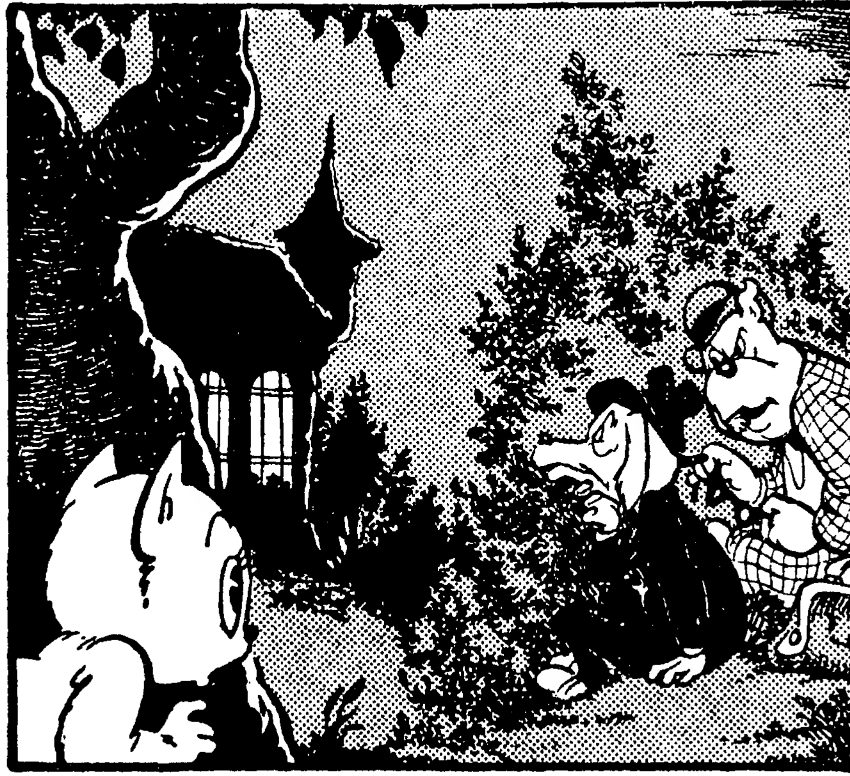
Heer Ollie glimlachte fier en voor het eerst die avond kwam zijn goede humeur terug. „Ik ben blij, dat u het inziet," sprak hij. „De geest, dáár komt het op aan! De mooie en verheven gedachten, die een heer en een dichter ontwikkelen kan — als u begrijpt, wat ik bedoel. Fijnbesnaarde zielen als de onze worden zo licht bezeerd door dit bruut geweld. Want wat is kracht, nietwaar?"

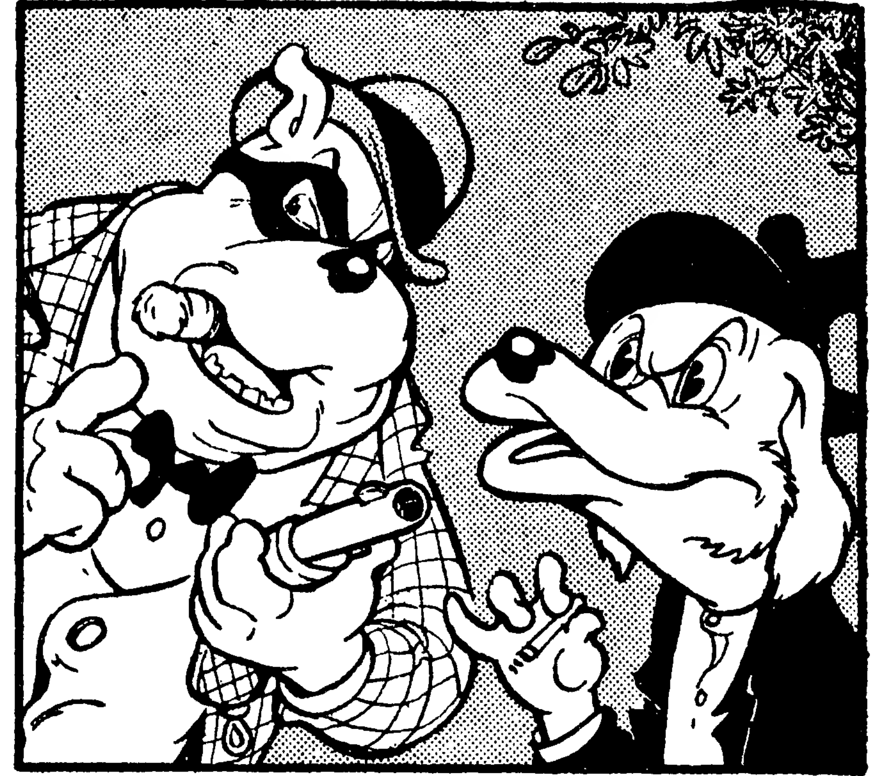
De freule verdraaide haar ogen en zuchtte diep. „Ja, een bruut," herhaalde ze dwepend. „Zo ècht mannelijk!"

Heer Bommel stond een ogenblik als door de bliksem getroffen. Toen mompelde hij iets onverstaanbaars en strompelde wanhopig heen...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2337

Tom Poes verveelde zich intussen vreselijk. Hij hield niet van feestjes en muziek en aan heer Bommel had hij ook geen gezelschap nu die met verdraaide ogen en gedichten achter het nichtje van de markies aanliep. En omdat hij gemerkt had, dat hij hem niet kon helpen in zijn vete met Dolf Doffer, was hij een beetje in het park gaan wandelen.

De maan scheen vriendelijk door de oude bomen en het was mooi zacht weer. Door de ramen van het kasteel klonk de muziek van het strijkje, zodat alles werkelijk erg mooi leek daarbuiten. Maar toen hij bij een open plek achter een paar struiken kwam klonk er plotseling een rauwe stem, die gedempt praatte.

„Hoe laat begint de lol, baas?" vroeg de stem.

Tom Poes schoot achter een dikke boom en loerde voorzichtig om de stam. Daar vóór hem zaten Bul Super en Hiep Hieper in het maanlicht. De beide schurken loerden door het gewas naar de verlichte vensters en hadden zwarte maskertjes in de handen, zodat het duidelijk was, dat ze niet veel goeds in de zin hadden.

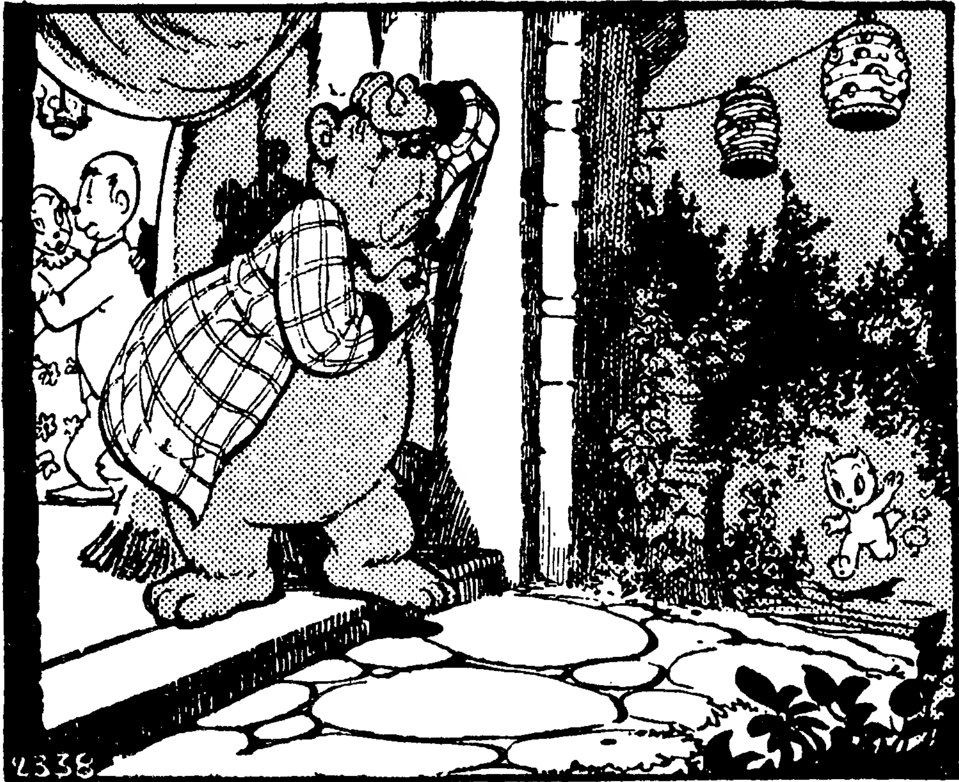
„We beginnen om twaalf uur," gromde Super. „Dan is het feest goed op gang, Hiep en dan let er niemand meer zo erg op. Luister goed en maak geen vergissingen, je bent soms zo'n sukkel."

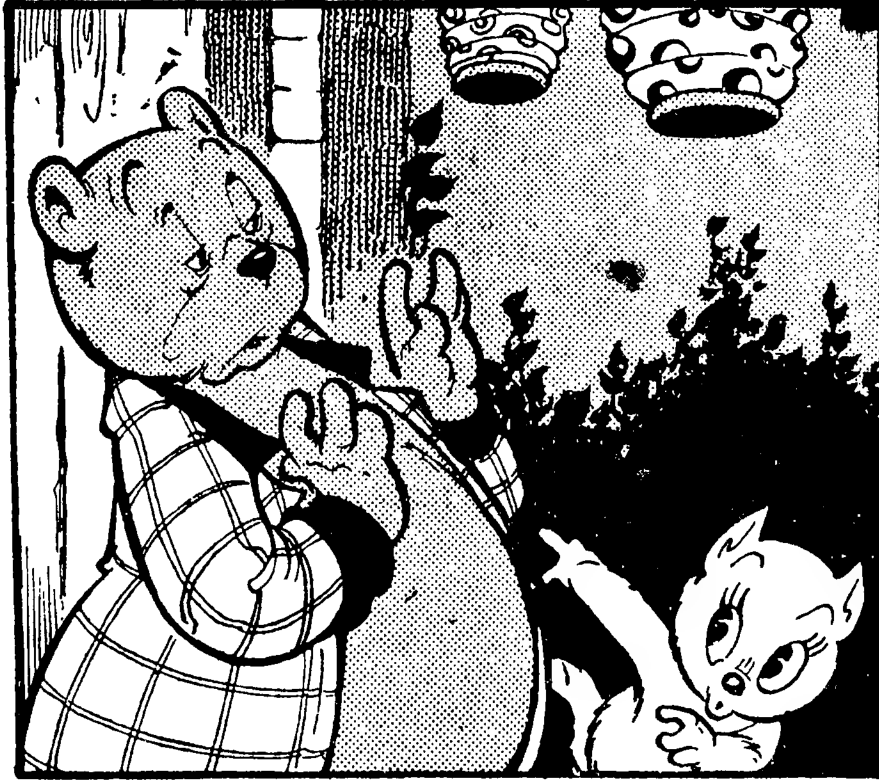
„Ja baas," zei Hieper.

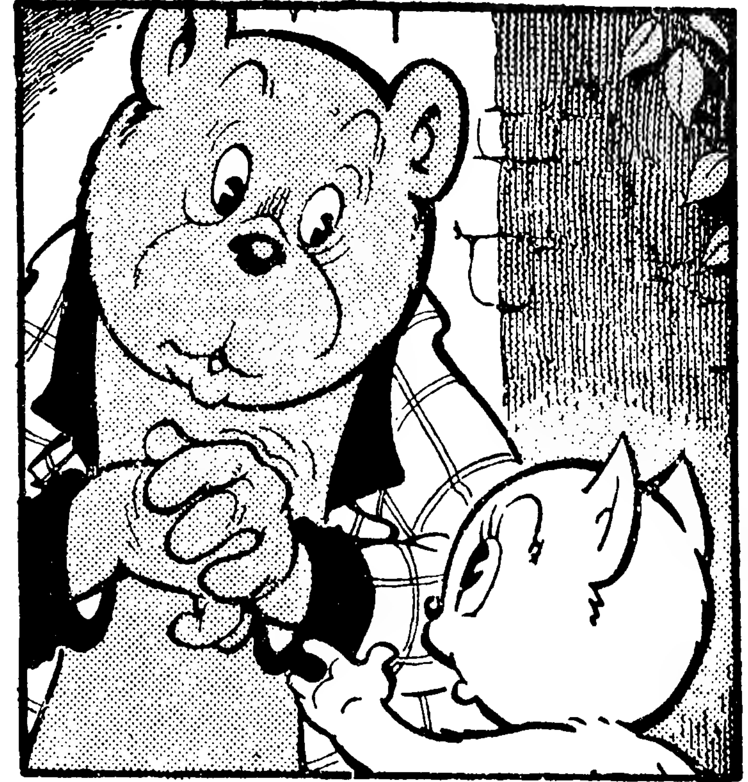
„Goed", hernam Super. „Als de klok twaalf slaat ga jij door het kelderraam naar binnen en draait de hoofdschakelaar om, zodat de zaak helemaal donker wordt. Ik ga intussen achter de gordijnen staan bij die openslaande deuren en als dan de lampjes uit zijn kom ik binnen met de lantaren en het schietertje. En dan maar diamantjes verzamelen Hiep. Daar binnen loopt een vermogen rond!"

„Een knap plan, baas!" riep Hiep uit. „Daar loopt een vermogen, net als je zegt!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel stond somber en eenzaam bij de openslaande deuren. Achter hem begon het feest op gang te komen; de vrolijke klanken van gepaste dansmuziek vermengden zich met onbezorgd lachen en luchtige scherts.

Maar het was duidelijk, dat deze prettige geluiden in het geheel geen aangename werking op heer Ollie hadden.

„Wat 'n wereld!" prevelde hij met gebroken stem. „De geest wordt geheel verdrongen door bruut geweld. Een dichter zet men tegen de muur en zo'n vleesmassa wordt toegejuicht. Het is héél droevig! Is hier dan helemaal geen beschaving meer?"

Op dat moment naderde Tom Poes vanuit het park en tikte hem dringend op de arm. „Heer Ollie!" zei hij fluisterend, „er zitten een paar schurken in de tuin!"

„Och ja, waarom niet?" zei heer Bommel lusteloos. „Deze maatschappij gaat ten onder. Het recht van de sterkste! Het toejuichen van bruut geweld! Zo kweekt men schurken."

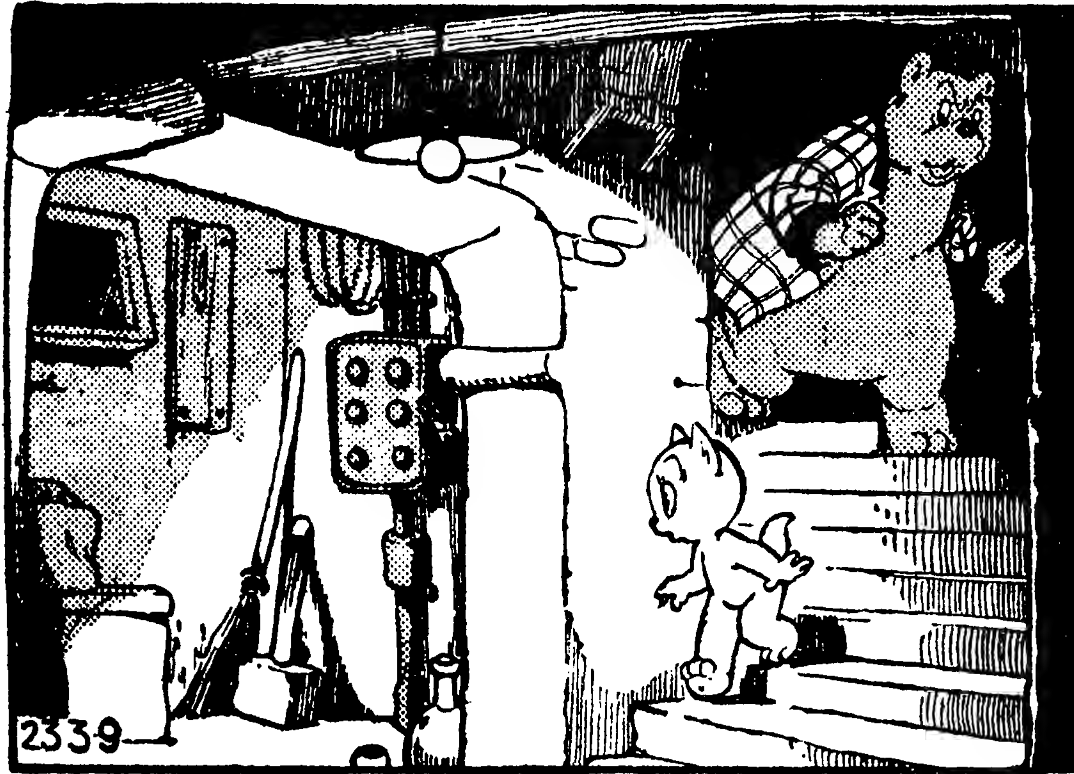
„Het zijn Super en Hieper!" drong Tom Poes aan. „Ze wachten tot 12 uur en dan gaan ze een inval doen, met maskers en pistolen!"

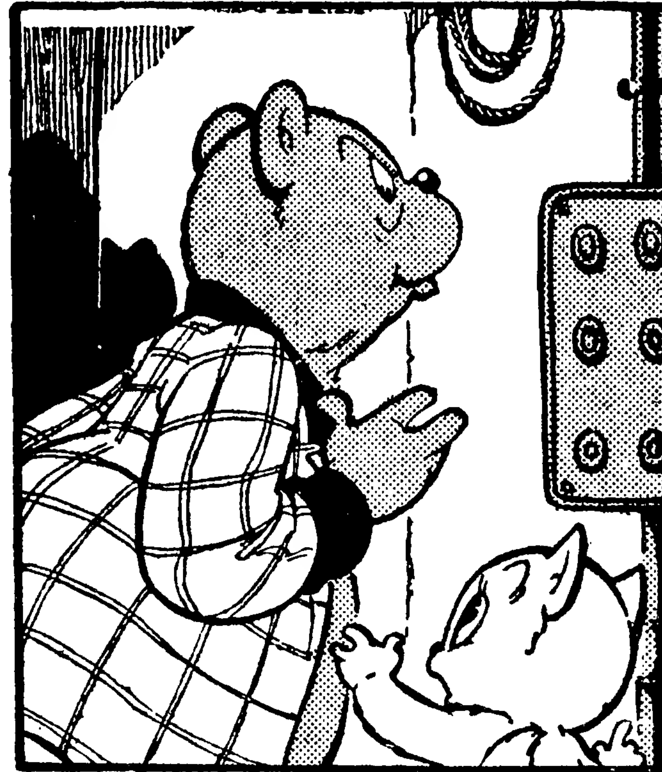
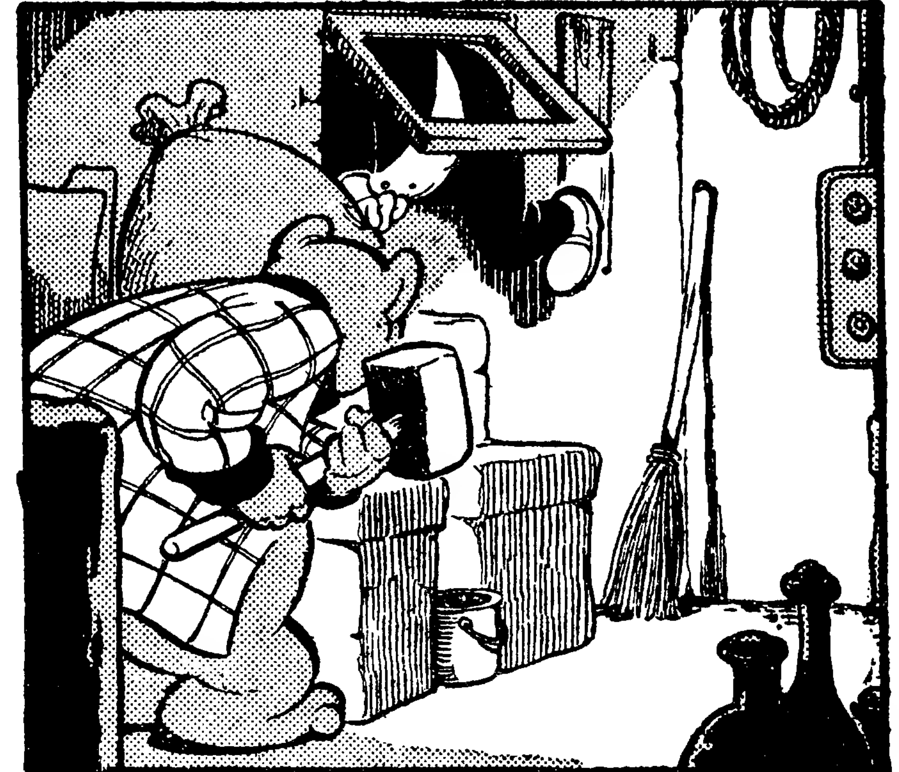
Heer Ollie knikte droevig. „Net als ik dacht!" sprak hij. „Welnu, laat ze komen, jonge vriend! Het zal een les en een waarschuwend voorbeeld zijn voor lieden als Dolf Doffer en..."

„Onzin!" riep Tom Poes. „Dit is een kans voor u om te laten zien, dat u een held bent! U kunt de juwelen van de gasten redden en twee boeven onschadelijk maken. U kunt freule Héloïse tonen, dat u meer waard bent dan die domme krachtfiguur!"

Heer Ollie had met toenemende aandacht geluisterd en nu verscheen er plotseling een gespierde trek om zijn mondhoeken. „Juist, Tom Poes!" zei hij, „dat is de weg! Het wordt mij ineens duidelijk!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

„Komaan!" zei heer Bommel, „ik zie ineens wat mij te doen staat. Je hebt het mij duidelijk gemaakt! Ik, een Bommel, zal alleen en onversaagd in het strijdperk treden tegen twee laaghartige schurken. Terwijl de overige gasten trillend van angst, samenklonten om de lafaard Dolf Doffer, zal ik hun tonen wat een heer vermag. Ha! Ik zal Héloïse de ogen openen! Ik zie de weg, als je begrijpt wat ik bedoel. Komaan, jonge vriend! We gaan nu ... eh ... hm! Wat gaan we nu doen, Tom Poes?"

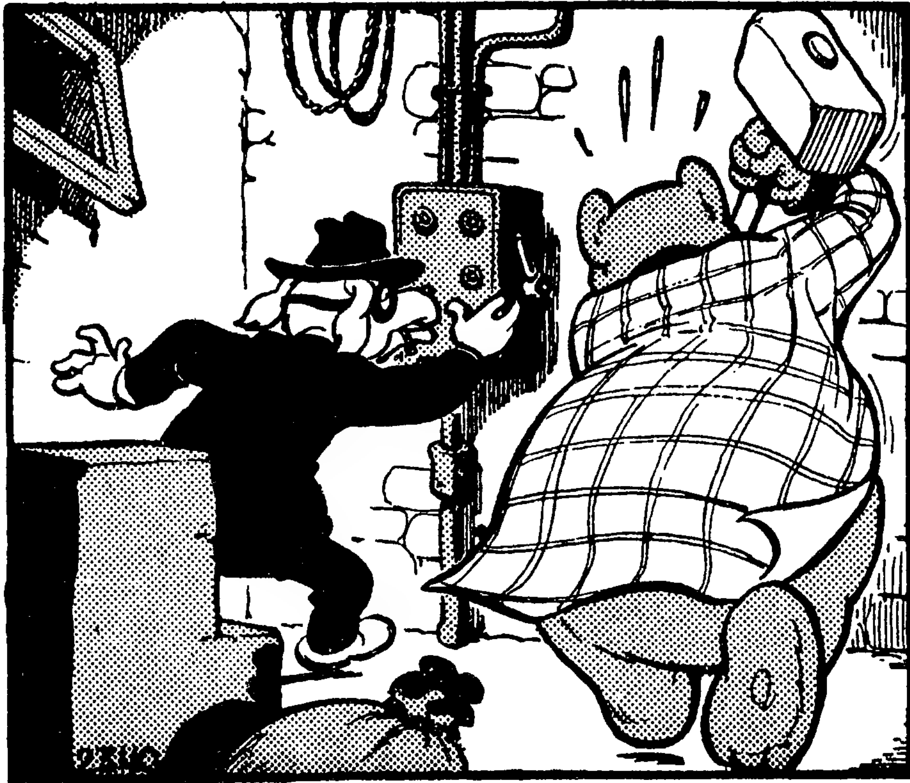
„Ik zal u nu eerst naar de hoofdschakelaar brengen," zei Tom Poes, terwijl hij zijn vriend voorging naar de keldertrap. „Kijk, daar is het raampje dat Hieper als ingang zal gebruiken, ziet u wel? Hij moet precies om twaalf uur de schakelaar omdraaien en dat moet u voorkomen!"

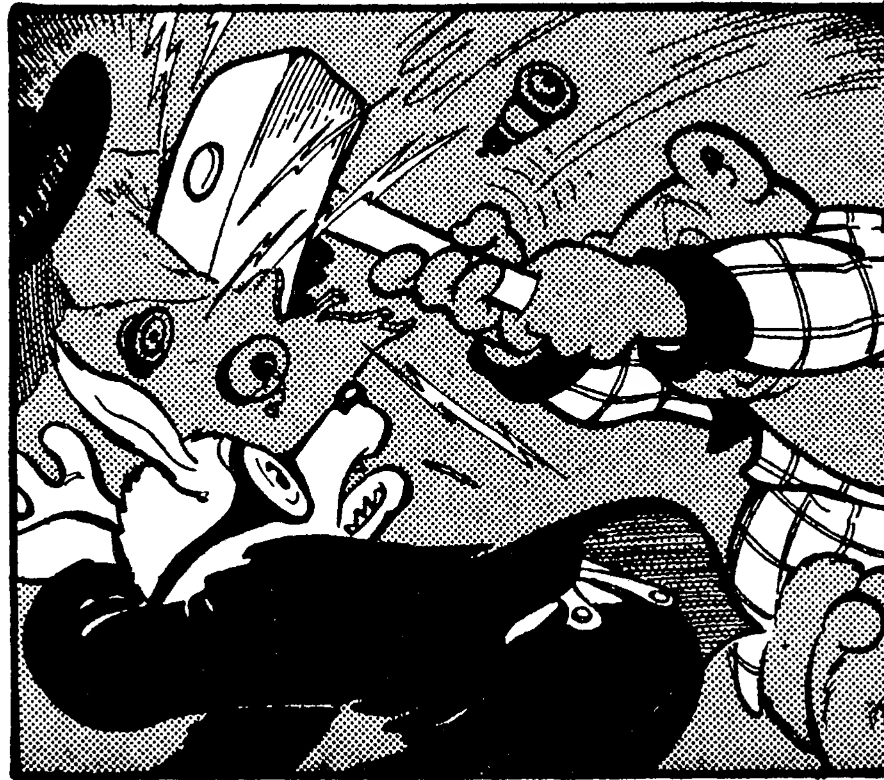
„Natuurlijk," zei heer Ollie, „dat spreekt! Ik zal zorgen, dat hij de lichten niet uit kan draaien. Hm ... eh ... dat is te zeggen ... hóe kan ik daar voor zorgen, jonge vriend?"

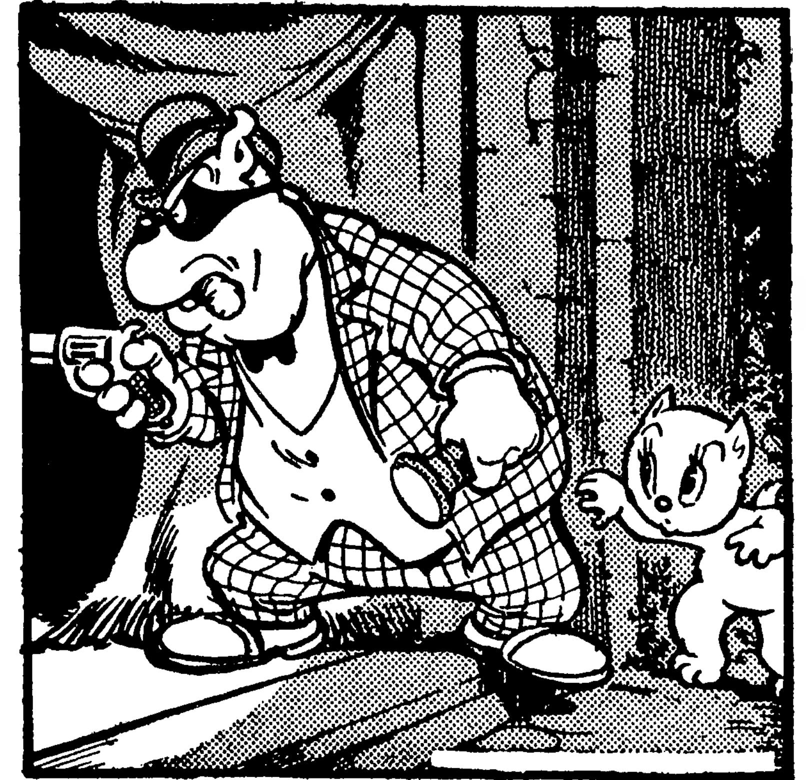
„U gaat neergehurkt naast de schakelkast zitten!" legde Tom Poes ongeduldig uit. „Hier is een hamer, die u gereed moet houden om de schurk op het hoofd te slaan wanneer hij zich door het raam laat zakken. Als u dat gedaan hebt, komt u gauw naar boven, naar de open deuren. Want daar staat Super dan klaar. Ik ga er vast naar toe om hem in de gaten te houden en u de weg te wijzen. En neem de hamer mee, heer Ollie!"

Tom Poes verdween en liet heer Bommel in grote spanning achter. Wat bibberig zat hij met zijn houten hamer in de hoek te wachten tot het twaalf uur zou zijn. Nu, dat duurde niet zo lang. Want vóórdat hij er erg in had verschenen de benen van Hiep Hieper reeds in de vensteropening ...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel staarde met uittredende ogen en stokkende adem naar de binnendringende gedaante. De schurk had niets in de gaten. Zijn dunne lippen plooiden zich in een koude glimlach en zijn ogen glinsterden opgewekt onder het maskertje. Ja, zó verhard was het gemoed van deze Hieper, dat hij binnensmonds met de muziek van het bandje boven meezong, terwijl hij zich voor zijn euveldaad gereed maakte.

Op zijn gemak voor het schakelbord staande nam hij de verschillende knoppen in ogenschouw en stak toen de benige hand uit om een einde aan het licht te maken.

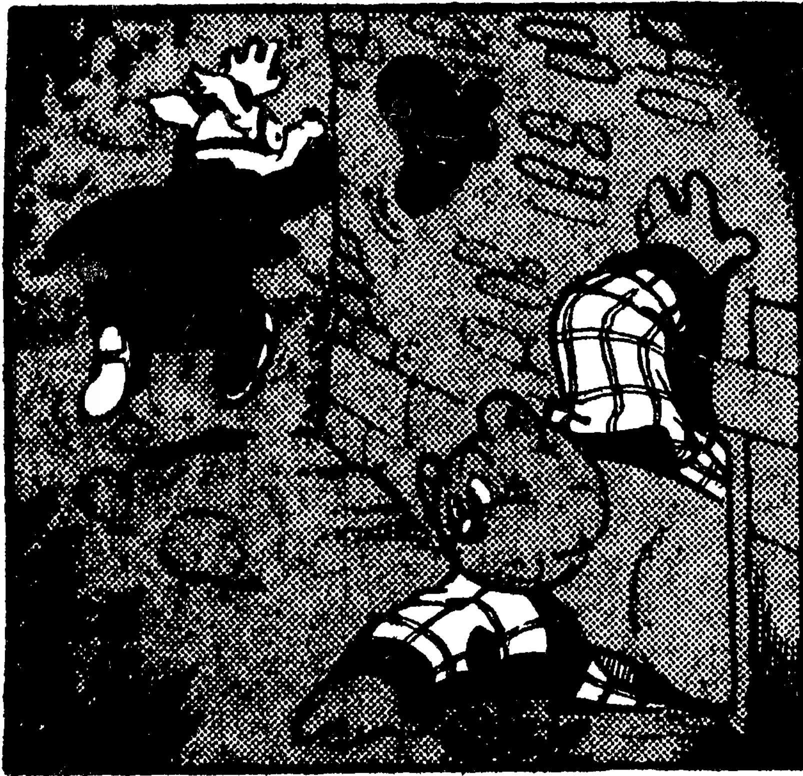
Doch daar naderde de gerechtigheid reeds! Langzaam en onhoorbaar verrees de sterke gedaante van heer Ollie uit de schaduwen, een zware houten hamer boven het hoofd drillend. „Halt schurk!" riep hij met vreselijke stem, „het is met u gedaan!"

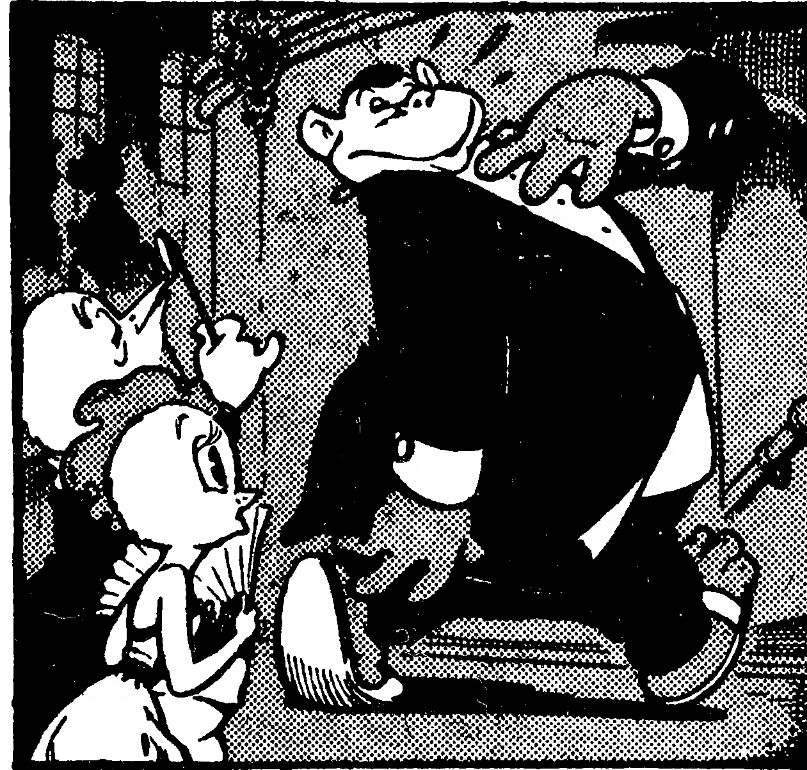
Zo sprekende liet hij zijn instrument met grote kracht omlaag zwiepen. Hélaas. Hij had niet moeten roepen, want nu sprong de gewaarschuwde indringer hevig schrikkend opzij, zodat heer Ollie's gereedschap diep in het schakelkastje drong, en daar een dubbele kortsluiting veroorzaakte.

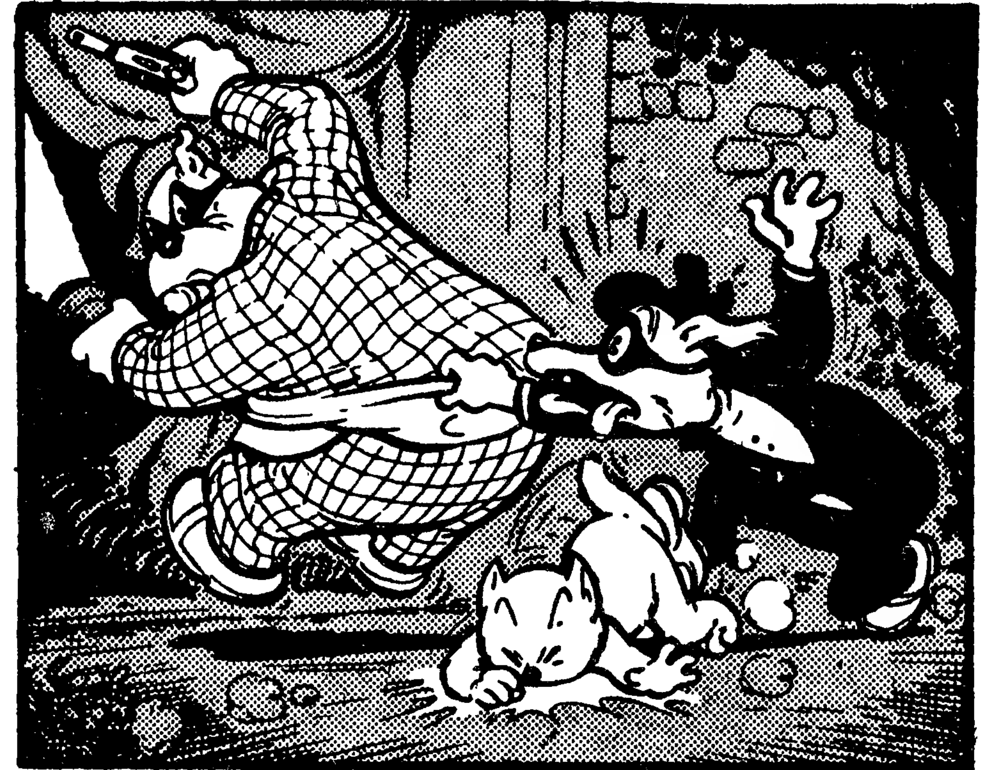
Zo gingen dus toch de lichten uit. Tom Poes slenterde zo'n beetje bij de serredeuren om toen het gebeurde en nu werd hij erg ongerust.

Bul Super had reeds enige tijd zijn plaats achter de gordijnen ingenomen en stond zwijgend met zijn revolver te spelen. Waarschijnlijk wachtte hij even tot Hieper naar boven kwam snellen, maar toen dat te lang duurde knipte hij zijn lantaarn aan en schoof het veiligheidspalletje van zijn revolver terug. Tom Poes begreep, dat hij nu zelf iets moest gaan doen...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De schurkachtige Hieper had niet gewacht wat de afloop van heer Bommel's hamerslag zou zijn. Zodra hij de dreigende gestalte op zich af zag komen wendde hij zich met een gesmoorde kreet om en sprong veerkrachtig weer door het kelderraam terug in de frisse buitenlucht.

Heer Ollie liet zijn hamer in de steek en sprong achter de vluchtende aan. Maar ach! Door deze snelheid van handelen vergat hij een ogenblik, dat de omvang van een heer vaak veel groter is dan die van een misdadiger. En daarom drong hij weliswaar met grote kracht halverwege het kleine kelderraam door, maar bleef toen steken. Hij kon niet meer vóór- of achteruit!

Intussen waren de gasten van de markies natuurlijk erg geschrokken toen alle lichten zo plotseling uitgingen. Er ontstond enig geschreeuw en een benauwd heen en weer geloop, dat alleen maar tot botsingen en ruzie leidde. Hier boven uit klonk al spoedig de heldere stem van de heer Doffer op.

„Een kortsluitinkje!" riep hij. „Laat dit maar aan mij over, hoor — ik zoek het wel even op!"

„O!" riep de freule uit, „en als het nu eens misdadigers zijn?"

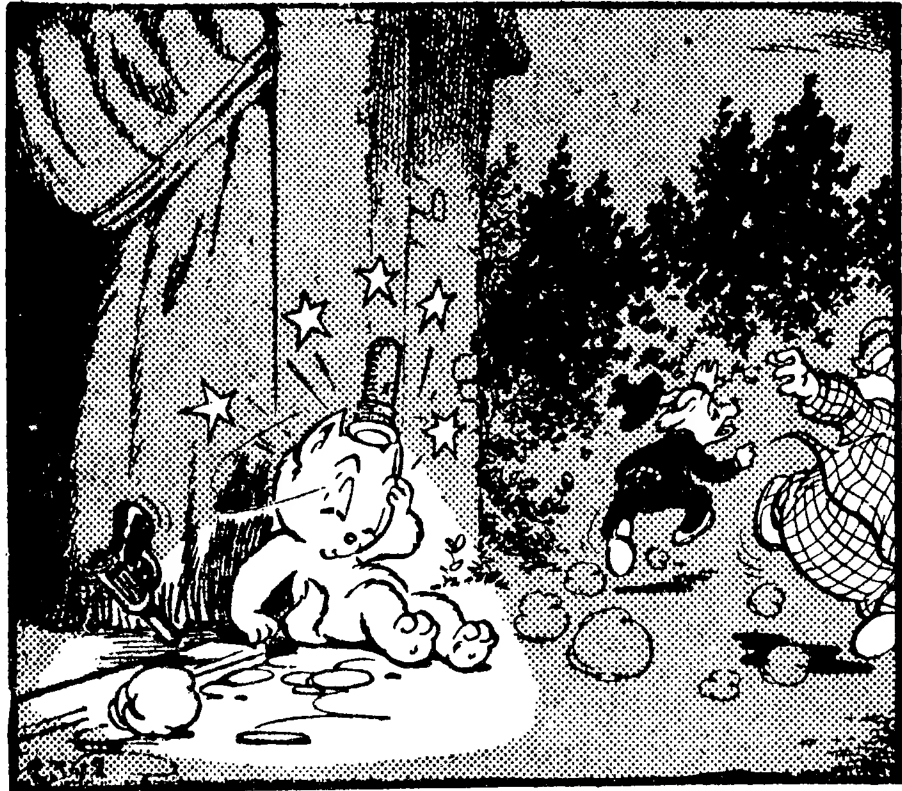
„Een doffe doffer!" bulderde de ander, schalks lachend. En hij verdween de keldertrappen af.

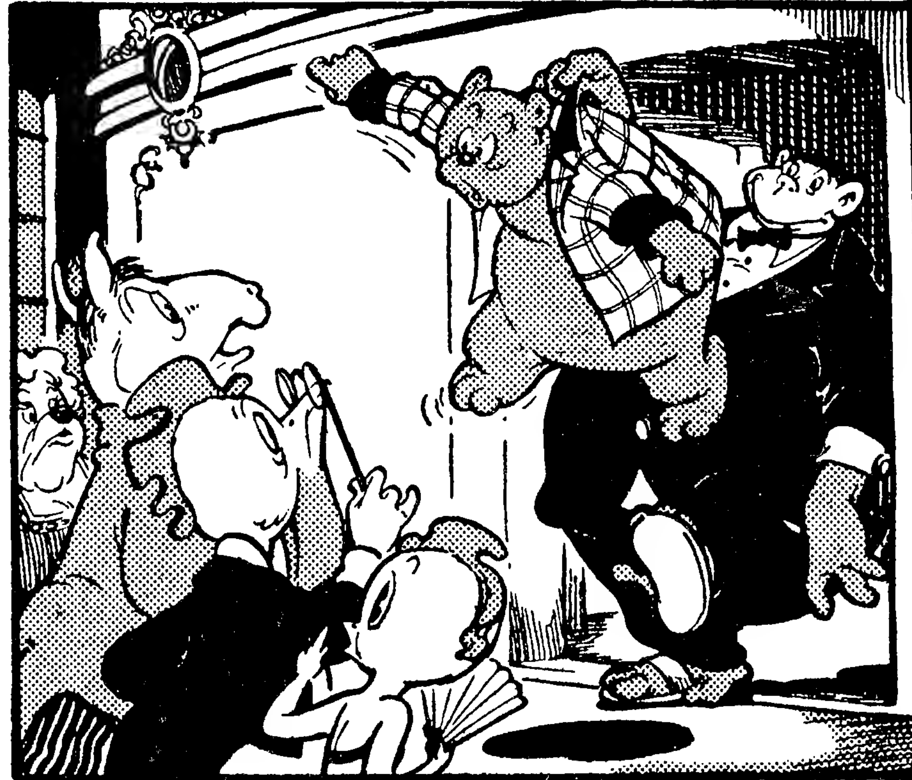
Nu zullen de oplettende lezertjes zich wel hebben afgevraagd waarom Bul Super zo lang wachtte met zijn overval en wat Tom Poes eigenlijk uitvoerde.

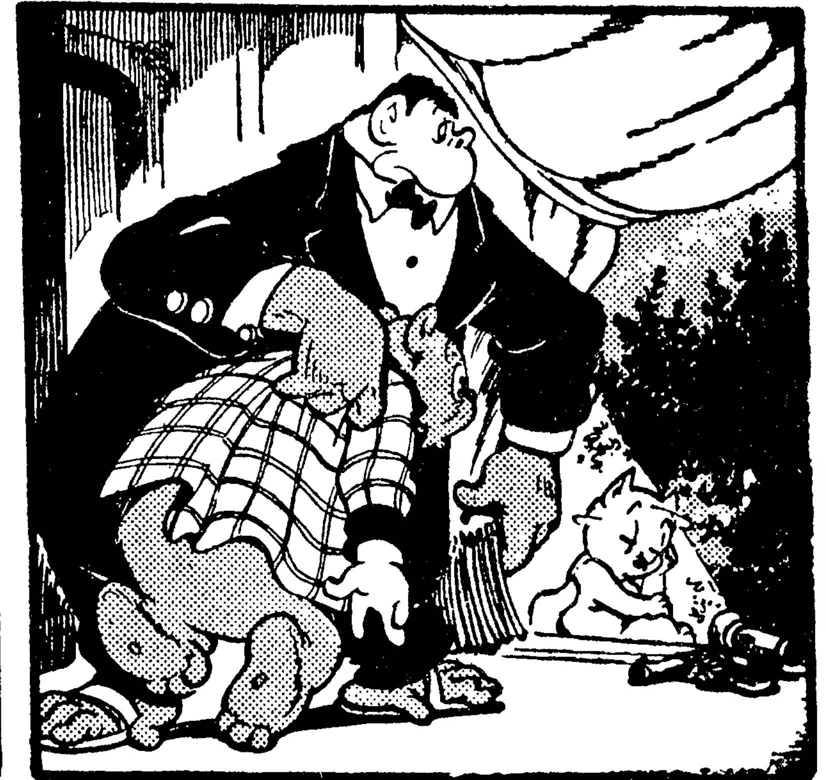
Wel, Bul Super wilde net zijn lantaarn aanknippen en te voorschijn treden — en Tom Poes wilde hem dit net gaan beletten, toen Hiep Hieper uit de duisternis kwam snellen, Tom Poes tegen de grond wierp en op zijn baas afsprong.

„Vlug, Super!" riep hij, „we zijn ontdekt! We moeten vluchten!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

„Wat?!" gromde Super, in de gordijnen terugdeinzend.

„We zijn ontdekt!" siste Hieper. „Ik werd aangevallen in de kelder en die Tom Poes was bezig jou te besluipen! We moeten weg zijn! Vlug baas!"

Zo sprekende gaf hij zelf het voorbeeld. Super keek woedend naar Tom Poes, die half versuft achter hem zat, wierp hem toen met een ruwe uitroep zijn instrumenten naar het hoofd en snelde daarna ook de nacht in.

Op dat moment gingen de lichten in de feestzaal weer aan en even later klonken de dreunende voetstappen van heer Doffer reeds in de gang.

„Aha!" joelde hij, „het was een overval hoor! Deze rijmelaar had kortsluiting gemaakt!"

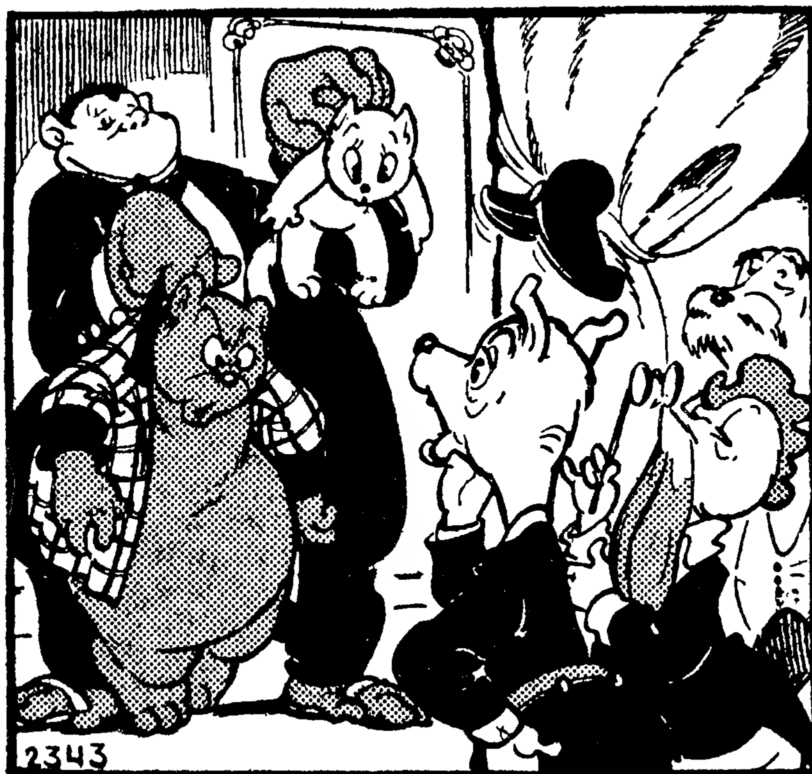
Zo sprekende trad hij de zaal binnen, heer Bommel bij de jaskraag voor zich uitdragend.

„Ik vertrouwde hem direct al niet!" hernam hij, „zo'n rare vent, die versjes voor wil dragen moet je in de gaten houden, zeg ik altijd maar. Geef hem maar direct een doffe doffer — verdient hij hem vandaag niet, dan is het morgen wel, haha!"

„Parbleu!" stamelde de markies, „deze Bommel is dieper gezonken dan ik dacht! Ach, zo gaat het met dat soort figuren — zij zinken altijd weer in hun nederige afkomst terug!"

Zijn gevoelige woorden werden echter overstemd door de toejuichingen voor de dappere Doffer. Deze liet zich dat minzaam aanleunen, maar hij bleef intussen waakzaam Want toen hij een lichte beweging in de gordijnen bespeurde, tilde hij met een ruk het fluweel omhoog en onthulde zodoende de gestalte van Tom Poes die langzaam bijkwam.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De ontdekking van Tom Poes, die daar versuft tussen een revolver en een dievenlantaarn zat; gaf een sterke beweging onder de gasten.

„Het is natuurlijk een bende!" riep de oude gravin uit. „De één dooft de lichten en de ander dringt met een lamp naar binnen. Zo heb ik het al vaak in mijn detective-romans gelezen. Het is héél boeiend om het in het echt mee te maken!"

„Ja, maar toch alléén maar wanneer er iemand als Dolf... eh... meneer Doffer in de buurt is!" zei de freule. „Anders zou ik het doodeng vinden. Maar met hem wordt alles zo interessant!"

De heer Doffer reikte intussen heer Bommel en Tom Poes over aan een inmiddels ontboden agent van politie.

„Je moet oppassen, hoor!" bulderde hij. „Het zijn rakkers! Als je wilt, zal ik ze allebei eerst een doffe doffer verkopen, dan blijven ze voorlopig rustig! Haha!"

„U zit toch altijd maar vol grapjes!" zei Héloïse bewonderend. „Waar haalt u het vandaan?"

„Geest en kracht!" riep de oude gravin. „Dat is een onweerstaanbare combinatie! Ach... in mijn tijd!"

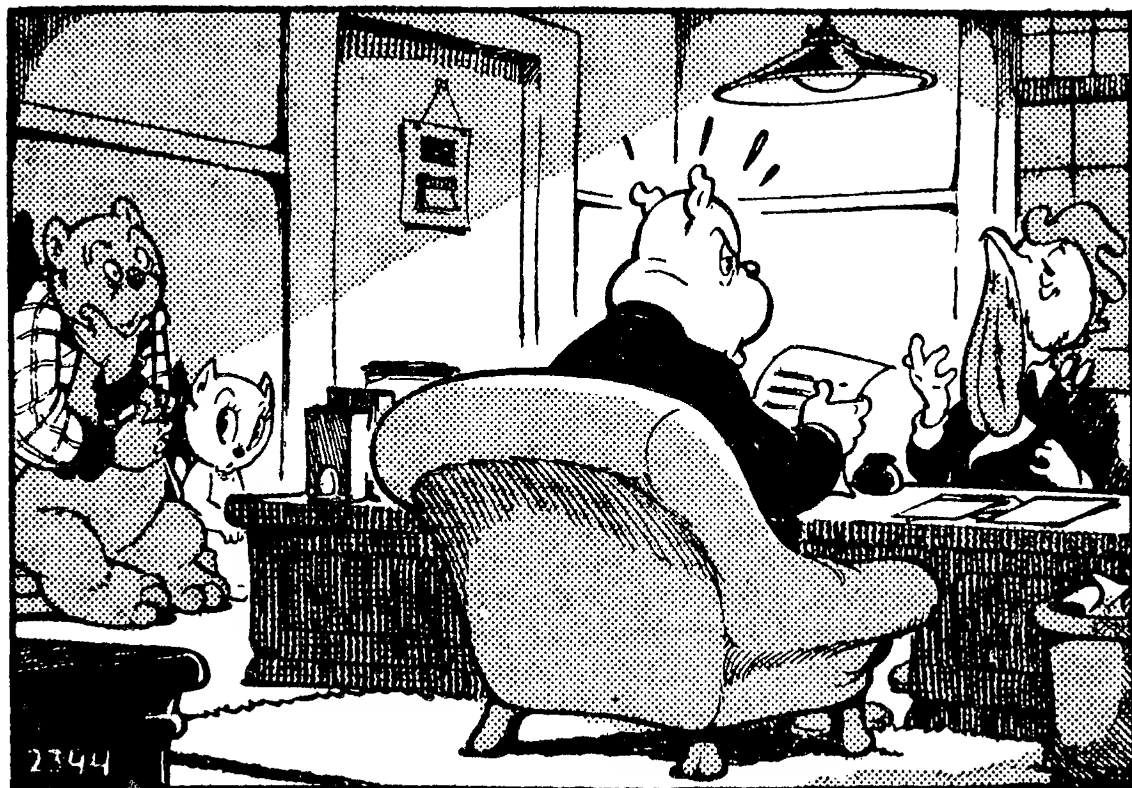
Intussen waren heer Bommel en Tom Poes door de politiebeambte de deur uit geduwd en een gereedstaande politieauto binnengeleid. En daar gingen ze.

Heer Ollie had al die tijd gezwegen omdat zijn gedachtenleven te zeer geschokt was en ook was zijn woordkeuze te klein om er uitdrukking aan te geven. En Tom Poes was gewoon maar een beetje suf van de klap.

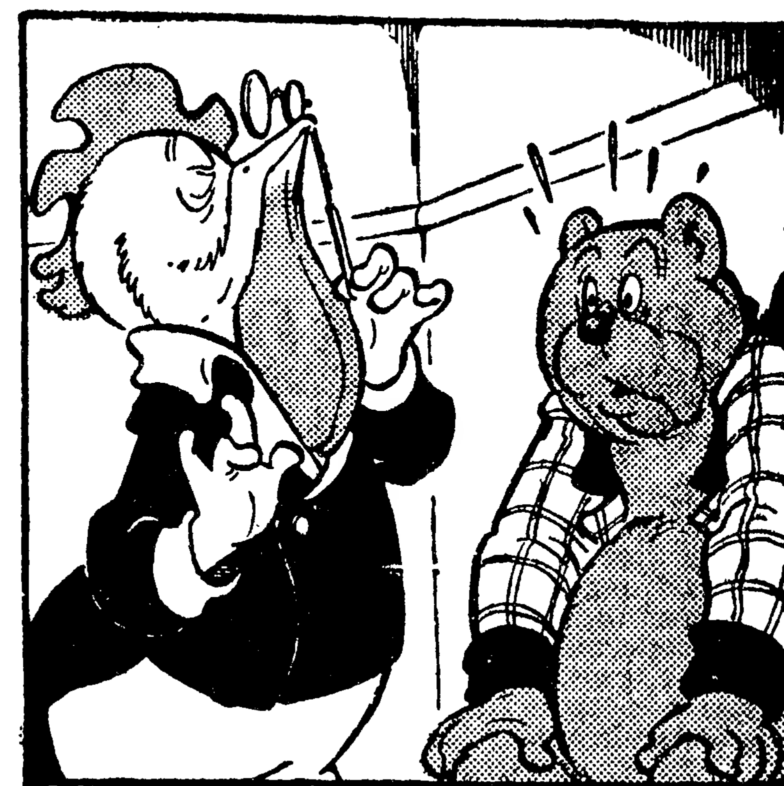
Doch in de stilte van de rustig voortrijdende auto kwamen ze weer wat tot zichzelf.

„Een heer in een dievenwagen", mompelde heer Bommel gesmoord. „Door iedereen verstoten en gehoond! Het is hard! En dat alles door die Doffer! Ach, als ik die nog eens te pakken krijg...."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Het zal de oplettende lezertjes duidelijk geworden zijn, dat heer Bommel een dieptepunt in zijn veelbewogen bestaan doormaakte. Nog zelden was hij als heer zozeer miskend en zozeer in het openbaar voor lelijkerd gezet. Het lijkt mij dan ook het beste om aan de volgende uren stilzwijgend voorbij te gaan. Heer Ollie en Tom Poes zaten in de cel in afwachting van een verhoor inzake de inbraak bij de markies de Cantecler — laat dit genoeg zijn.

Commissaris Bulle Bas, die het onderzoek persoonlijk in handen had genomen, vond het een twijfelachtige zaak. De scherpe politieambtenaar schudde al direct het hoofd en mompelde: „Ik geef toe, dat die Bommel een moeilijke klant is — heb al heel wat zaakjes met hem gehad. Maar deze inbraak ligt niet in zijn lijn. Hier moet een fout gemaakt zijn."

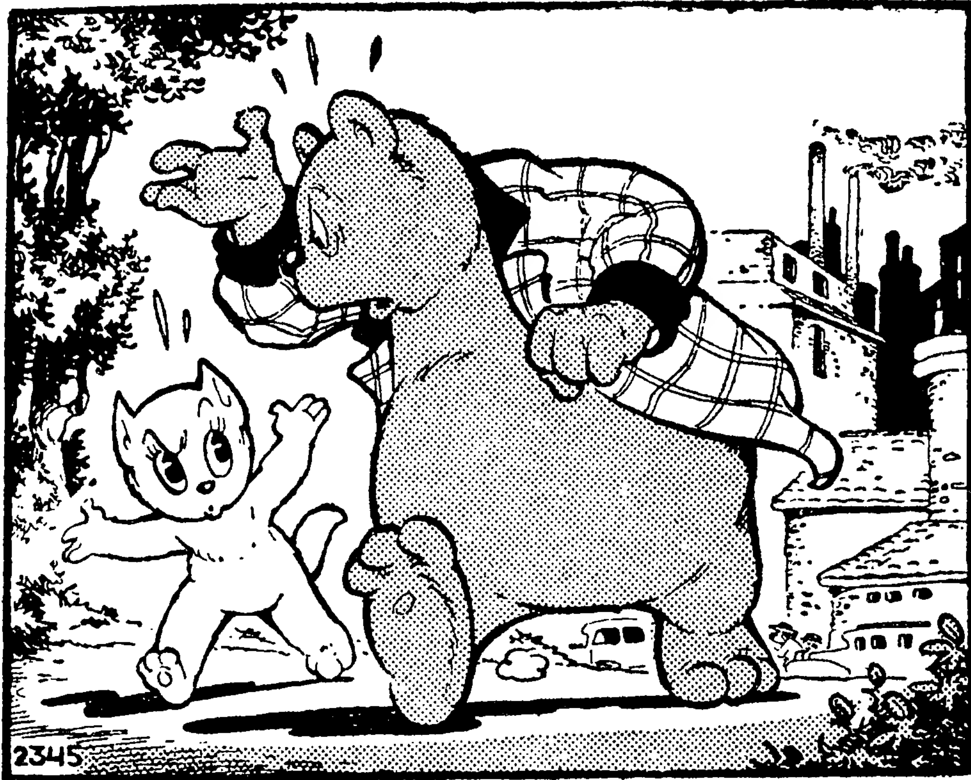
Daarop trok hij driftig aan het werk en het moet gezegd worden, dat hij in de middag alles rond had. Daarop ontbood hij de Markies en liet ook de gevangenen voorgeleiden.

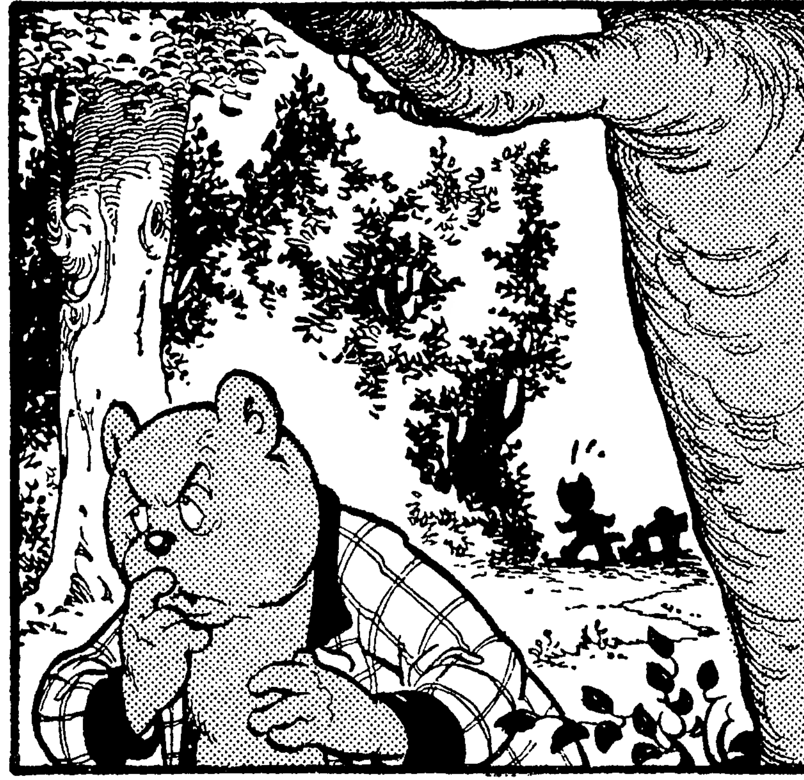
„Mijne heren, de zaak is opgehelderd," sprak hij kort. „Het spijt mij te moeten constateren, dat de heren Bommel en Poes voor niets gevangen hebben gezeten. We hebben namelijk in de kelder de vingerafdrukken van een zekere Hieper aangetroffen en op de revolver en de lantaren de afdrukken van een zekere Super. Twee beruchte misdadigers, die voortvluchtig zijn. Hm! U kunt gaan!"

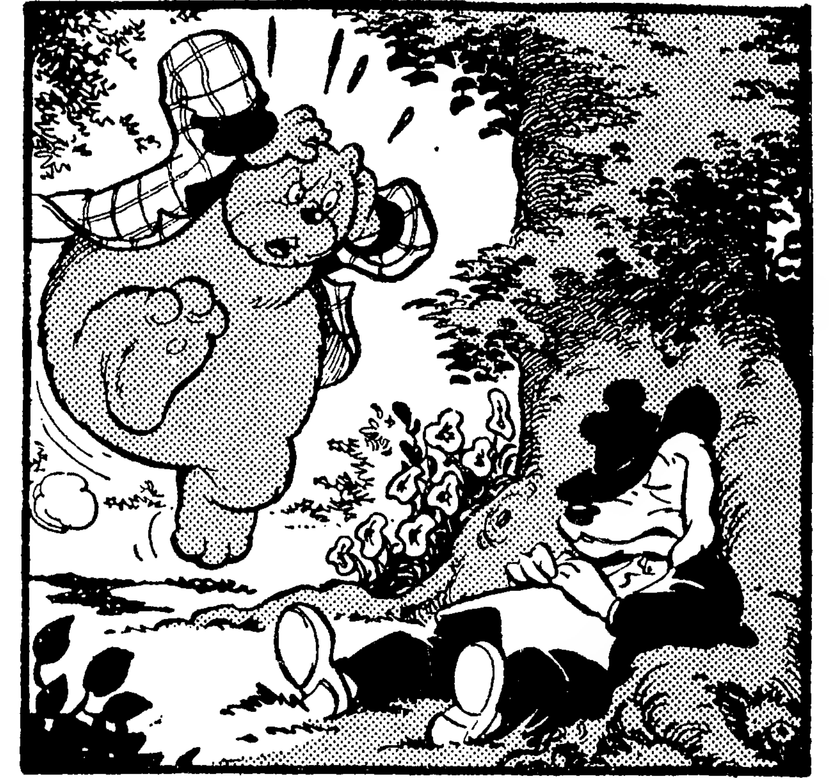
De markies stond op en wendde zich minzaam tot heer Ollie, die als een gebroken heer had toegeluisterd.

„Parbleu!" sprak hij, „wie had dat kunnen denken. Het doet me genoegen, dat die verdenking zo vlug afgewenteld is, eh ... Bommel! Knap werk van onze politie! Maar a propos, het lijkt me toch beter, dat ge voorlopig mijn terrein niet betreedt, vriend! Ge kent het spreekwoord: Men noemt geen koe bont of er is een vlekje aan. En mejuffrouw mijn nicht is nog jong."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

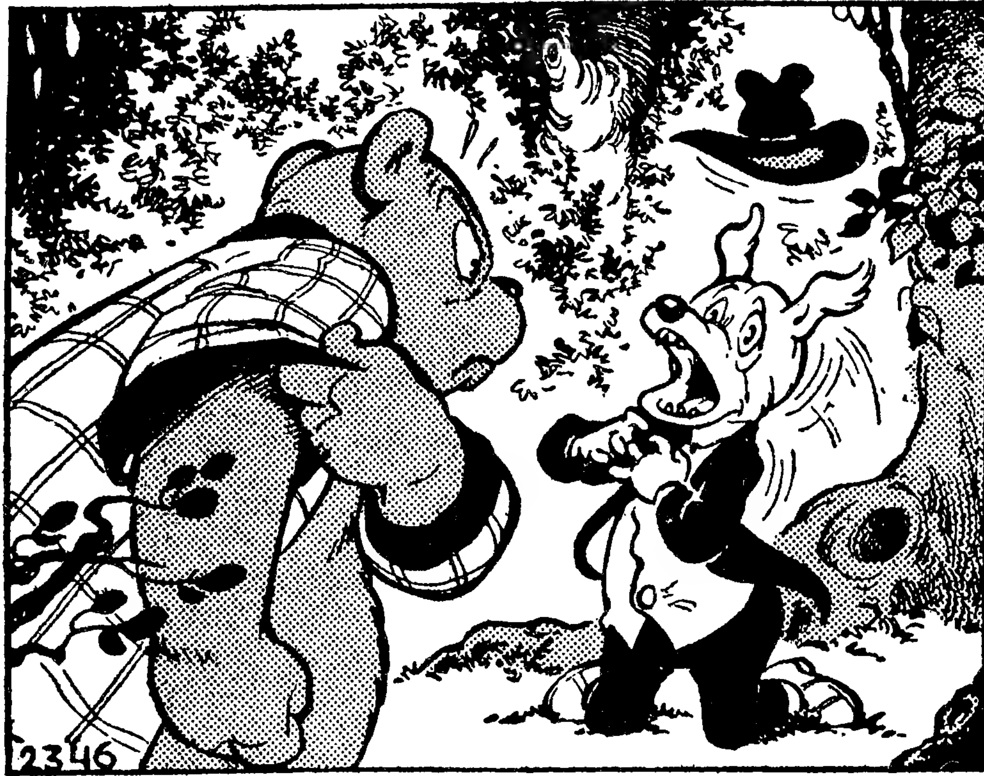
Heer Bommel en Tom Poes sloegen zwijgend de richting naar huis in. Ze waren beiden in hun eigen gedachten verdiept en die waren, vooral bij heer Ollie niet van de prettigste soort. Toen Tom Poes dan ook na enige tijd wat aarzelend opmerkte, dat heer Bommel nu toch werkelijk de freule maar moest vergeten, werd hij boos.

„Jij bent geen ware vriend!" zo riep hij uit. „Halfheid en slapheid, dat is de moderne jeugd! Bah! In mijn tijd was dat anders! Ollie, jongen, zei mijn goede vader altijd. een Bommel komt pas tot zijn volle ontplooiing, wanneer alles tegen hem is. Dan verzet hij bergen, als je begrijpt, wat ik bedoel! Nu, daar houd ik mij aan! Ik zal iedereen laten zien, waartoe een vernederd en getergd heer in staat is! Ha! Eenzaam maar sterk! Dag, jonge vriend!"

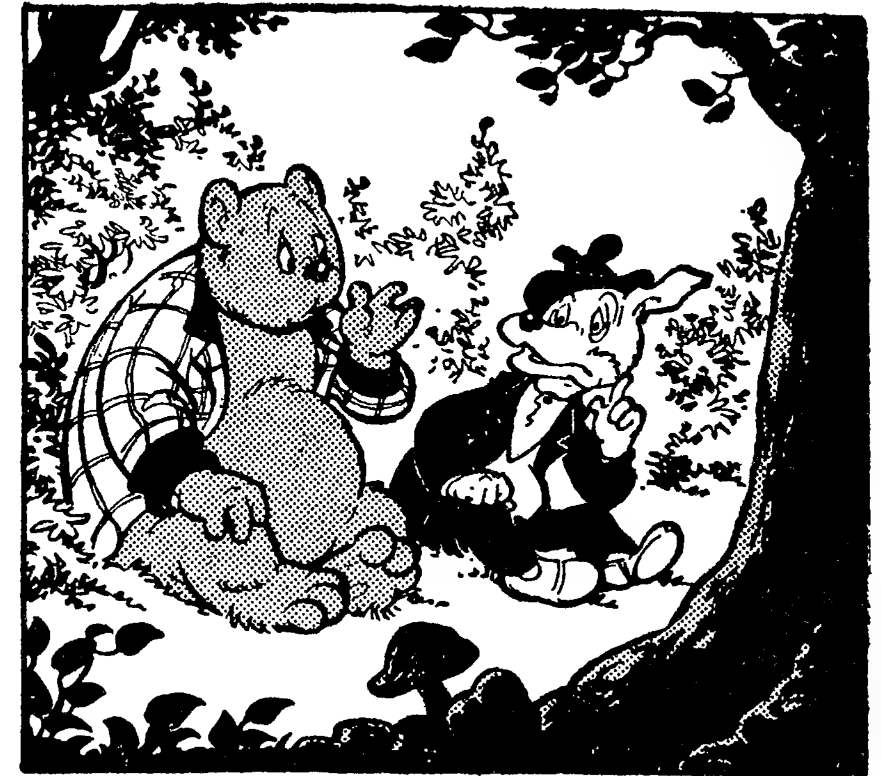
En met deze woorden wendde hij zich geprikkeld af en sloeg een zijpad in dat naar het woud voerde. Een tijdlang stapte hij nu wrokkig en verbitterd voort, peinzend op een middel om plotseling en onverwacht iets prachtigs te doen, waardoor iedereen vol bewondering naar hem zou opzien. En zo nadenkende geraakte hij steeds dieper in het woud totdat hij tenslotte in een gedeelte kwam, dat nooit door gewone voorbijgangers betreden werd omdat het er zo donker en ongezellig was.

Dat was nu toevallig juist de plek, die Hiep Hieper had gezocht om zich voor de politie te verschuilen. Vermoeid van de vlucht had hij zich onder een boom gelegd en was in een diepe slaap gevallen waaruit hij nu op ruwe wijze gewekt werd door de gil die heer Bommel uitstiet. Want die schrok erg, toen hij de schurk daar opeens zag liggen.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel stond een ogenblik als door de bliksem getroffen naar de wakkerschrikkende schurk te kijken. Toen begon hij vol ingehouden drift de mouwen op te rollen.

„Ha, nu heb ik je!" mompelde hij. „Jij bent de schuld van alles. Jij sprong opzij, toen ik je op de schedel wilde raken. En daardoor sloeg ik op het schakelkastje en daardoor kon jij ontsnappen en daardoor werd ik gepakt door die Dolf Doffer. Maar nu ontkom je me niet, ellendige!"

Hieper staarde met uitpuilende ogen naar de dreigende gestalte en barstte toen in schreien uit.

„Ach, doe mij niets!" jammerde hij. „Ik ben nog zo jong en ik heb nog nooit iets aan mijn leven gehad! Super is de schuld van alles! Heus meneertje! Die haalt mij altijd over om gemene dingen te doen. Ik ben niet écht slecht! Ik heb zo'n spijt!"

„Praatjes," gromde heer Olie aarzelend. „Het helpt je niet meer. Ook het geduld van een Bommel raakt eens uitgeput!"

„Ach, nee!" weende de schurk. „Geef me nog een kans! Ik wil alles voor u doen — tegen redelijke betaling natuurlijk. Bul Super is toch naar het buitenland gevlucht. Ik ben helemaal alleen!"

Heer Ollie trok diep zuchtend zijn mouwen weer naar beneden en zette zich in het gras.

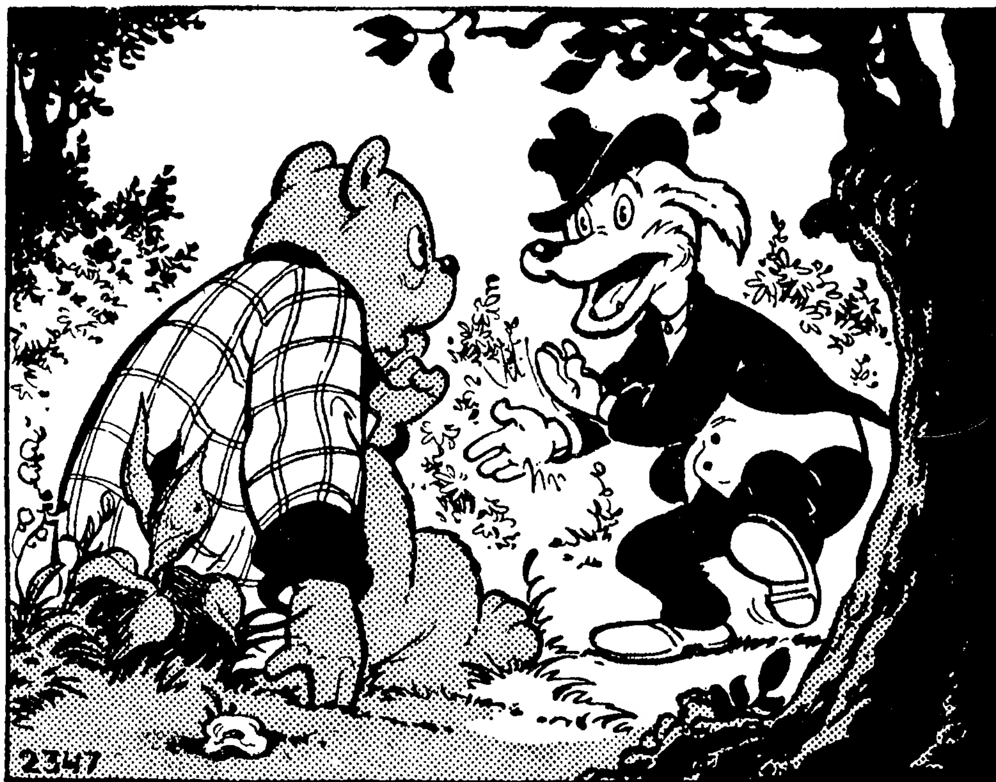
„Ook ik ben alleen," sprak hij geroerd. „Ik heb het zelf ook niet gemakkelijk en ik begrijp hoe licht men door miskenning tot verkeerde daden gedreven kan worden!"

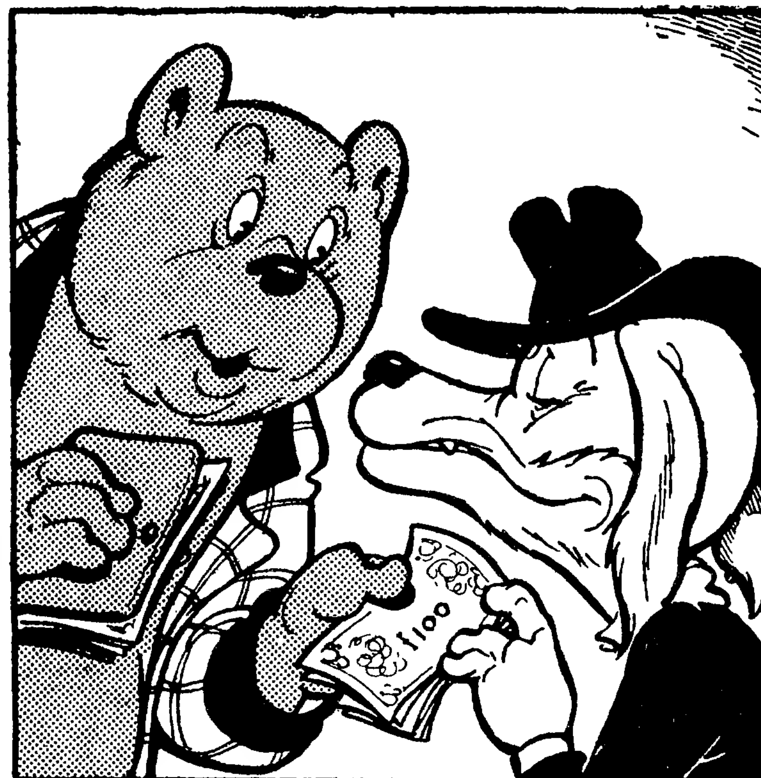
Daarop vertelde hij aan de gretig luisterende Hieper alles wat er gebeurd was en hoe hij door het optreden van Doffer in de versukkeling was gekomen.

„Is het anders niet?" vroeg Hiep, toen hij klaar was. „Ik heb een ideetje, baas! Ik kan je helpen!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

2347

„Ik snap het, baas!” zei Hieper. De schurk had door zijn misdadig beroep een heel fijn inzicht in de psychologie en daardoor was heer Ollie’s geval zo helder als glas voor hem.

„Je wilt gewoon wat indruk op die zus maken”, legde hij uit. „Maar dat valt je niet mee omdat je wat pappig in de spieren bent. En overigens ben je ook niet zo jong meer als je geweest bent — nee, zeg nou zelf!”

„Nou, nou!” zei heer Bommel, héél koel. „Je gaat te ver, goede vriend. Je maakt misbruik van mijn vertrouwen. Lieden van jouw stand worden altijd vrijpostig! Ik...”

„Wind je niet op!” suste de ander. „Waarom zullen we de dingen niet gewoon bij de naam noemen? We zijn jongens onder elkaar — en als ik je helpen moet, moet ik duidelijke taal kunnen praten. Kijk, ik weet een manier om jou op de voorgrond te drukken, zodat iedereen denkt, dat je een hele piet bent. Dat is toch de bedoeling, niet?”

„Ja... dat is de bedoeling”, gaf heer Ollie met grote tegenzin toe.

„Mooi”, voer Hieper voort, „dat kan maar het zal je geld kosten. Ik kan dit niet alleen doen — ik zal een paar ouwe jongens in moeten schakelen en die zijn duur!”

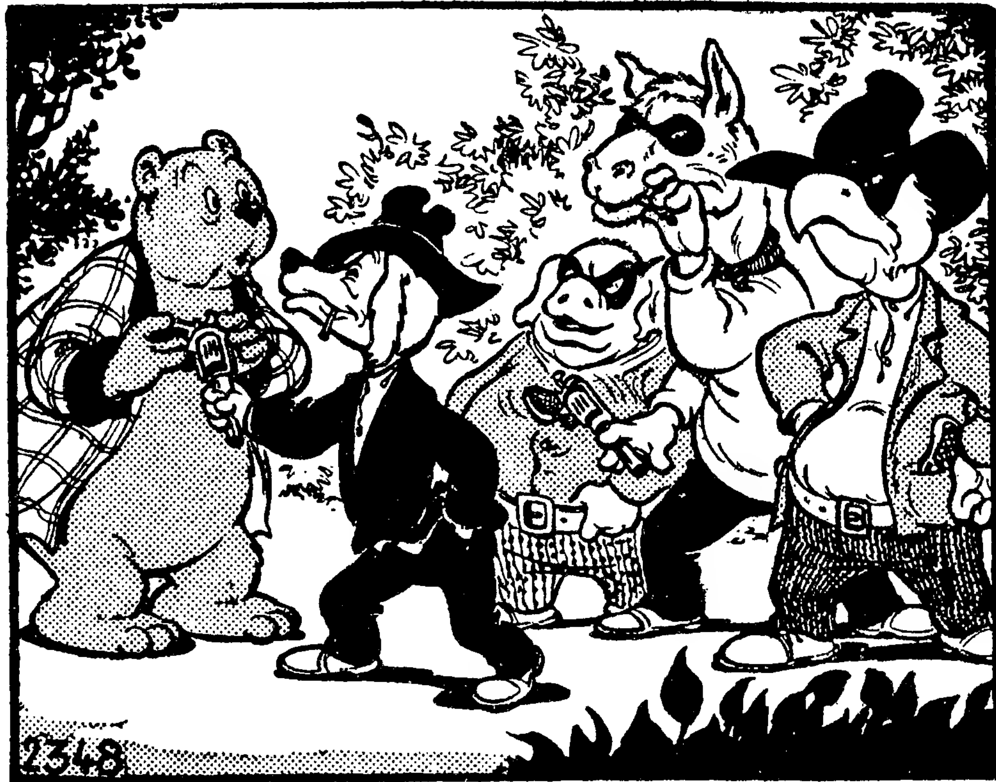
Heer Bommel trok zijn portefeuille en haalde een handvol bankroten voor de dag. „Is dit voorlopig genoeg?” vroeg hij.

„Niet slecht voor de eerste helft!” zei Hieper nadat hij met glinsterende ogen geteld had. Hij stak de papieren in een prop in zijn colbert en liet de stem dalen.

„Luister!” fluisterde hij hees. „Morgen gaat de markies met zijn nicht picknicken bij het bosmeer. Ik weet dat toevallig omdat ik dat gisternacht heb afgeluisterd. Ken je die plek? Mooi, zorg dan, dat je daar om een uur of één bent, baas. Dan gaan we een held van je maken.”

„Ik zal er zijn”, zei heer Ollie en hij stapte heen, niet ontevreden.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De volgende middag was heer Bommel precies om één uur bij het bosmeer. Daar werd hij achter het struikgewas opgewacht door Hiep Hieper. De schurk was in gezelschap van drie figuren, die er zeer ongunstig uitzagen. Ze waren gewapend met pistolen en droegen maskertjes voor de misdadige trekken — maar ze keken heer Ollie niet onwillend aan toen Hieper hem voorstelde.

„Deze heren", legde Hiep uit, „gaan een overval plegen op de markies, die hiernaast bij het meertje aan het picknicken is met de freule."

„M-maar..." begon heer Ollie, schrikkend.

„Wacht even", vervolgde de ander, „jij komt toevallig voorbij, je hoort lawaai je bedenkt je geen ogenblik maar je rent er naar toe en jaagt deze heren weg. Nou, dan ben je een held, zeg nou zelf!"

„Ja, ja dat wel", gaf heer Bommel toe. „Eh... jaag ik ze zo maar weg? Met mijn blote handen, als je begrijpt wat ik bedoel?"

„Welnee", zei Hieper, „hier is een kanon. Het is niet geladen, maar dat hoeft ook niet. Er wordt door jouw niet geschoten. Nou, is alles duidelijk? Vooruit dan, jongens. Jullie gaan die markies omsingelen."

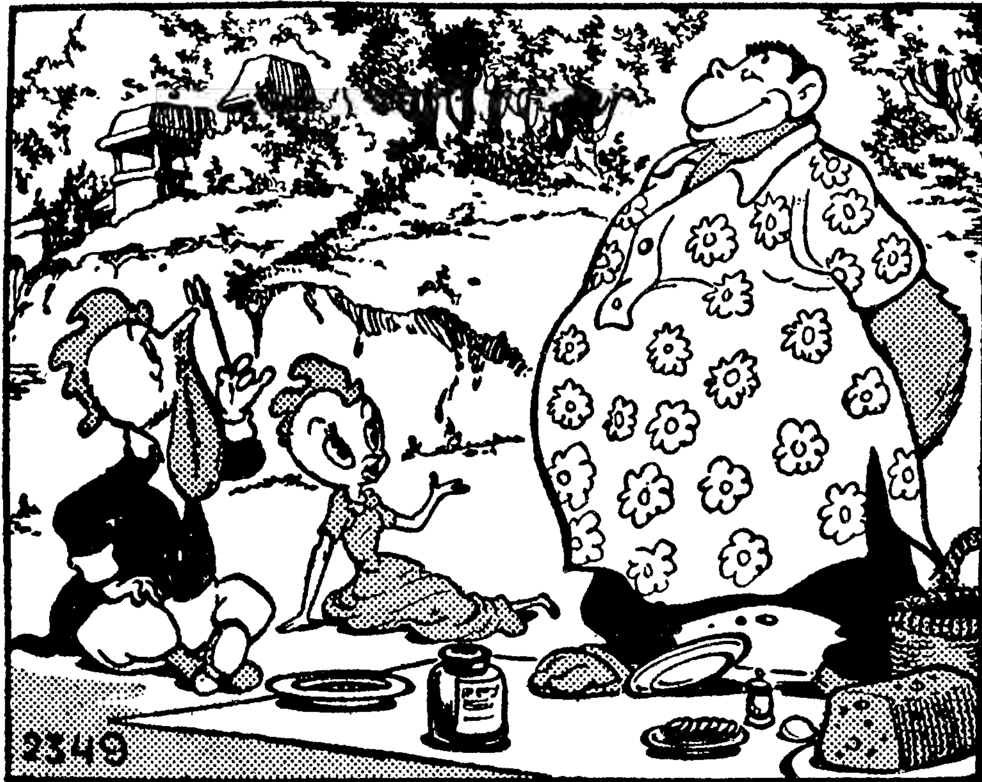
De markies zat intussen, geen kwaad vermoedend, bij het bosmeertje en nipte aan het kostelijke voedsel. „Een fraaie dag, Héloïse", sprak hij, „deze herfststemmingen wekken dichterlijke gevoelens op."

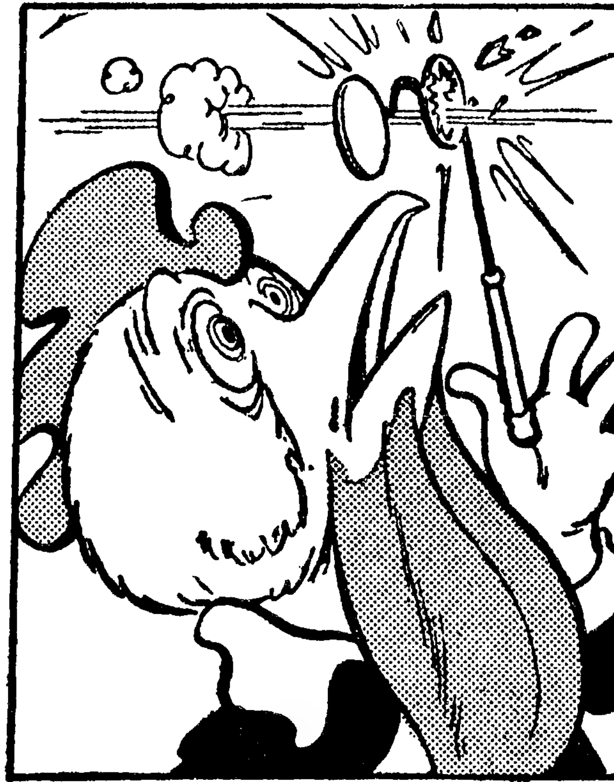
„Begint u nu ook al?" vroeg de freule pruilend. „Ik krijg hoofdpijn als ik het woord dichten maar hoor!"

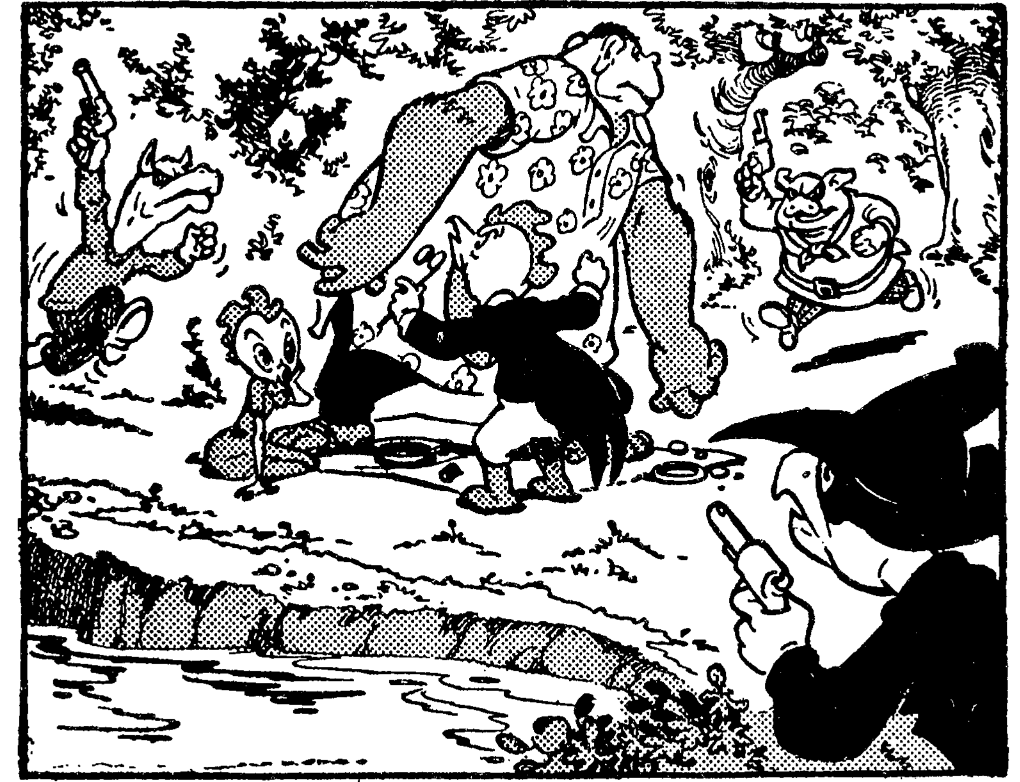
„Ik hoop", sprak de edelman onderwijzend, „dat je bij het woord dichten niet aan deze... eh... Bommel denkt. Men onderscheidt knoeiers, stamelaars, rijmelaars, verzenmakers, dichters en experimentelen. Deze laatsten nu...

„Oh kijk, wat enig!" riep Héloïse uit, „daar komt meneer Doffer aan!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2349

De heer Dolf Doffer stapte met zware tred uit het struikgewas en stelde zich glimlachend op het smetteloze tafellaken op, tussen de vruchtencake en de marmelade.

„Hallo," zei hij, „moeten jullie buiten eten? Schoonmaak thuis zeker?"

„Parbleu," sprak de markies, „u bent een guit, meneer Doffer. Wij houden een picknick."

„Ja... gaat u toch zitten!" riep de freule uit. „Eet u toch een hapje mee! Wat oergezellig, dat u toevallig langs komt!"

„Heel gezellig!" zei de markies. Hij staarde onderzoekend door zijn lorgnon naar de machtige gestalte vóór hem en vervolgde na enig nadenken! „U moet me dan meteen eens vertellen waarom u dat soort eh... kleding draagt, meneer Doffer. Wij hadden het namelijk net over dichters en nu zou ik willen weten of u misschien experimenteel..."

Op dat moment klonk een schot uit het struweel en één van de ooglazen van de markies vloog in splinters.

De freule gilde en de edelman sprong op. „Dat is onbeschaamd!" riep hij uit. „Men schiet op een oud geslacht. De tijden verwilderen meer en meer. Kom voor de dag schurk, wie ge ook zijt en maak u gereed voor een tweekamp op de degen — als ge enige verfijning hebt!"

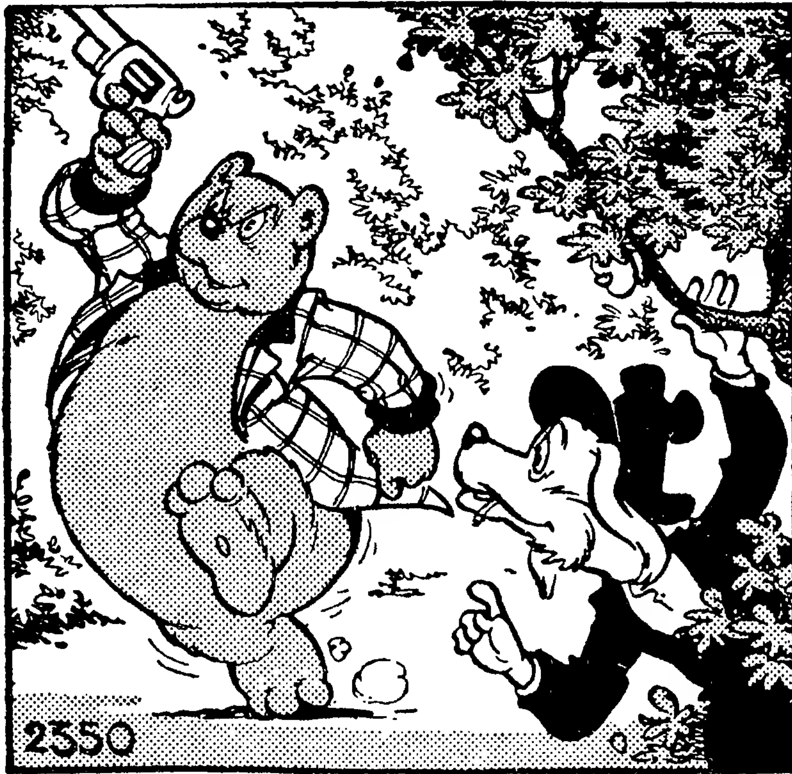
Maar de schurk die te voorschijn kwam had geen verfijning. Het waren er trouwens drie en ze zagen niet veel in de tweekamp op de degen — dat was duidelijk. Met schorre kreten zwaaiden ze hun pistolen en omsingelden het geschrokken groepje.

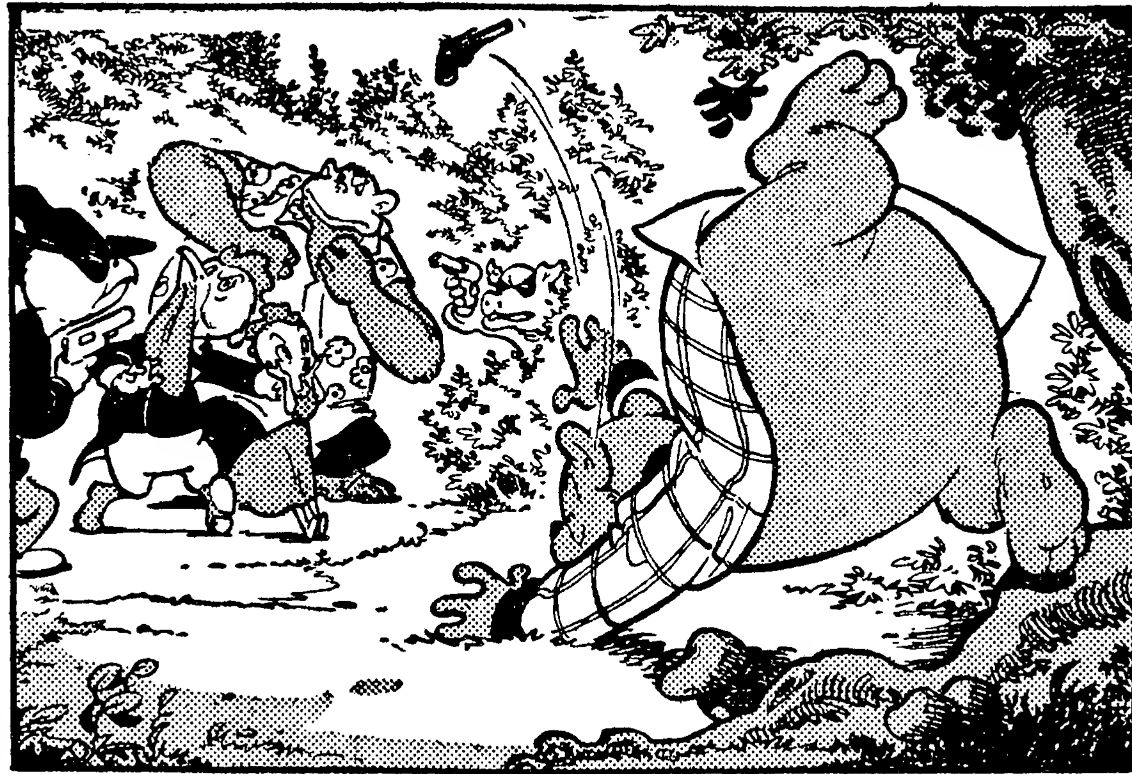
„Je geld of je leven!" snauwden zij.

„Dolf!" jammerde Héloïse. „Help! Oh... Dolfje toch!"

Dolf Doffer begon de vuisten te ballen en mompelde iets over doffe doffers. Maar toen verscheen er een trek van diep nadenken op zijn stoer gelaat. „Hé... ze schieten!" sprak hij. „Ik moet een beetje uitkijken, zus!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Hiep Hieper had langs een stammetje het verloop van het gebeuren gevolgd. Hij zag met voldoening, dat de drie gemaskerde huurlingen in snelle draf op de groep picknickers afdraafde en door het in de lucht leegschieten van hun pistolen schrik en ontsteltenis verspreidden.

„Jouw beurt, baas!" zei hij tevreden. „Denk er om, je springt flink naar voren en je zet een gezwollen stem op. Je moet de jongens ècht laten schrikken, dan gaat het allemaal natuurlijker! Scheer je weg of zoiets roep je maar. Vooruit!"

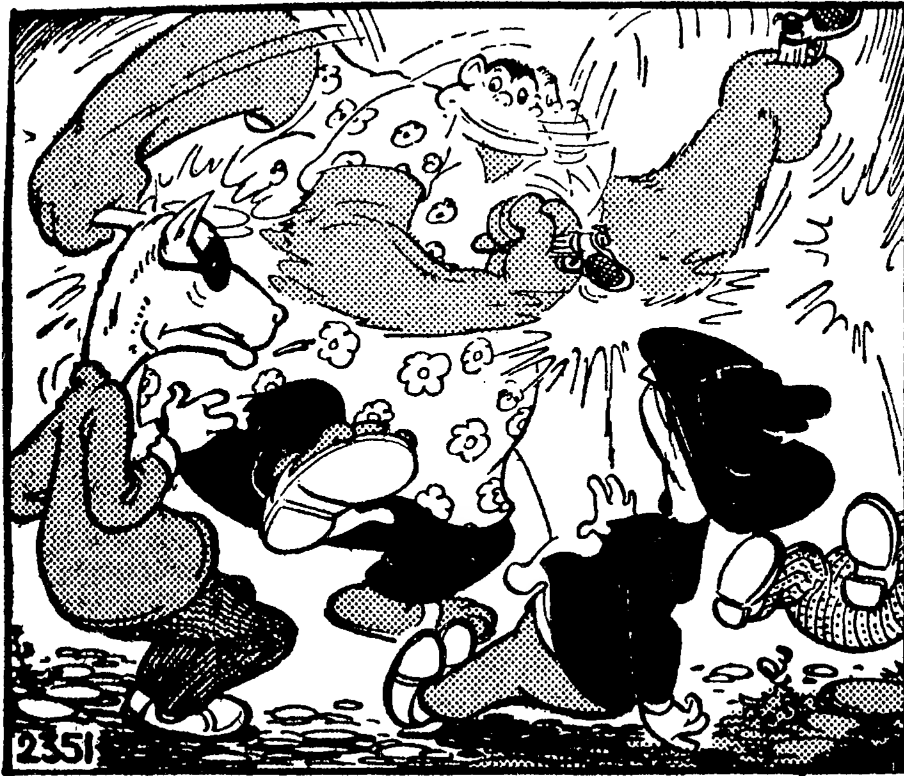
„Vooruit!" sprak heer Bommel. Hij omklemde de ledige revolver met grote kracht en stelde zich dravend in beweging — in de richting van het bosmeer waar nu een luid geroep hoorbaar was.

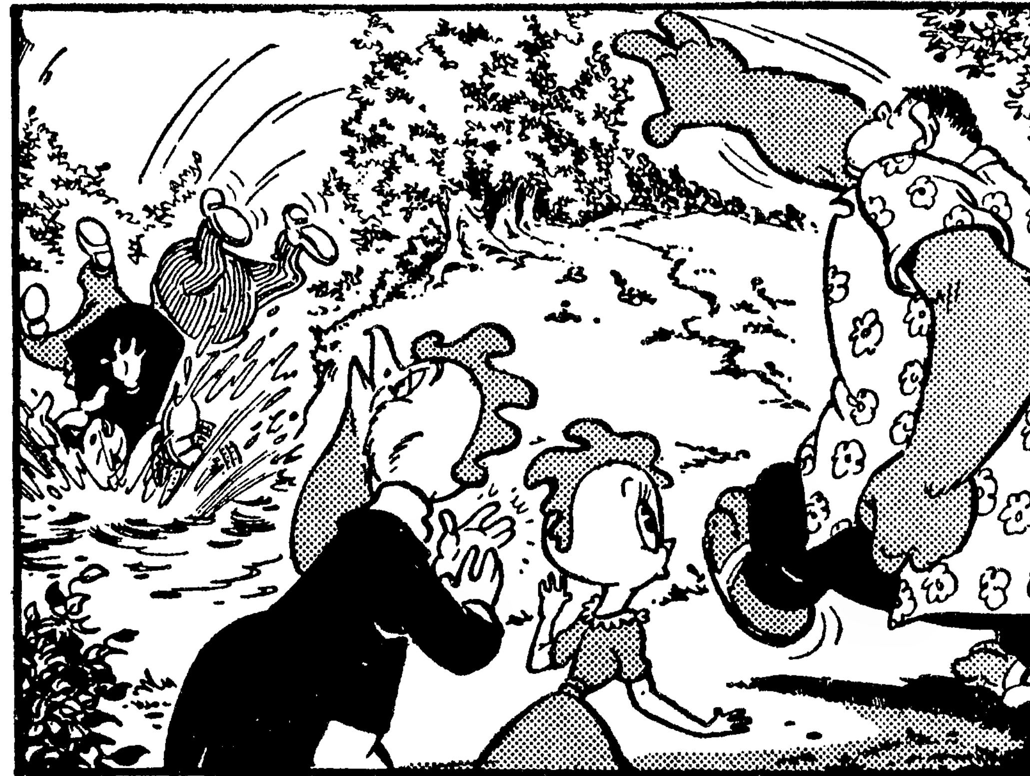
„Ik moet ze ècht laten schrikken!" mompelde hij, flink naar voren springen — dan gaat het allemaal natuurlijker.... S-Sch-Scheer je weg of zoiets...."

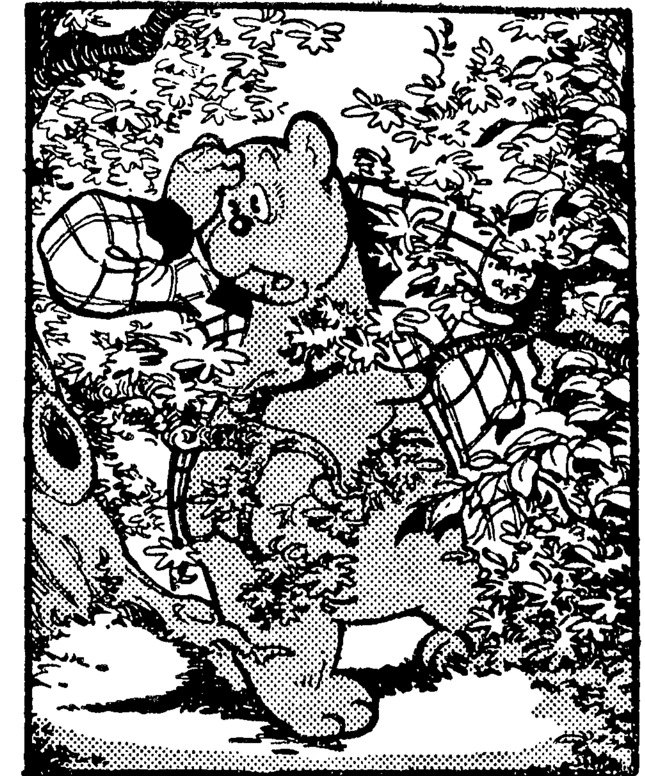
Maar helaas. De dappere heer was zó door zijn opgave in beslag genomen, dat hij niet keek waar hij liep. Op van de zenuwen struikelde hij over een wortel en smakte met een zware dreun op het mos, zodat de revolver hem uit de hand schoot. Het wapen suisde door de lucht en vloog cirkelend op de groep bij het meer af.

Daar was de toestand nog weinig overzichtelijk. De boeven hadden drie keer: je geld of je leven geroepen en wachtten nu ongeduldig op de komst van heer Ollie om te kunnen vluchten. En Dolf Doffer staarde in tweestrijd naar de vuurwapens en kon geen beslissing nemen. Doch toen werd hij plotseling met een harde klap tussen de ogen geraakt door een schiettuig van ongewoon groot kaliber...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De klap die de revolver hem tussen de ogen gaf bracht Dolf Doffer plotseling tot nadenken. Een gewoon iemand zou door zo'n tik beslist ingestort zijn en met een hersenschudding naar een hospitaal zijn vervoerd. Doch zo niet deze krachtfiguur. Een scherp opmerker zou gezien hebben. dat zijn ogen even hun gerichte blik verloren, maar dat was alles. Met een heldere uitroep ving hij het wapen in de vlucht, vatte het bij de loop en gebruikte het nu als strijdhamer. Met drie snelle tikken liet hij het koude staal op de schedels van de omringende duisterlingen neerkomen, zodat ze versuft tegen de grond sloegen. Daarop vatte hij de bewegingloze figuren in de morsige kragen en wierp ze losjes in het bosmeer.

„Drie doffe doffers!" sprak hij tevreden. „Mooi, fris werk."

„Ach!" riep freule Héloïse uit. „U bent een held! Hoe dùrft u zoiets! Drie tegen één! Wat een moed!"

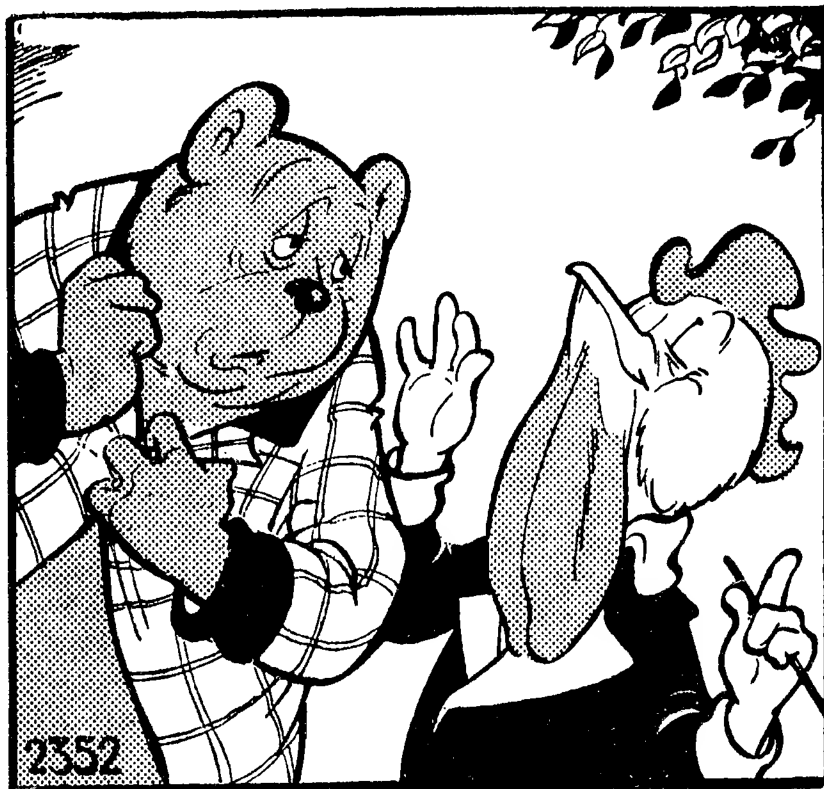
„Parbleu!" beaamde de markies. „Een zeer mooi staal! Ik vraag me slechts af waar die revolver vandaan kwam. Dat ding, dat u tot daden bracht. Het viel uit de lucht, dunkt me..."

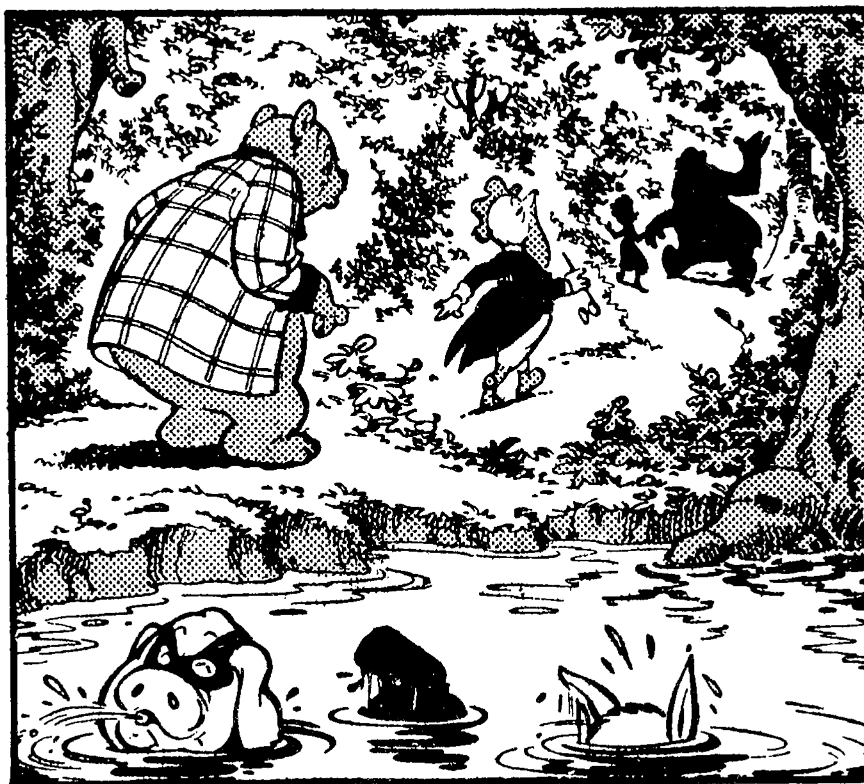
Op dat moment ritselde het in de struiken en nu kwam heer Bommel verward en kreupel te voorschijn. „Ik eh..." stamelde hij, „w-waar is mijn boeven? eh... ik bedoel... waar zijn mijn revolver? Waar is mijn pistool, als u begrijpt, wat ik bedoel?"

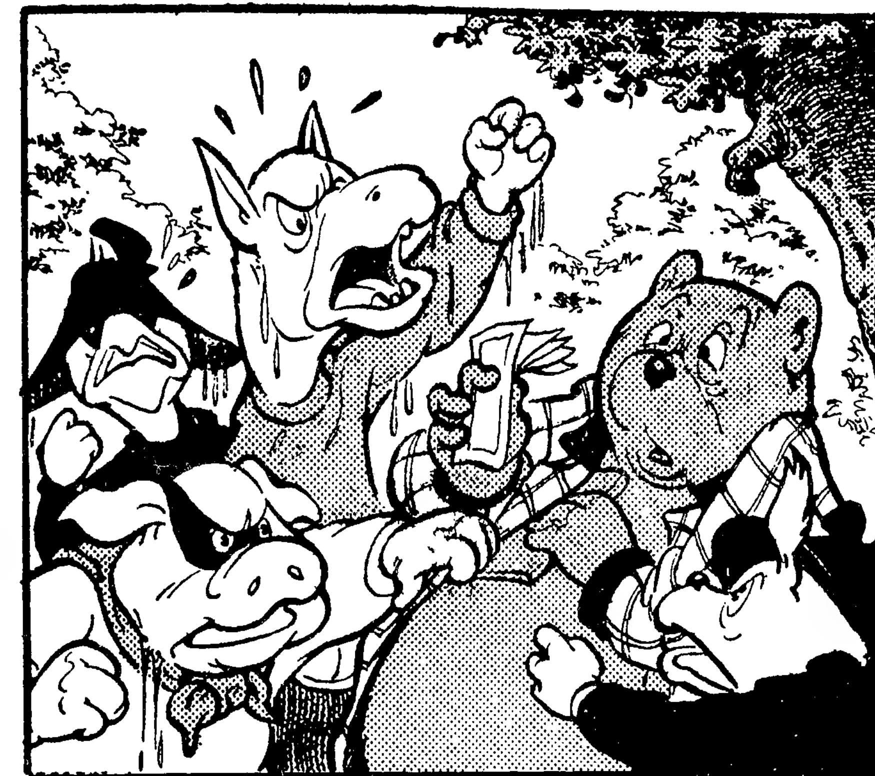
„Aha!" riep de edelman uit, „was dat uw schietwapen, eh... Bommel? Eh bien, het was héél charmant van u om het ding aan de heer Doffer toe te werpen. Werkelijk!"

Heer Ollie bleef wezenloos staan en staarde versuft naar de drie schurken, die de ongunstige gelaten boven het water van het meertje uitstaken. Het huilen stond hem nader dan het lachen.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De markies trad minzaam op heer Ollie toe en klopte hem beschermend op de schouder.

„Het was heel aardig om uw wapen naar de heer Doffer te werpen!" herhaalde hij „Werkelijk!"

„Maar . . .", stamelde heer Bommel gebroken, „ik . . . ik wilde niet werpen! Ik wilde zèlf die boeven wegjagen! Daarvoor had ik ze immers . . . eh . . . ik bedoel. ze moesten vluchten, bedoel ik! Scheer je weg, had ik moeten roepen. Maar toen ben ik . . . eh . . ."

„Kom, kom trekt het u niet aan. Bommel!" hernam de edelman. „We kunnen niet allemaal even flink zijn. En het was toch charmant van u om uw wapen aan iemand te geven, die wèl tegen de toestand was opgewassen. Zoals de heer Doffer! Mijn dank!"

Na deze vriendelijke woorden wendde hij zich om en volgde zijn nicht, die in gezelschap van Doffer reeds over de heuvel verdween.

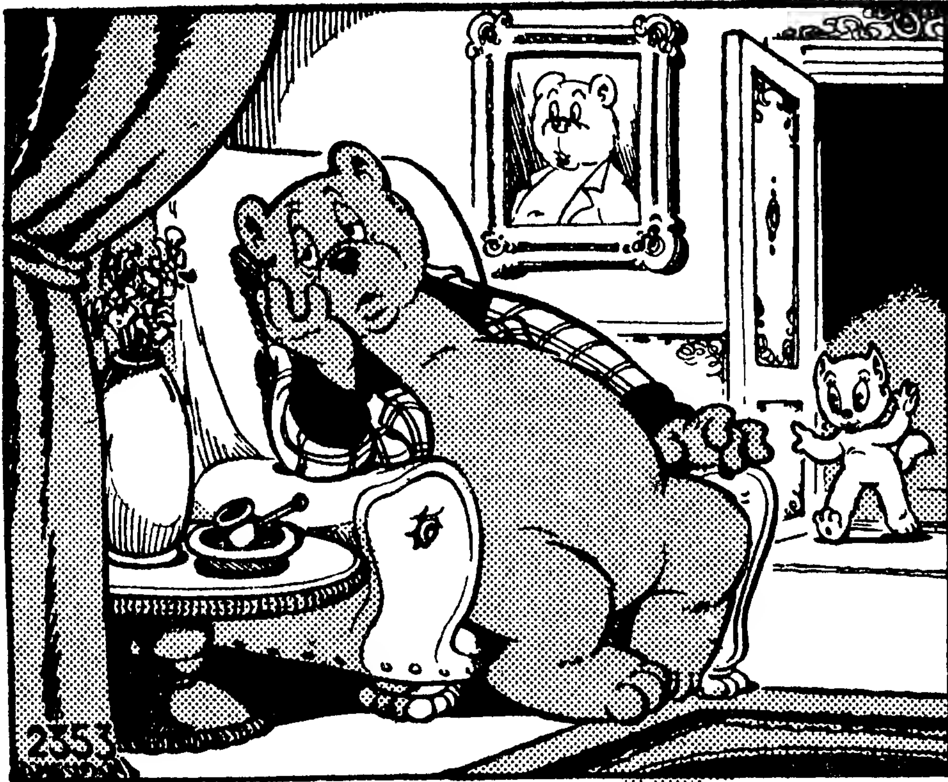
Zo bleef heer Bommel dus eenzaam tussen de resten van de picknick achter, haast schreiend van woede en spijt. Maar hij was niet alleen.

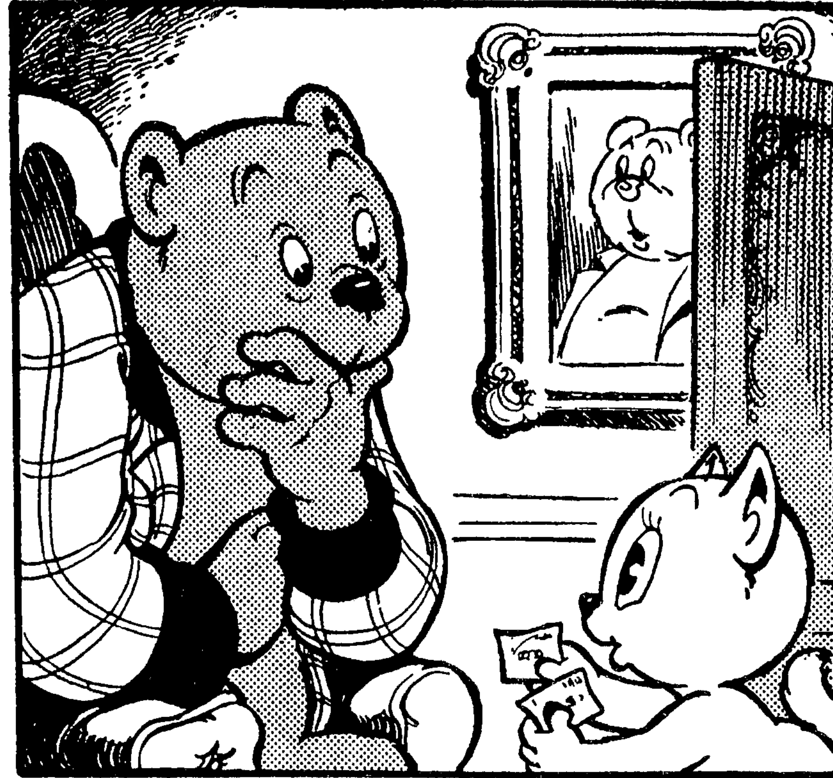
De drie schavuiten doken uit het bosmeer op toen de kust eenmaal veilig was en uit het struikgewas drong Hiep Hieper te voorschijn. „Knoeiwerk!" riep de laatste. „Wat een sof, baas! Dat wordt betalen!"

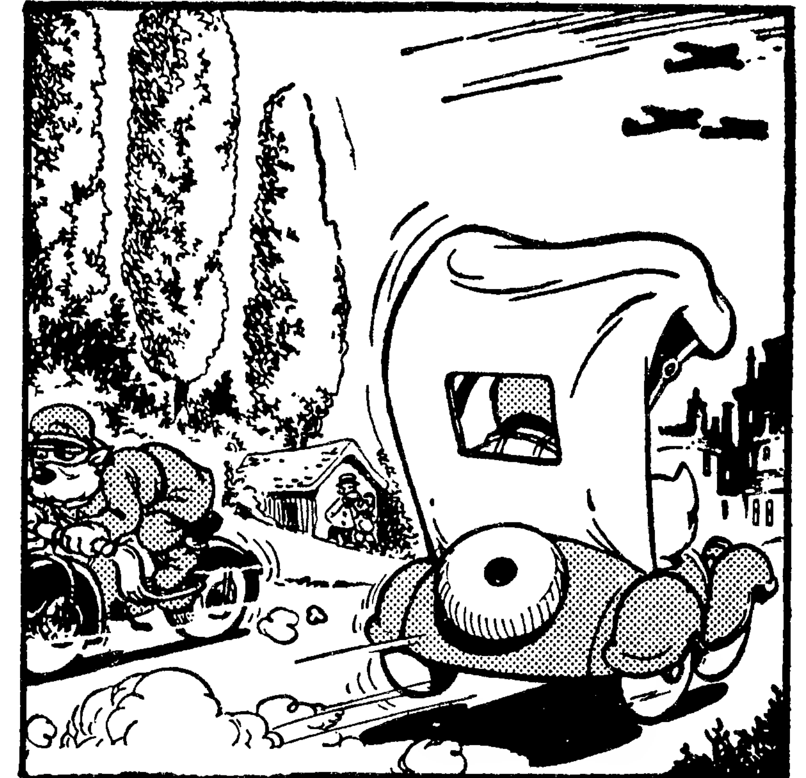
„Ja, dat wordt betalen!" gromden de druipende rovers. „Het was niet afgesproken, dat we het water in moesten. Dat wordt dubbel tarief!"

Heer Ollie wierp een vluchtige blik op de vier ongunstige gelaten en haalde toen met een snerpende zucht zijn portefeuille te voorschijn . . .

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2353

Tom Poes ging de volgende morgen toch zijn vriend maar weer eens opzoeken. Heer Bommel was nu wel heel onaardig geweest, maar hij had het tenslotte ook niet gemakkelijk de laatste tijd. En bovendien vond Tom Poes het maar een onrustig idee om hem aan zijn lot over te laten omdat men nooit kan weten wat hij gaat doen.

Nu, heer Bommel van zijn kant had alles over de ruzie al lang vergeten. Toen Tom Poes binnenkwam zat hij verslagen in een leunstoel en staarde de nieuwe dag moedeloos in het gelaat.

„Zo, jonge vriend," prevelde hij mat, „kom je me eens opzoeken? Dat is mooi van je. Kom, dacht je zeker, die ouwe Ollie is nu wel een mislukking en een tobber, maar laat ik toch mijn spel en mijn vermaken even laten liggen en hem een weinig troost brengen. Dat dacht je zeker, als je begrijpt, wat ik bedoel. Dat is mooi van je. Ik heb het nodig. Alles loopt me tegen... die Doffer... grrr! En och... freule Héloïse... ach!"

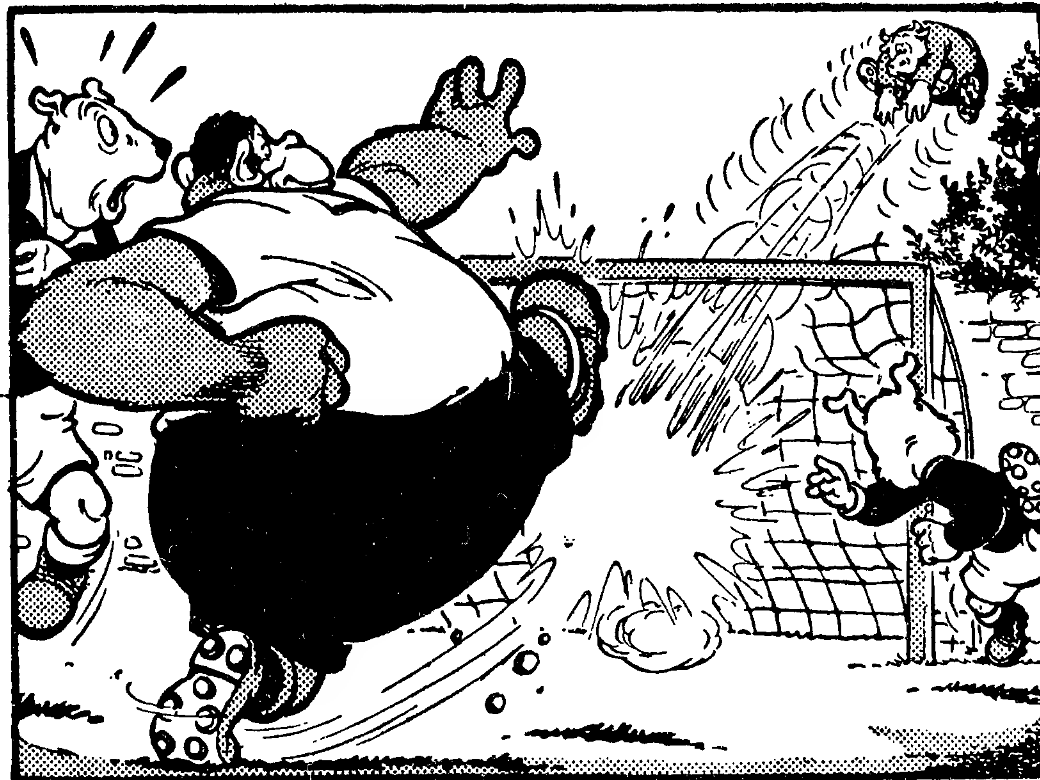
„Onzin!" riep Tom Poes uit. „Dat dacht ik helemaal niet! U ziet alles veel te somber! Die Doffer is toch niet iemand van uw stand en de freule is alleen maar een dom kuiken! Er is een sportdag in de stad en ik heb een paar kaartjes voor de voetbalwedstrijd Rommeldam—Knakkerburg. Laten we daar heengaan, dan vergeet u uw zorgen een beetje. Want op deze manier wordt u oud voor uw tijd."

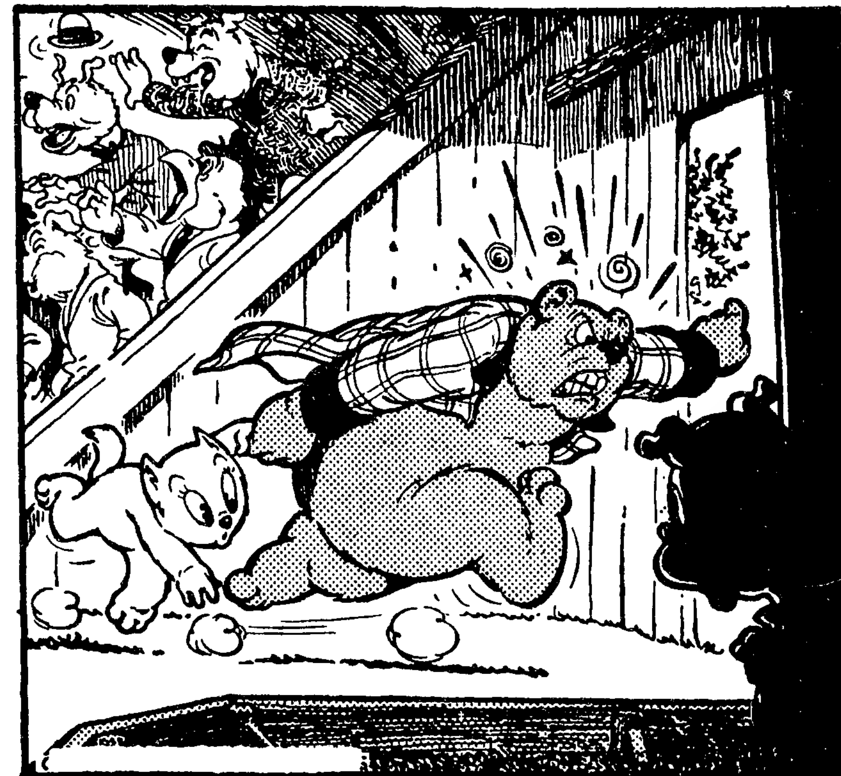
Dat was de goede toon. Heer Bommel reed de Oude Schicht uit de garage en toen gingen ze naar Rommeldam.

„Die Doffer!" zei heer Ollie, „niet iemand van mijn stand. Zó is het maar precies, Tom Poes. En Héloïse... ach, ze zal het wel leren inzien. Ze is nog zo jong — en bovendien van heel goede familie, zeg nu zelf! Intussen ga ik mij een weinig vertreden. Er gaat niets boven sport voor een beproefd heer."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Zo zaten heer Bommel en Tom Poes dus een poosje later op de tribune van het Rommeldamse stadion en keken naar de drukte van het binnenstromend publiek.

Heer Ollie haalde eens diep adem en er kwam een nieuw licht in zijn ogen.

„Aardig", mompelde hij, „al die vlaggen, die vrolijkheid en die spanning! Een gezond vermaak, zo'n voetbalwedstrijd, jonge vriend. Precies wat een vermoeid heer nodig heeft om eens op andere gedachten te komen. Een gezonde geest in een gezond lichaam, zei mijn goede vader altijd. Ollie jongen, doe veel aan sport, dat houdt je gedachten fris. Dat zei hij en daar houd ik mij aan!"

Terwijl heer Bommel zo sprak waren de elftallen het veld opgekomen. Tom Poes had geen geld gehad voor de beste plaatsen, zodat ze er tamelijk ver van afzaten; daardoor waren de figuurtjes klein en slecht te herkennen. Maar dat gaf niet omdat het toch maar amateurs waren, zoals Tom Poes uitlegde. Doch twee minuten nadat de wedstrijd begonnen was, maakte de Rommeldamse midvoor zich van de bal meester, dribbelde er mee naar het vijandelijke doel en plaatste zo'n doffe doffer, dat het leder dwars door het net schoot en met de keeper er aan hangend uit het gezicht verdween.

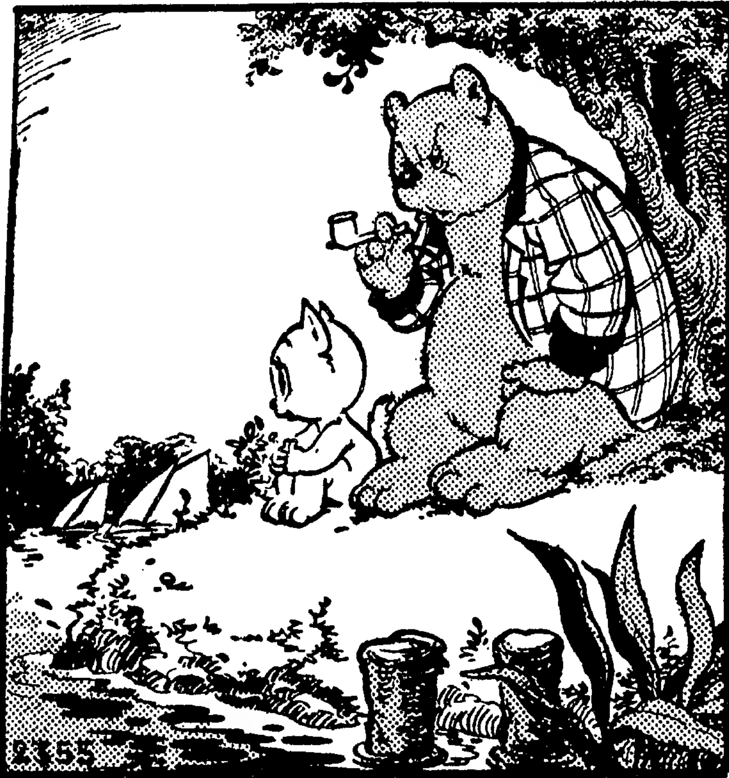
Inderdaad een doffe doffer. Want deze midvoor bleek niemand anders te zijn dan Dolf, heer Ollie's rivaal.

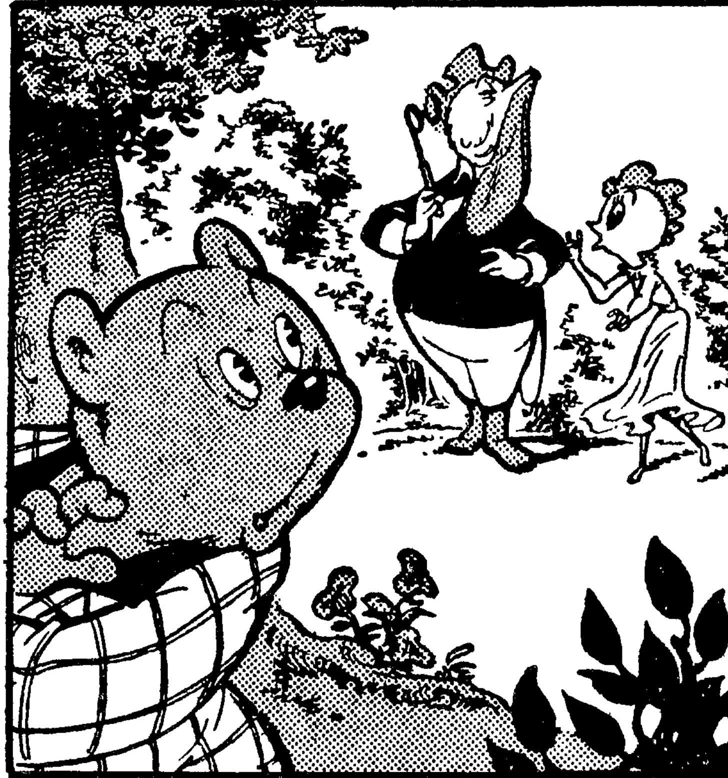
Heer Bommel sprong knarsetandend overeind en trok Tom Poes mee langs de juichende toeschouwers.

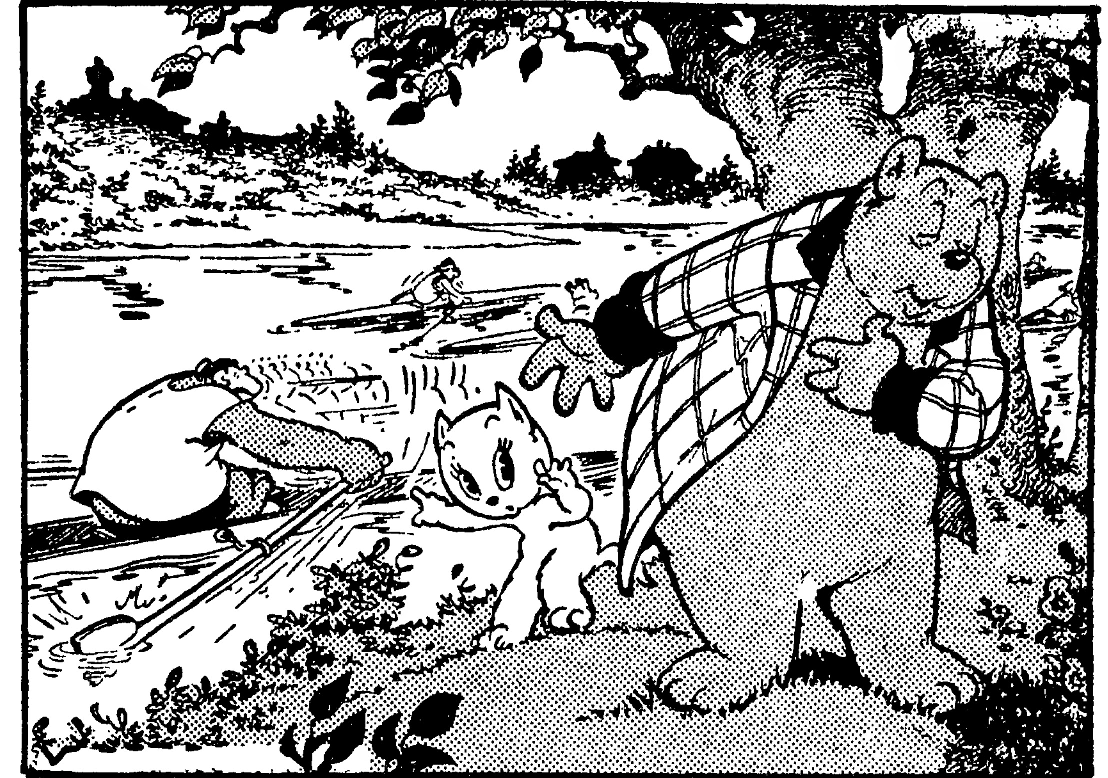
„Misselijk!" zo riep hij uit. „Hoe kun je mij meenemen naar zo'n ruw vermaak! Deze hersenloze spiermassa's die tegen een balletje trappen! Hoe onwaardig voor een heer van mijn stand! Ik weiger dit aan te zien!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

2355

Heer Bommel liet zijn auto staan en begon aan een lange wandeling langs de rivier de Rommel. Een leuke wandeling was dat niet voor Tom Poes. Want zijn vriend zweeg de grootste helft van de tijd en vulde de andere helft met bittere woorden.

„Bah, hoe misselijk is het publiek!” zei hij bijvoorbeeld. „Hoorde je dat gejuich en gebrul, jonge vriend? Het leken wel wilde dieren. Geen spoor van zelfbeheersing of waardigheid! En dat alleen omdat een stomme spiermassa een balletje in de lucht weet te trappen!”

Of hij sprak mokkend: „Heb je ze ooit zo tekeer horen gaan over een kunstwerk of een goede daad? Nooit, nietwaar? Kunst wordt miskend — dat weet ik als dichter zijnde. En een goede daad gebeurt in alle stilte. Bah, dat noemt men beschaving!”

Eindelijk liet hij zich in het gras neer en staarde in het kabbelende water, te moe om nog iets te zeggen. En Tom Poes zweeg, omdat hij dat verstandig vond.

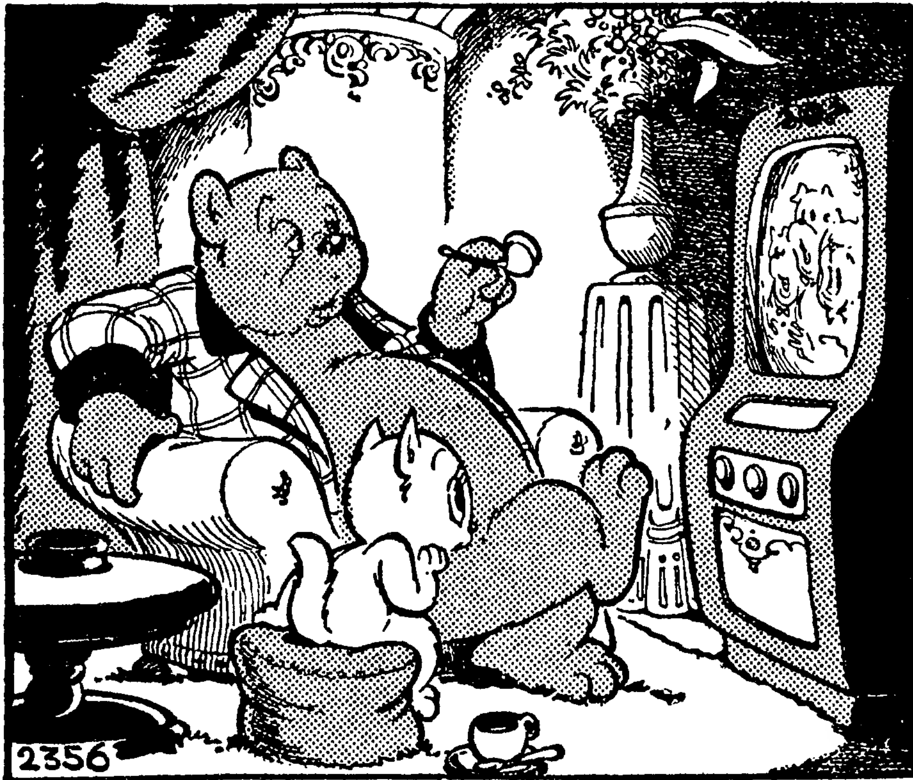
Aan deze stilte kwam echter een onverwacht einde. Achter hen naderden voetstappen en plotseling riep een bekende stem op blijde toon: „Oh, kijk oom, daar is hij!”

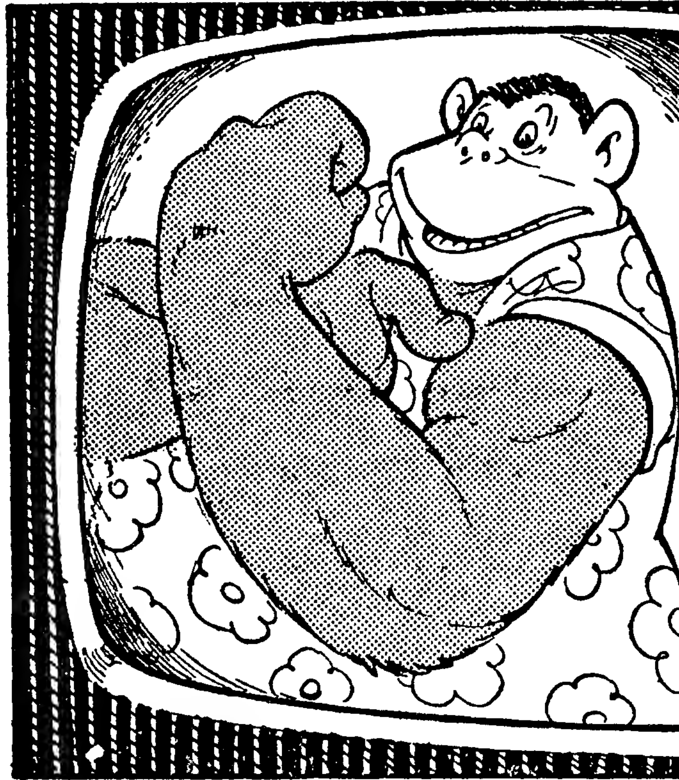
Heer Ollie keek getroffen om en sprong toen verheugd overeind. „Freule....” stamelde hij, „ik wist niet, dat u mij zocht! Had ik dat geweten.... Het genoegen is geheel aan mijn kant!”

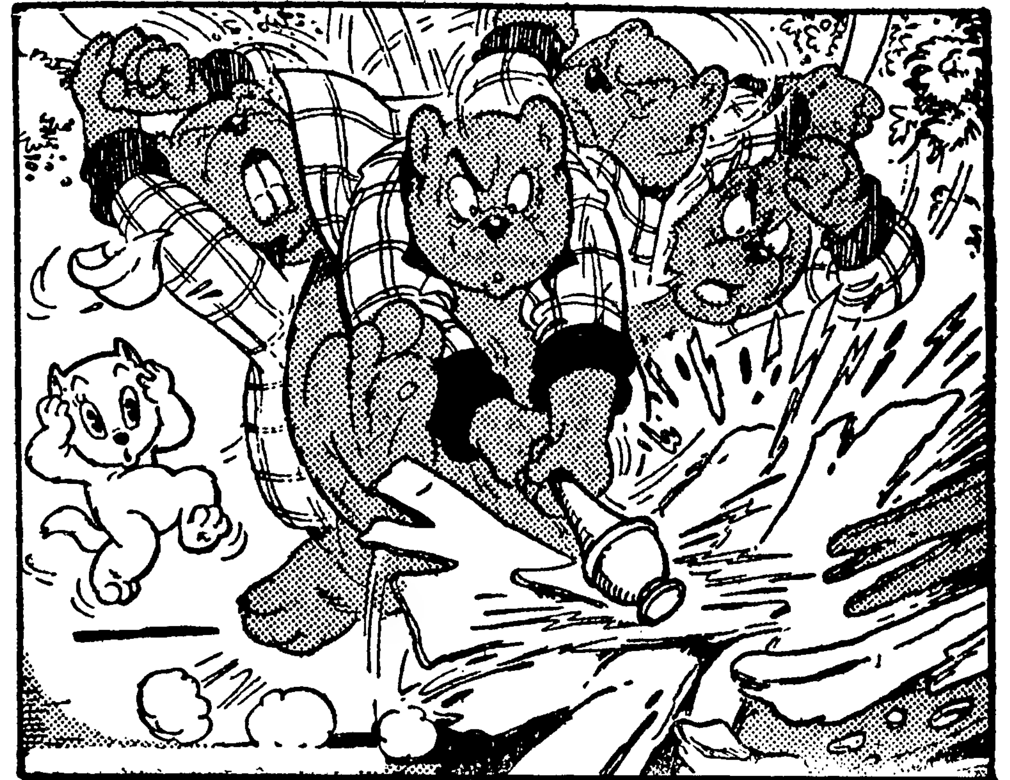
„Zij bedoelt u niet”, fluisterde Tom Poes. „Ze bedoelt hèm daar!” En hij wees naar de rivier waar een zéér snel voortbewogen skiff in het zicht kwam, ver voor een groepje andere roeiers uit.

In het vaartuigje zat natuurlijk niemand anders dan Dolf Doffer, die zich op deze sportdag van zijn beste zijde deed kennen......

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Geheel verslagen spoedde heer Bommel zich huiswaarts. „Zelfs een lichte ontspanning is voor mij niet weggelegd", mompelde hij, terwijl hij zich moedeloos in zijn stoel liet zakken. „Waar ik mij ook wend of keer, overal kom ik die Doffe Doffer tegen. Overal staat het publiek te brullen en te juichen om die geestloze krachtfiguur, terwijl een hoogstaand heer zich door smart voortgedreven voortbeweegt zonder op te vallen".

Hij zuchtte diep en voegde er na enig nadenken aan toe: „Als je tenminste begrijpt, wat ik bedoel".

„Ik begrijp het. hoor!" zei Tom Poes vol meegevoel. Hij draaide het knopje van heer Ollie's nieuwe televisietoestel om, zodat er drie pretfiguren zichtbaar werden die een opgeruimd lied zongen.

„U trekt het u allemaal te veel aan", ging hij voort. „Het leven is heus zo kwaad niet als u denkt. Het publiek houdt nu eenmaal van het soort van Dolf Doffer — dat is gemakkelijk te begrijpen. Een heer van uw stand is veel moeilijker!"

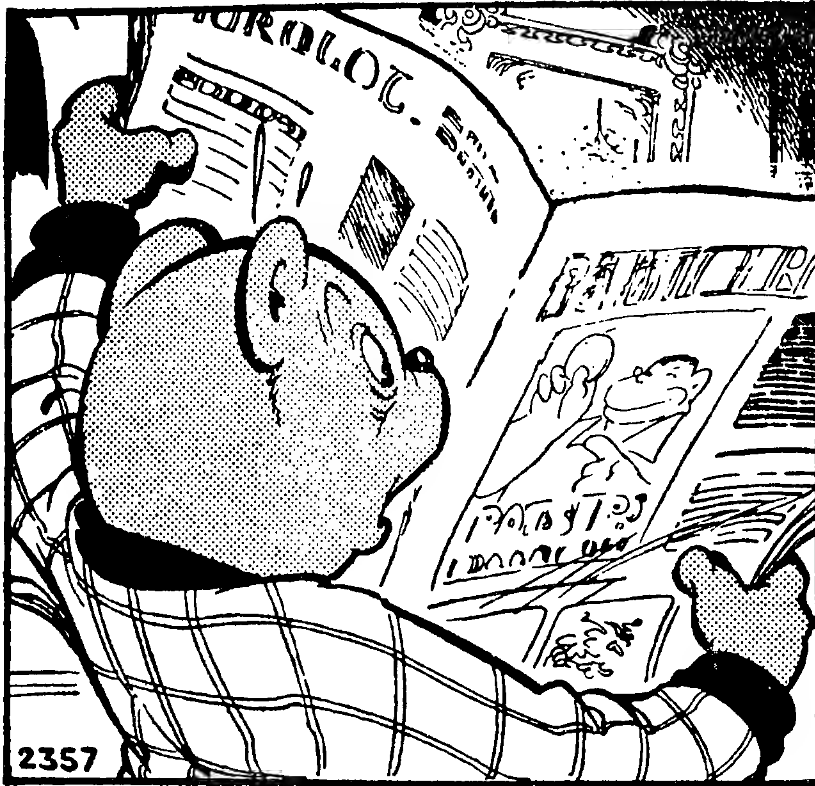
„Dat is waar", zei heer Bommel, een beetje opgewekter. „Het gedachtenleven van mijn soort is diep, jonge vriend. Héél diep en ondoorgrondelijk, terwijl de sport en de kracht veel....."

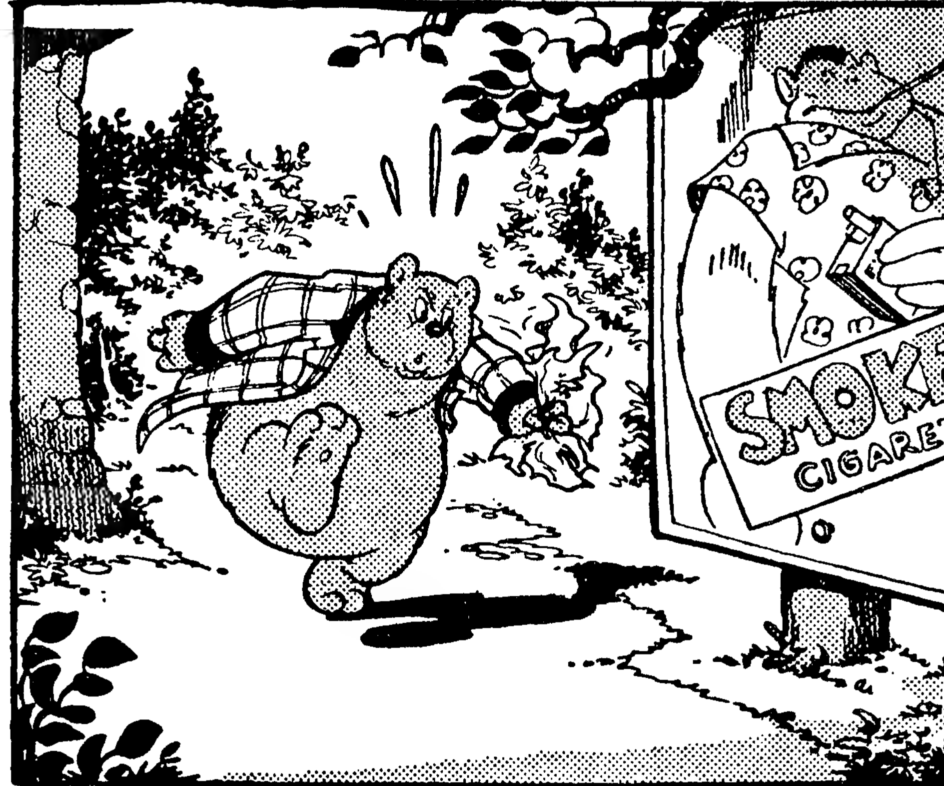
„Sport!" riep een heldere stem uit het televisietoestel. „Ter ere van de Rommeldamse sportdag zal nu de heer Doffer enkele woorden zeggen over de combinatie van sport en spieren!"

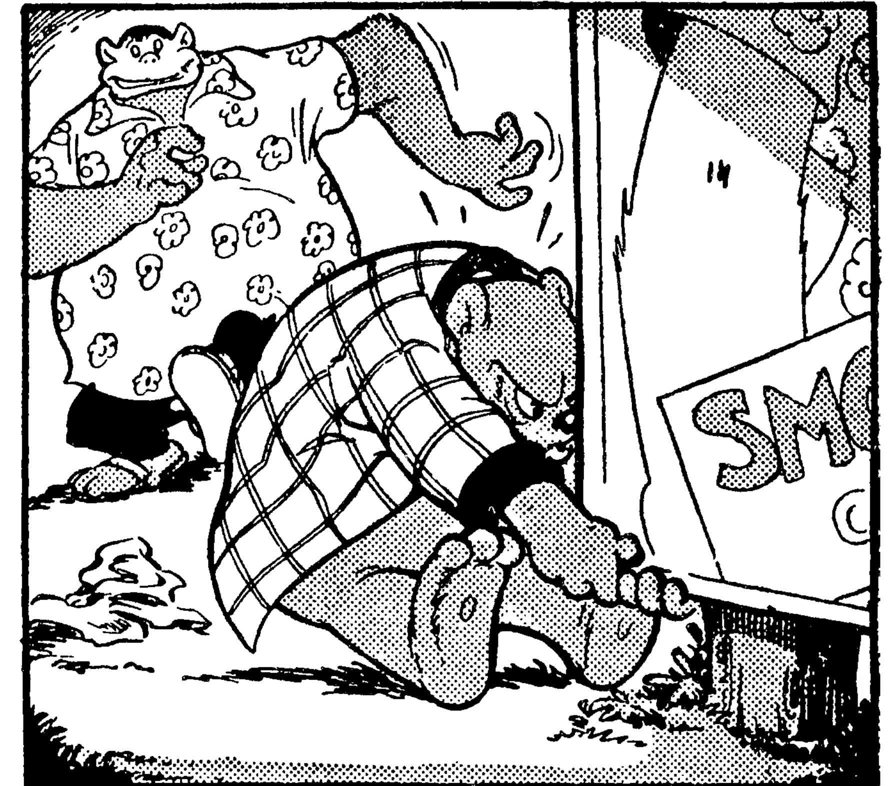
Heer Ollie staarde enige ogenblikken als door de bliksem getroffen naar het gelaat dat op het schermpje verscheen. Toen nam hij een zware bronzen vaas van een tafeltje en sloeg zijn fraaie toestel geheel kort en klein.

„Het moet afgelopen zijn!" riep hij overspannen. „Ik verdraag dit niet langer!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2357

Na een onrustige nacht was heer Bommel de volgende morgen vroeg opgestaan.

„Er moet iets gebeuren", mompelde hij, zijn ochtendblad openvouwend. „Dit gaat zo niet langer. Wanneer ik toegeef aan mijn verdriet zal ik gaan kwijnen. Ik voorzie, dat ik over enkele weken nog slechts een schaduw zal zijn van de struise, beminde figuur die ik eens was. En dan is het te laat. Ollie, jongen, zei mijn vader altijd, wanneer er iets is dat je kwelt, denk dan aan iets anders. Geef je leven een andere loop, als je begrijpt wat ik bedoel. Blijf niet bij de pakken neerzitten. Welnu, daar houd ik mij aan. Ik zal eens in de krant kijken of er niet ergens een avontuur aangeboden wordt".

Hij vouwde de pagina's open en staarde getroffen naar het bekende gelaat van Dolf Doffer.

„Ook deze krachtfiguur gebruikt Miezert's Margarine", stond er onder. „Geeft het uw kinderen! Mevrouw Seubelga—Kneuterij te A. schrijft ons..."

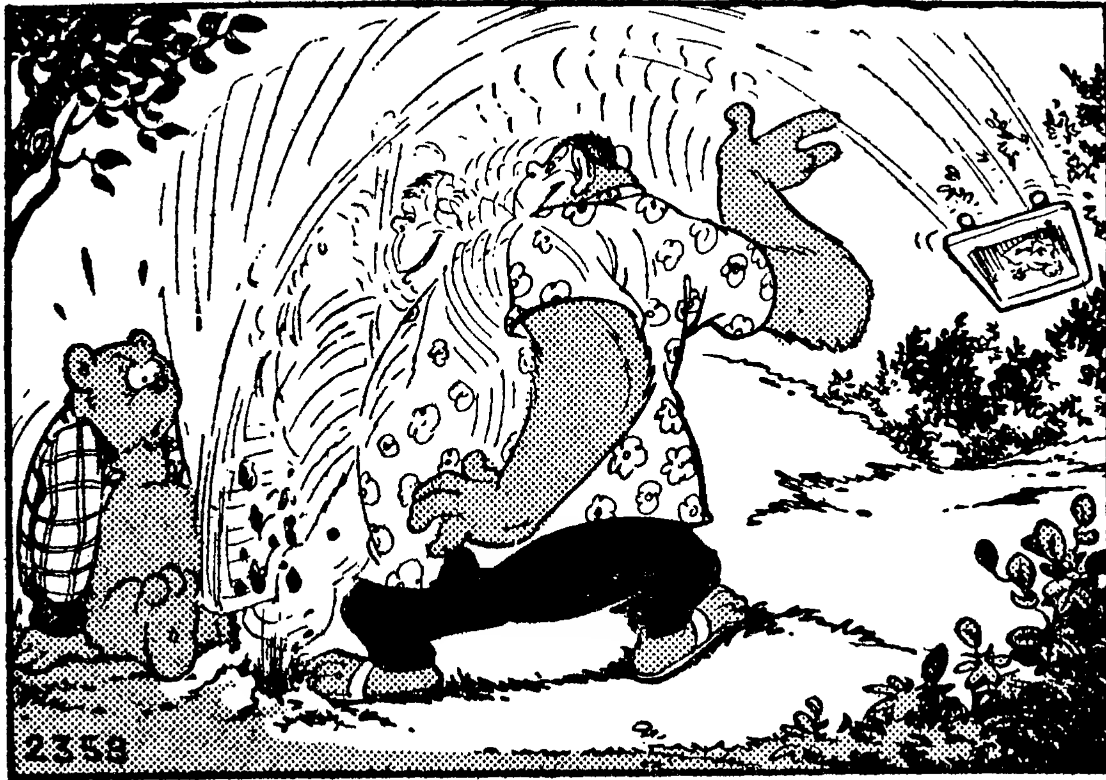
Heer Ollie verfrommelde de krant met een getergde kreet en snelde naar buiten om in de frisse ochtendlucht zijn kalmte te hervinden. Doch dat maakte de toestand niet beter. Gedurende de nacht had men een groot bord voor kasteel Bommelstein geplaatst. „Hebt u last van uw zenuwen?" vroeg het bord. „Gaat dan over op Smokey-cigaretten! Dolf Doffer rookt ze zelf!"

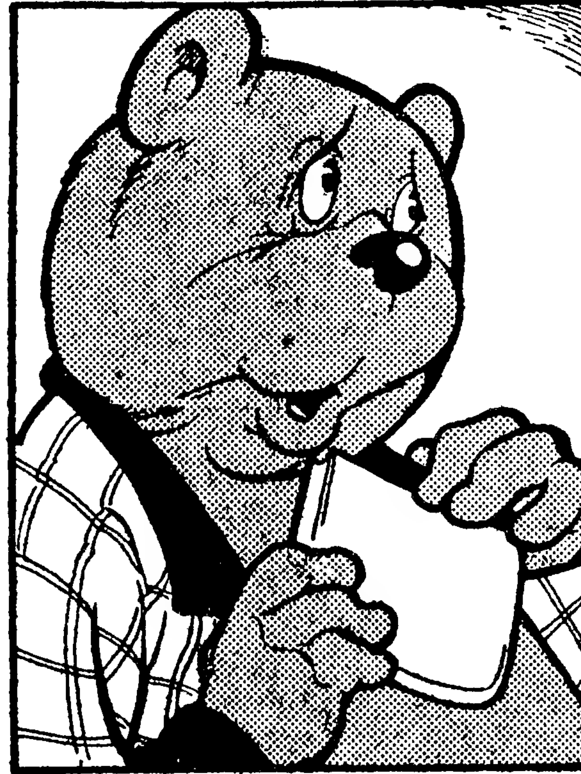
Nu liep de beproefde heer de gal over. Geheel rood sprong hij op het raamwerk toe en rukte er met grote kracht aan terwijl hij onsamenhangende uitroepen slaakte.

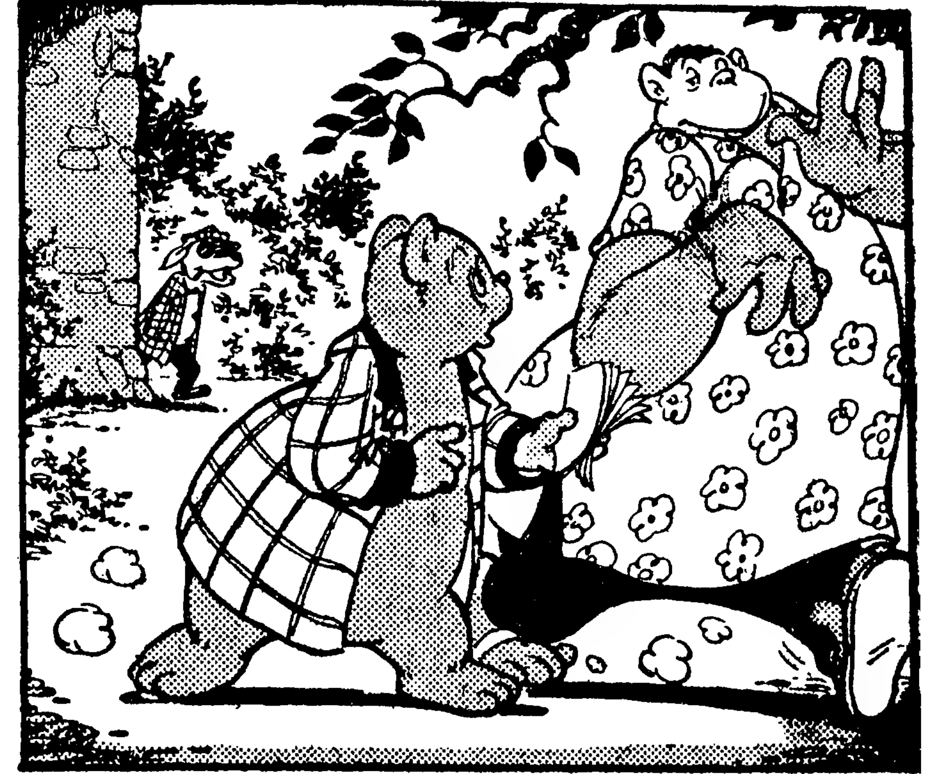
In dit bedrijf werd hij gestoord door een luide stem, die vrolijk uitriep: „Daar hebben we die rijmelaar weer! Staat dat ding in de weg, dikke?"

Het was de heer Doffer persoonlijk.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2358

„Staat dat ding je in de weg?" vroeg de heer Doffer niet onvriendelijk. „Ik zal je wel even helpen, hoor! Je pakt dat verkeerd aan. Een doffe doffer helpt altijd, let maar op".

En met één ruk trok de krachtfiguur het reclamebord uit de grond en wierp het achteloos in het struikgewas.

„Lui als jij zijn te papperig", legde hij uit. „Je zit te veel. Boekjes lezen en gedichtjes schrijven wed ik! Haha! Spieren van koekedeeg!"

Zo sprekende wandelde hij weer verder, heer Bommel sprakeloos achterlatende. Het was duidelijk, dat er zich werelden van gedachten achter diens doorploegd voorhoofd voortwentelden, dat verried zijn hijgende ademhaling en zijn diep-violette gelaatskleur. Maar plotseling verscheen er een klaar licht in zijn ogen en met een driftige beweging trok hij zijn portefeuille.

„Als dit niet helpt, helpt niets!" prevelde hij, achter de verdwijnende Doffer aansnellend. Hij tikte hem op de arm en hield hem een stapeltje bankbiljetten voor.

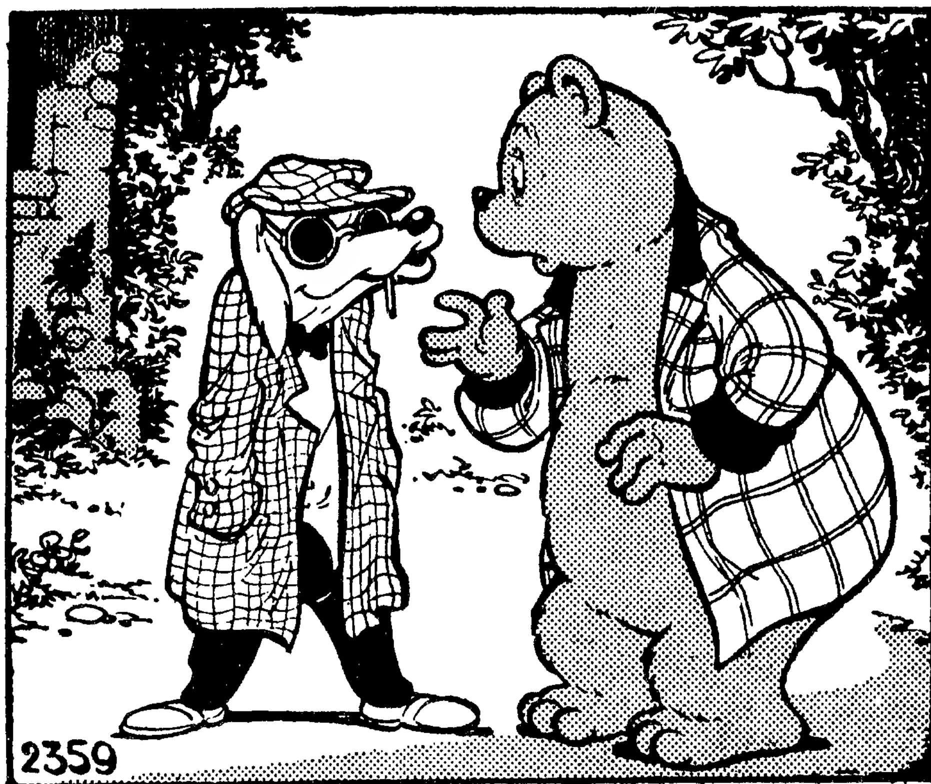
„H-hoeveel m-moet je hebben om weg te gaan?" vroeg hij hijgend. „Helemaal weg? Zeg het maar! Geld speelt geen rol — het gaat hier om grotere belangen!"

„Weggaan?" herhaalde de ander verbaasd. Hij keek naar het geld met een begerige uitdrukking op het stoere gelaat. Doch toen wenkte hij af. „Nee", hernam hij, „ik ga niet weg. De markies heeft me een baantje beloofd. Ze zoeken bij de gemeenteraad een sterke man en daar ben ik natuurlijk reuze geschikt voor. En dat is beter dan die centen".

Een beetje spijtig duwde hij heer Bommel's vooruitgestoken hand opzij en stapte voort zonder nog eenmaal om te kijken.

Heer Ollie staarde hem na. Zozeer verdiept in zijn gepeinzen, dat hij niet merkte, dat er een nieuwe figuur naderde....

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Terwijl heer Bommel, sidderend van machteloze woede de verdwijnende gestalte van Dolf Doffer nakeek werd hij benaderd door een haveloze figuur, die hem op de schouder tikte. Het was niemand anders dan Hiep Hieper, die een eenvoudige vermomming had aangelegd, omdat hij wegens de inbraak bij de markies nog steeds door de politie gezocht werd. Zo droeg hij nu een zwarte bril en een geruit afleggertje van Super dat hij met een pet bekroond had.

Doch heer Ollie herkende hem na een lichte aarzeling. „Wat is er nu weer?” vroeg hij klaaglijk. „Ik heb je toch betaald?”

„Ik heb een ideetje!” gromde Hiep met gesmoorde stem. „Ik laat m'n vrienden niet in de steek. Ik heb een manier bedacht om die Doffer kwijt te raken. Is je dat wat waard?”

„Of dat me wat waard is?” vroeg heer Bommel. Hij trok haastig zijn portefeuille en haalde opnieuw de bankbiljetten te voorschijn. „Hier!” sprak hij. „Dit is een vooruitbetaling. Als het je lukt krijg je nog eens zoveel!”

„In orde, baas!” zei Hieper. Hij liep opgewekt met het geld de weg op.

„Wacht even!” riep Ollie hem na. „Je mag geen èrge dingen doen, hoor! Hij moet gewoon maar weggaan, zonder schieten of vergif — als je begrijpt wat ik bedoel!”

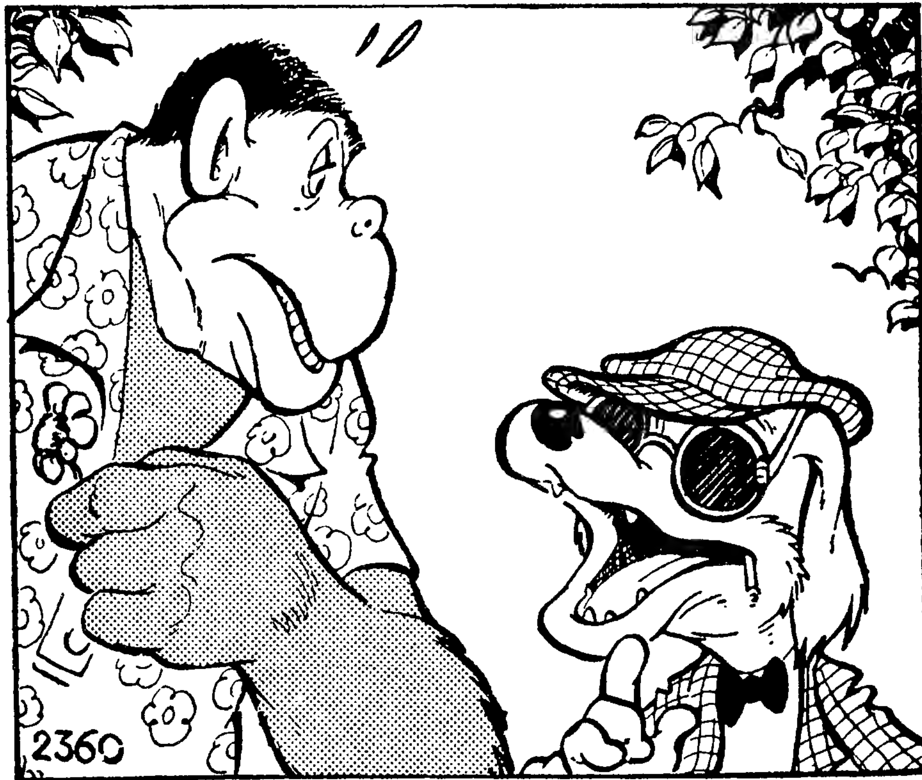
Maar Hieper wenkte geringschattend en liep zonder om te zien door tot hij bij de oever van de Rommel de heer Doffer gewaar werd.

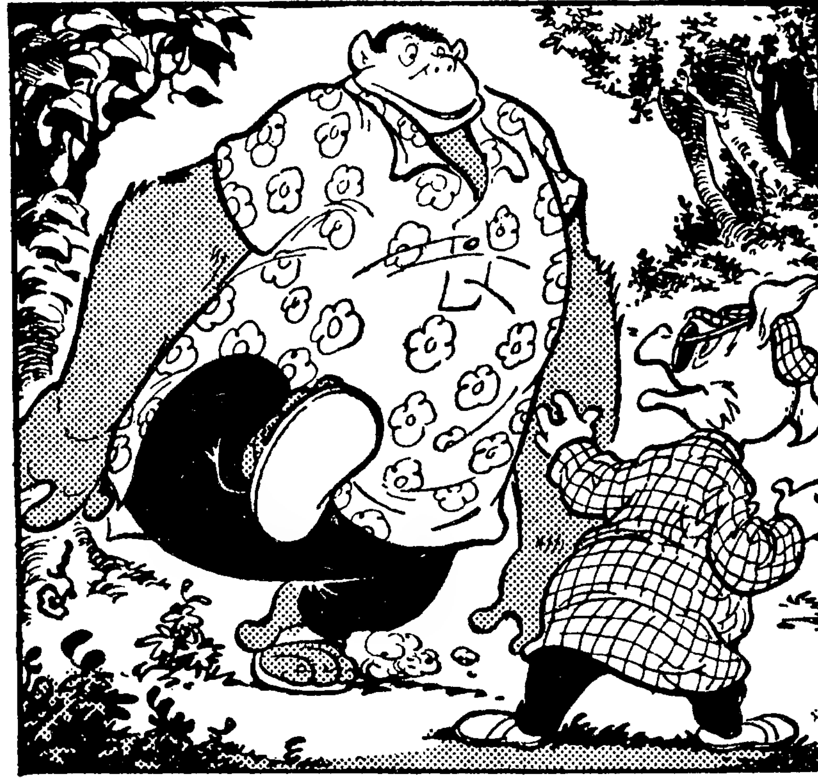
De krachtfiguur zat daar in het gras en trok mijmerend de blaadjes van een bloempje uit terwijl hij mompelde: „Zij bemint mij: Zij bemint mij niet... Zij bemint mij...”

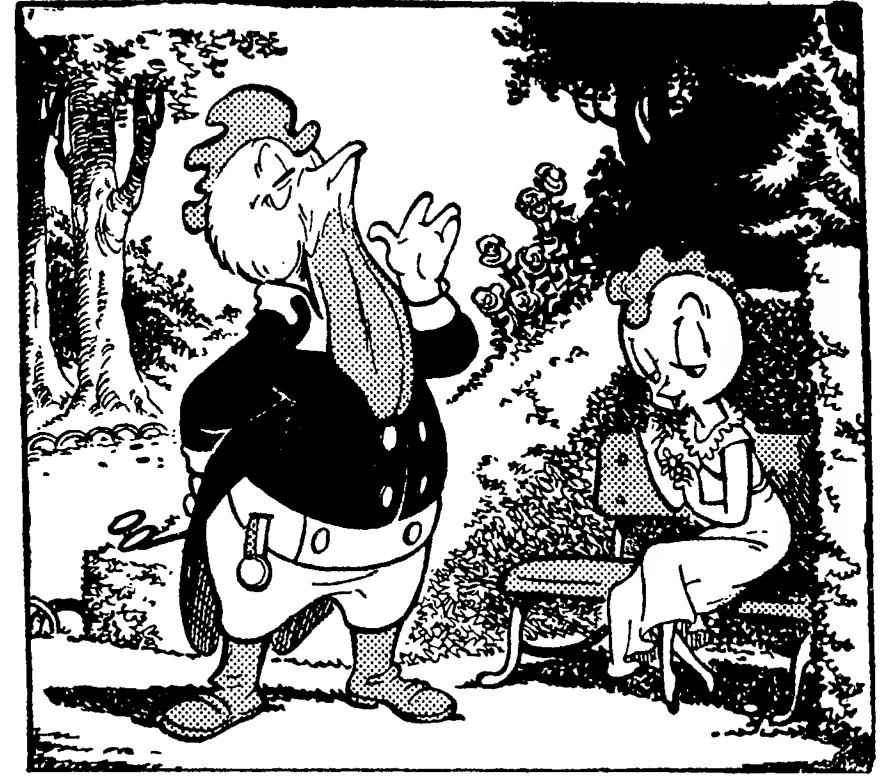
„Hahaha!” riep Hieper. „Daar zit de sportkampioen van Rommeldam! Ben je zo verliefd, mijn jongen? Haha! Dat zouden je bewonderaars nu eens moeten zien!”

Doffer keek gekwetst op en gromde: „Bemoei je er niet mee! Ik ben niet verliefd — verliefd zijn is slecht voor de sport. Nee — ik moet geld hebben!”

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

„Zo, moet je geld hebben?" vroeg Hieper grijnzend. „Ja, ja, daar kan men soms mee sukkelen — ik kan daar van meepraten."

„Geld!" gromde Dolf Doffer. „Die juffrouw Cantecler heeft een oogje op me. Niet dat ze bijzonder is, want dat hebben ze allemaal. Maar haar oom is een grote piet in de gemeenteraad en die kan me een baantje bezorgen als sterke man bij het verkeerswezen — wat dat dan ook zijn mag!"

„Aha!" riep Hiep uit. „Dat is mooi! Daar zit geld in! Gefeliciteerd!"

„Maar zo ver is het nog niet," hernam Doffer somber. „Ik heb wat schulden en ik moet netjes voor de dag kunnen komen met een auto en al die dingen. En als die oom van mijn schulden hoort, gaat het vast niet door!"

„En dat zou jammer zijn!" riep Hieper vol medeleven. „Maar ik weet een manier om rijk te worden, ouwe jongen. Ik kan je lid maken van een speelclubje! Voel je daar wat voor?"

De ogen van de ander begonnen te glinsteren. „Een speelclubje!" mompelde hij. „Met wat geluk kan men daar rijk mee worden. En als ik rijk ben heb ik dat malle wicht niet eens nodig. Top! Ik doe mee, meneer!"

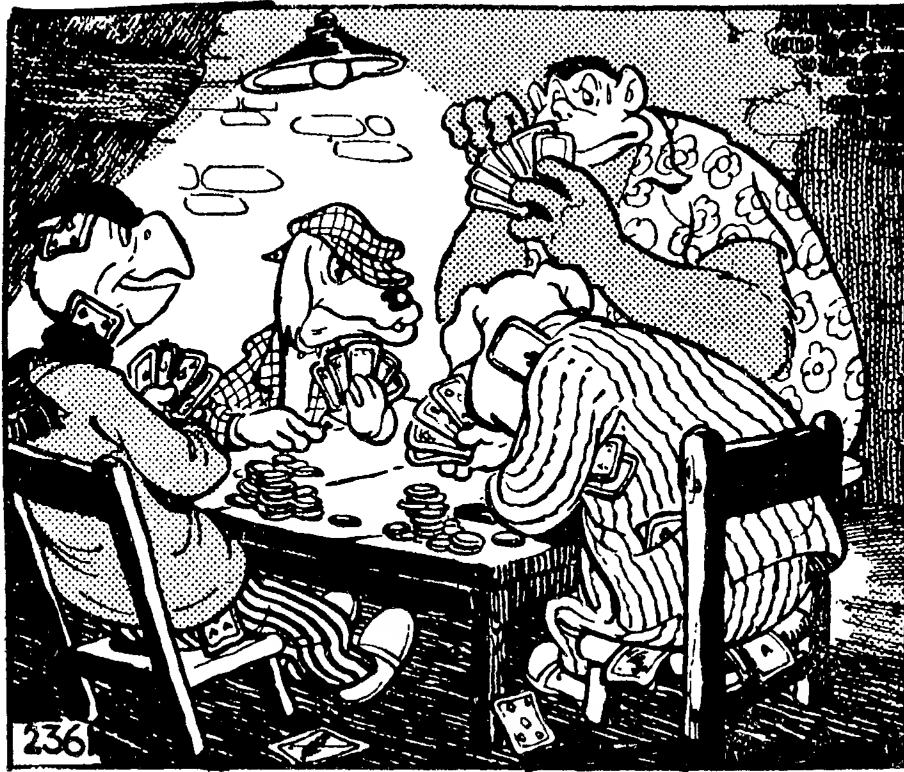
„Mooi," grijnsde Hieper. „Ga mee dan! Maar mondje dicht, hoor! Het is een erg geheime club — de politie mag er niets van horen!"

Op dat moment zat niet ver van daar freule Héloïse in het park van de markies de Cantecler en trok de blaadjes uit een madeliefje. „Hij bemint mij... hij bemint mij niet..." prevelde zij. „Hij bemint mij..."

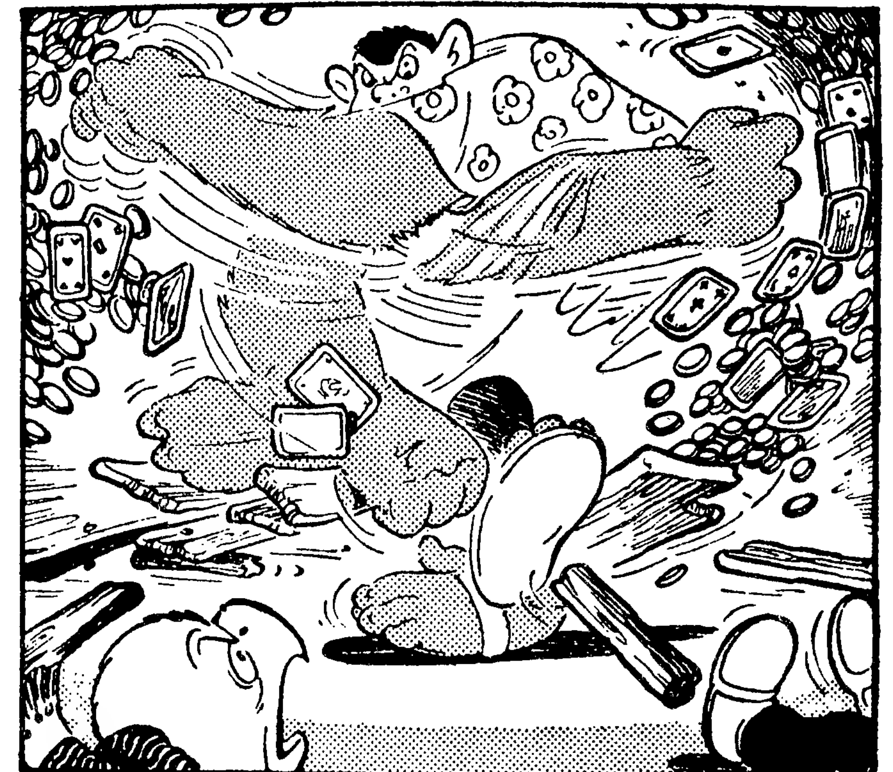
„Parbleu!" sprak de markies, „je denkt te veel aan de heer Doffer, mijn kind! Bedenk, dat de jonge man geen geld heeft. Wanneer het mij niet lukt om hem de betrekking van sterke man voor het verkeerswezen te bezorgen, is hij geen partij voor jou!"

„Ach, het gaat mij niet om het geld!" riep de freule uit. „Hij is zo interessant en zo mannelijk!" En ze plukte verder terwijl ze mompelde: „Hij bemint mij niet... Hij bemint mij... Hij bemint mij niet."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Hiep Hieper geleidde de heer Doffer naar een bouwvallig huisje in de voorstad en voerde hem een duister vertrekje binnen.

„Is hier die club?" vroeg Dolf wat bedremmeld. Hij bewoog zich veel in voorname kringen en de omgeving kwam hem wat onwennig voor.

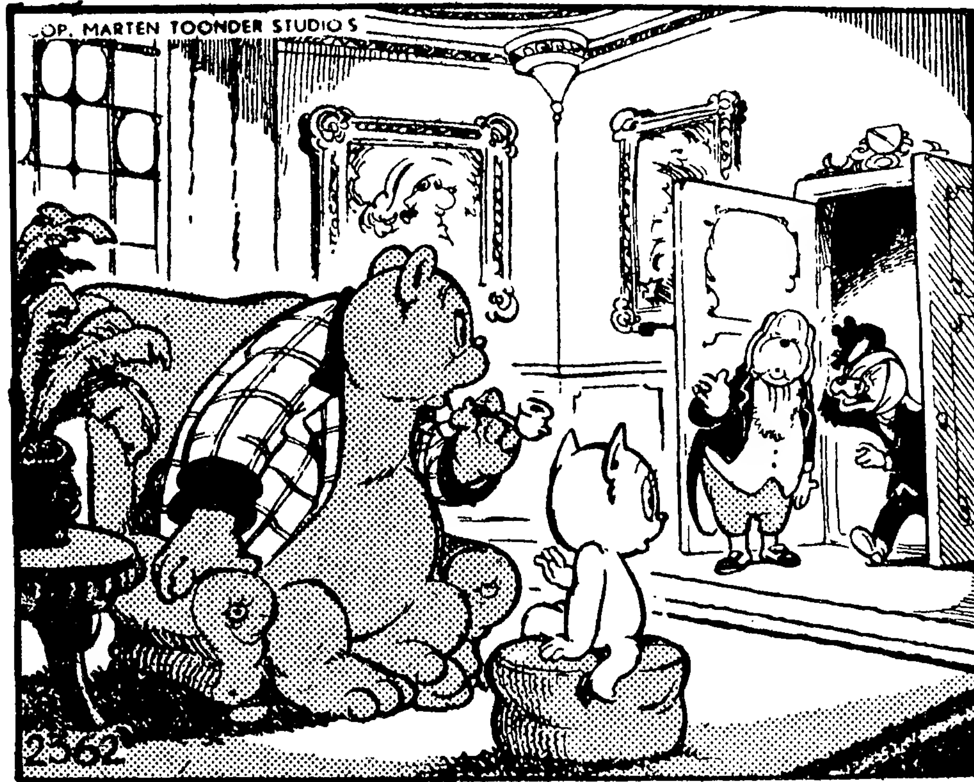
„Ja", zei Hiep. „Leuk, die sfeer, hè? Geheimzinnig, vind je niet? Hier wordt geld als water verdiend — maar allemaal in het geheim... Niemand mag het in de gaten krijgen, daar zit 'm de kneep. En deze heren hier zijn clubleden. Ik zal maar geen namen noemen, vanwege de geheimhouding. Ga zitten, dan beginnen we meteen".

Het spel begon. De heren legden stapeltjes geld op tafel en verborgen schielijk wat azen in hun mouwen en halsboorden terwijl ze Doffer onder ruwe scherts en gelach de regels uitlegden. Het leek de krachtfiguur een gemakkelijke manier om geld te verdienen en de clubleden waren bovendien zo handig om hem de eerste beurten te laten winnen. Daardoor maakte hij zijn inzetten steeds groter — doch toen keerde het geluk. Wat hij gewonnen had verloor hij in vijf minuten en daarop bovendien alles wat hij bij zich droeg.

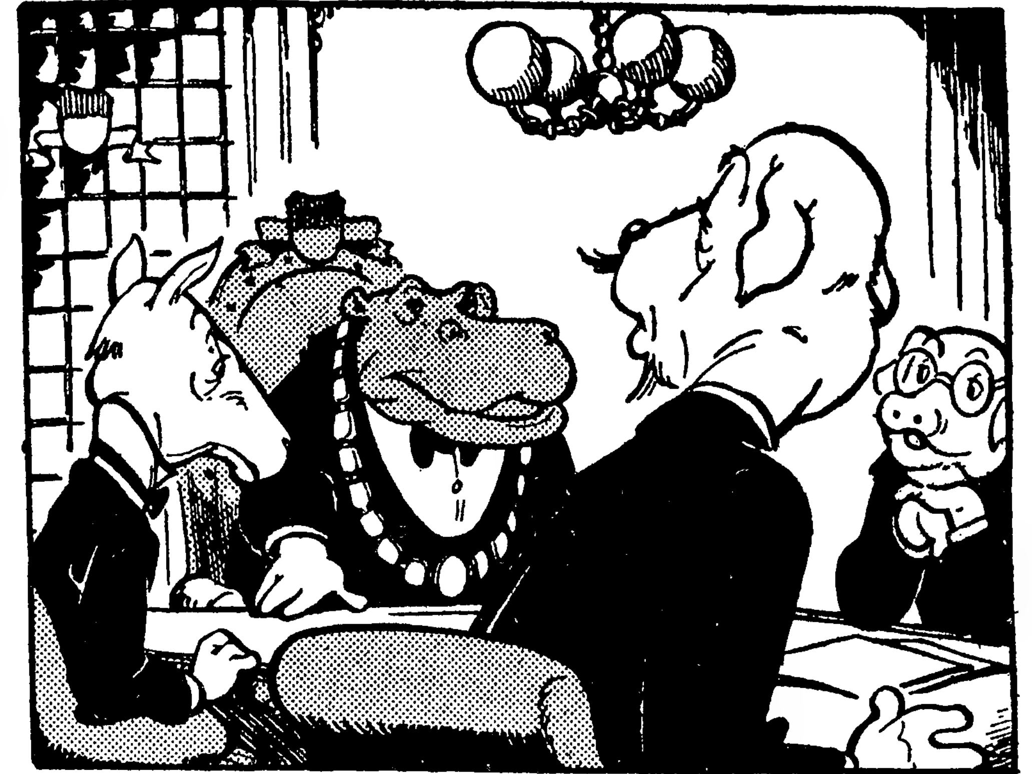
„Kom, niet getreurd!" riep Hieper bemoedigend. „We nemen ook genoegen met een schuldbekentenis, hoor! Even doorzetten! Het geluk kan zo keren!"

De ongelukkige zette door. De speelduivel had hem te pakken en de stemming van het luidruchtige gezelschap werkte aanstekelijk. Helaas! Na enige uren had hij een schuld van vele duizenden florijnen, zoals Hieper in de gauwigheid even uitrekende en toen stortte hij ineen. Rood van drift gaf hij de tafel een doffe doffer en wierp zich op het gezelschap. Maar toen was het natuurlijk te laat. Met geweld kan men geen speelschulden aflossen...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Enkele uren later liet een gekreukte gestalte zich aandienen bij heer Bommel. Zijn gelaat was zwaar in verband gehuld en zijn loop was enigszins kreupel toen hij de kamer binnentrad. Doch in zijn blauw oog straalde een zegevierend lichtje.

„Maar dat is Hieper!" riep Tom Poes uit. Hij was erg verbaasd, want hij wist niets van de zaken die heer Ollie met deze ongunstige figuur deed.

„Herken je me, jonge heer?" vroeg Hieper verrast. „Dat is jammer — dat zou eigenlijk niet mogen. Maar ja mijn vermomming is een beetje gescheurd door die Doffer. En ik dacht: met al die pleisters ziet niemand wie ik ben. Daarom heb ik mijn eigen spullen maar weer aangetrokken."

„Hoe is het met Doffer?" vroeg heer Bommel ongeduldig. „Is hij weg? Is het gelukt?"

Hieper trok met een ongunstige grijns een stapeltje papieren te voorschijn. „Het was een zware karwei," sprak hij. „Het meubelementje is kort en klein en iedereen was nogal gekneusd. Maar hier heb ik een prop schuldbekentenissen van die sportkampioen, baas! Nu kun je hem kapot maken. Als je me nu even betaalt is dit allemaal voor jou!"

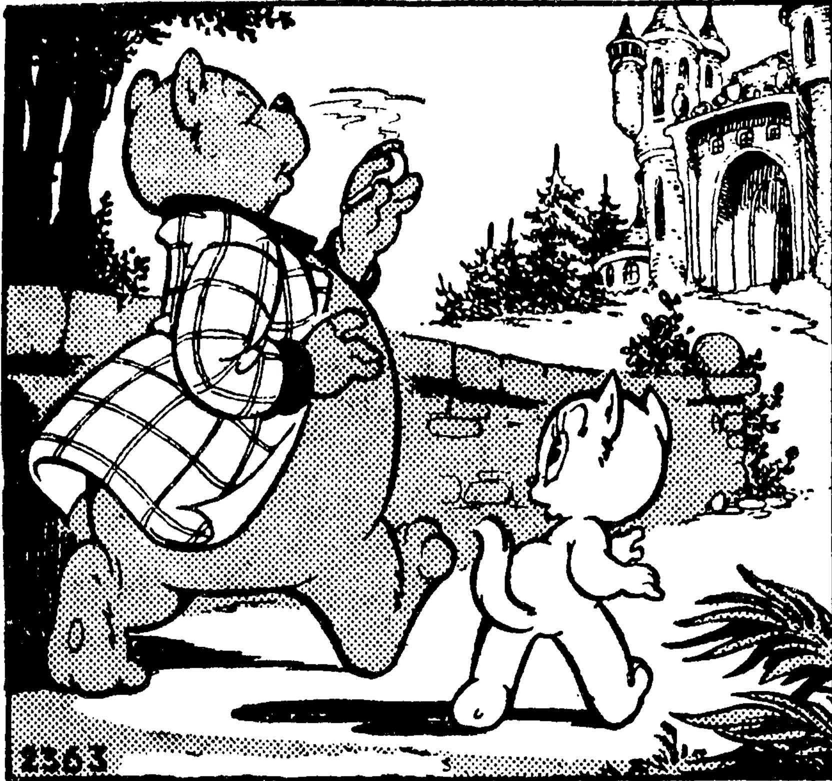
„Schuldbekentenissen?" riep Tom Poes uit. „Hoe kom je daar aan?"

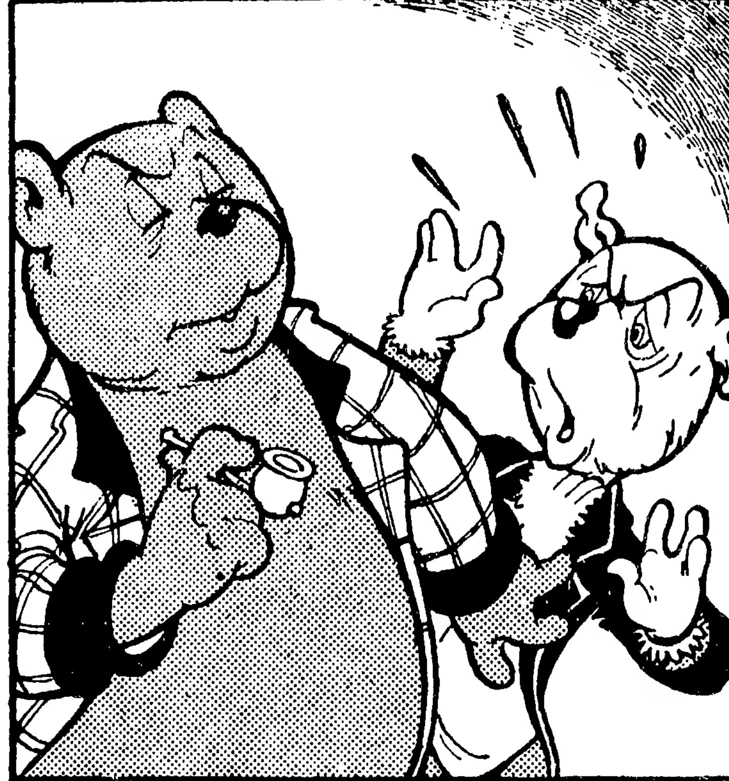
„Och," legde Hieper uit, „die Doffer speelt in clandestiene clubjes! Hij deugt niet, dat blijkt wel!"

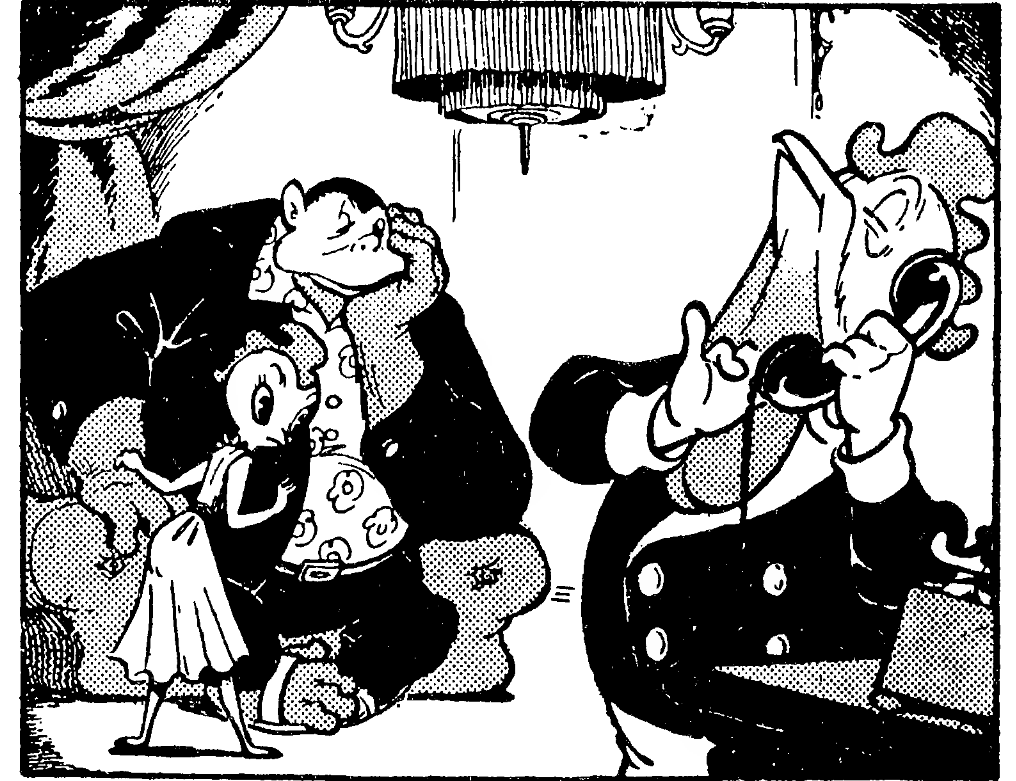
Toevallig was er op dat zelfde moment een vergadering van burgemeester en wethouders aan de gang waarin de ongelukkige heer Doffer besproken werd.

„Ik stel voor om een sterke man te benoemen voor het regelen van de verkeersproblemen in Rommeldam," sprak de burgemeester. „Een degelijke, betrouwbare figuur, die we wat volmachten kunnen geven. Iemand, die geliefd is onder de bevolking en die bewezen heeft kracht en eerlijkheid te bezitten. Kortom, de heer Adolf Doffer!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel had Hiep Hieper betaald en de schuldbekentenissen in zijn zak gestoken. En nu liep hij met Tom Poes naar het kasteel van de markies de Cantecler

„Het was veel geld!" sprak hij. „Maar in deze zaken speelt geld geen rol. Ik heb nu bewijzen, dat die krachtfiguur niet deugt. Stel je voor: hij speelt in gokclubjes en heeft schulden! Dat zal freule Héloïse de ogen openen! Dat zal de markies tot andere gedachten brengen! Nu zullen ze zien, dat ze hun vriendschap aan een onwaardige hebben gegeven, als je begrijpt, wat ik bedoel."

„Hm," zei Tom Poes, „het lijkt me niet goed om zaken met Hieper te doen. Daar kan niets goeds uit komen. Schurken zijn schurken!"

„Kom, kom!" hernam heer Bommel, „je moet dit breed zien. Er staan nu grotere belangen op het spel!"

Zo sprekende schelde hij aan en vroeg op hoge toon aan de toesnellende bediende of de markies thuis was.

„De markies ontvangt niet," zei die koel en hij probeerde de deur weer te sluiten. Doch heer Ollie was dit keer zeker van zichzelf. „We zullen zien!" sprak hij, de bediende op zij schuivend. „Volg mij, Tom Poes. Het uur van een Bommel nadert!"

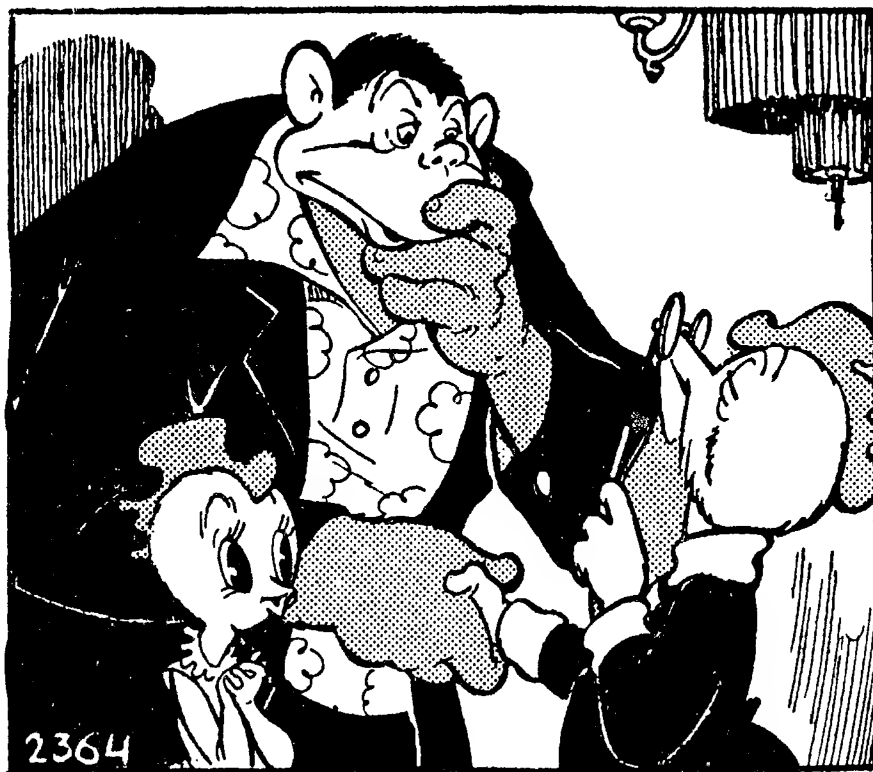
En hij stapte vastbesloten op een deur af waarachter de stem van Cantecler hoorbaar was.

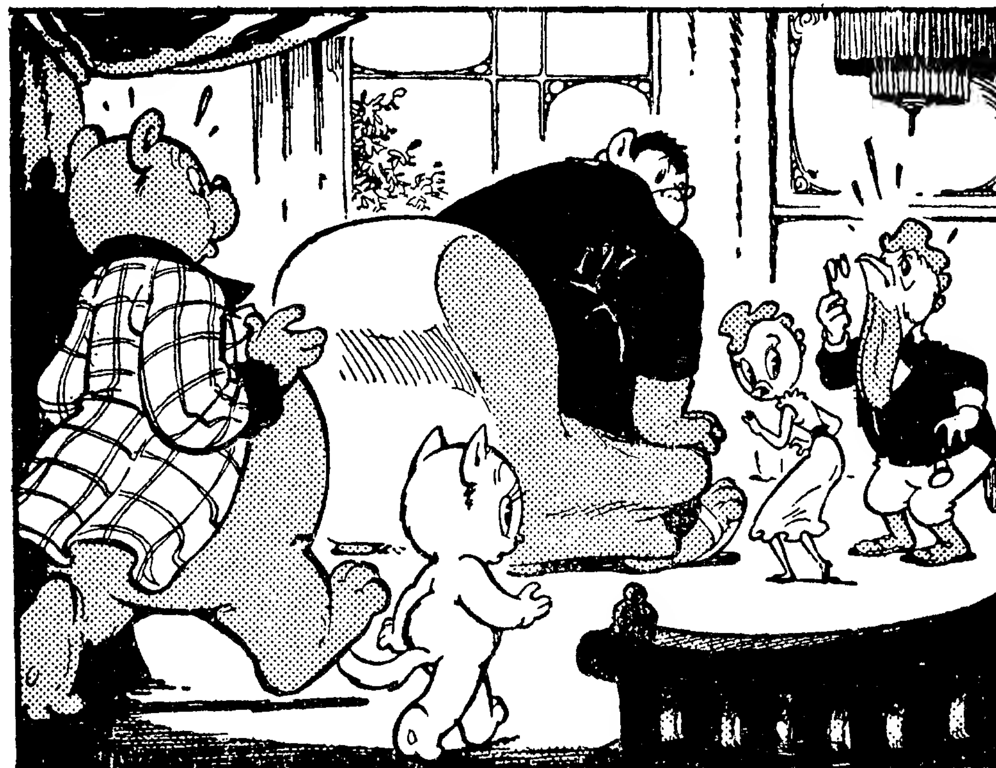
De edelman had juist burgemeester Dickerdack aan de telefoon. „Parbleu!" riep hij uit, „het is dus in orde? Mooi! U hebt een goede keus gedaan, daar ben ik zeker van!"

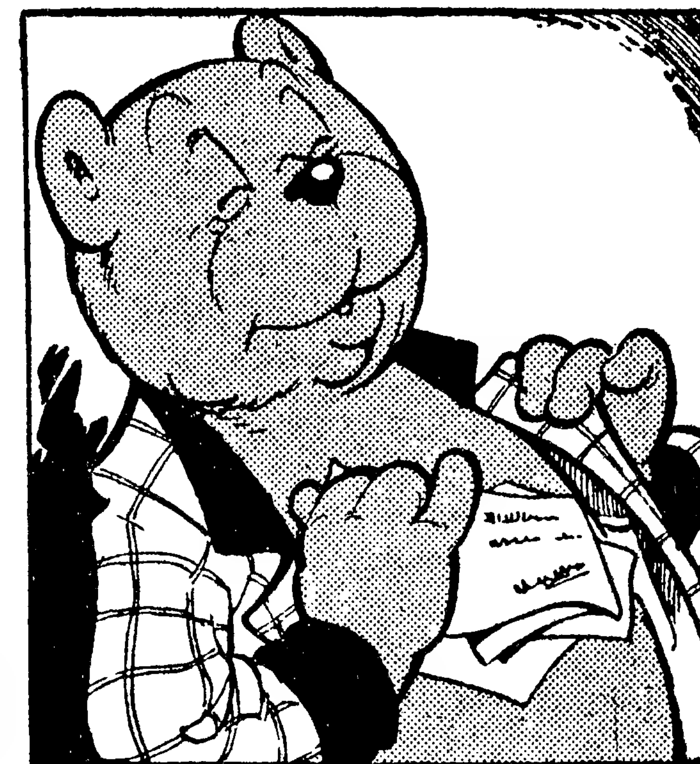
„Oh, Dolf!" murmelde Héloïse, „het is in orde! Je bent benoemd! Ben je nu niet blij?"

Doch de heer Doffer scheen zorgen te hebben. Hij zat er een weinig bedremmeld bij en er verscheen geen glimlach op zijn doorgroefd gelaat...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De markies legde de telefoon op de haak en keerde zich met een milde glimlach naar de heer Doffer.

„Gefeliciteerd, amice!" sprak hij. „Men heeft u benoemd tot gevolmachtigde bij het verkeerswezen. Een mooie betrekking met brede vooruitzichten voor een sterke figuur als gij zijt. Het doet mij genoegen, dat men mijn advies heeft opgevolgd en ik ben er zeker van, dat men er geen spijt van zal hebben . . . "

Op dat moment trad er een storing op. De deur werd krachtig opengeworpen en met vaste tred schreed heer Bommel de kamer in. Tom Poes liep naast hem, maar die was niet zo zeker van zichzelf.

„Goede middag!" sprak heer Ollie, een sierlijke buiging voor de freule makend. „Neem me niet kwalijk, dat ik zo onverwacht binnendring . . . "

„Parbleu!" riep de edelman uit, „natuurlijk neem ik dat wèl kwalijk eh . . . Bommel! Verdwijn, wat ik u verzoeken mag!"

„Ik heb iets dringends te behandelen!" hernam heer Ollie, „iets dat geen uitstel kan lijden."

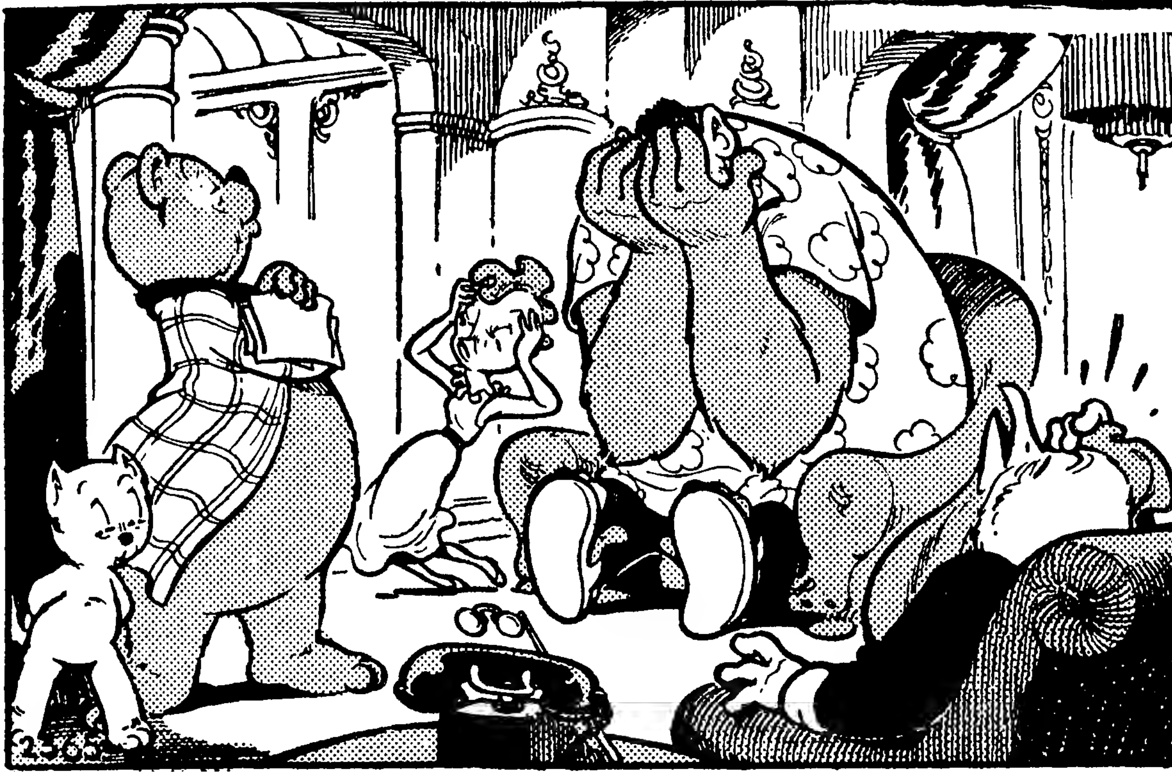
„We hebben net een familiefeestje!" kreet Héloïse.

„Een familiefeestje!" herhaalde heer Bommel met een bitter lachje. „Met deze krachtfiguur zeker! Ik kom u de ogen openen, freule — en u ook, markies! U koestert een adder aan uw borst!"

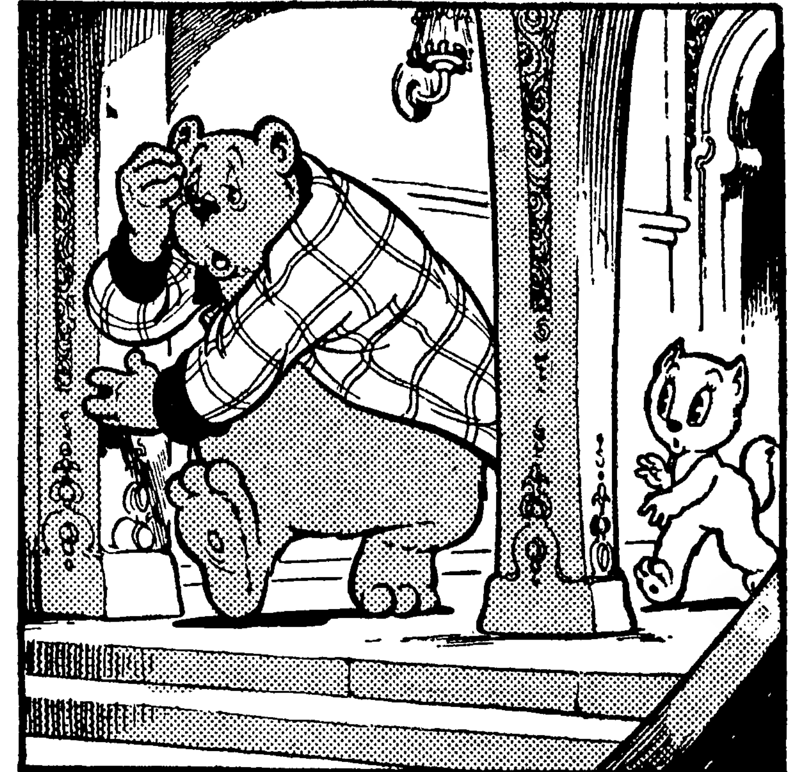
„Parbleu! Dit gaat te ver!" riep de edelman woedend uit. „Verklaar u nader!"

Heer Ollie trok met een voornaam gebaar de papieren uit zijn binnenzak. „Ik heb hier," sprak hij, „een bundel schuldbekentenissen van de heer Dolf Doffer. Het blijkt, dat deze sukkel zijn gehele bezit met kaarten heeft verloren en bovendien nog enkele duizenden florijnen aan speelschulden heeft. Hij is een gokker, markies! Een zwakkeling zonder verantwoordelijkheidsgevoel!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2365

De markies staarde enige ogenblikken met uitpuilende ogen naar het handjevol schuldbekentenissen, dat heer Ollie hem voorhield.

„Parbleu!" prevelde hij. „Spéélschulden!" Daarop liet hij zich geschokt achterover in zijn stoel zakken en sloot de ogen, terwijl Heloïse met een zachte kreet bezwijmde.

De heer Doffer verborg nu het gelaat in de handen en liet een droge snik horen.

„Zo zie je jonge vriend!" sprak heer Bommel zegevierend. „Men kan een heer niet ongestraft voor lelijkerd zetten. Hier helpen geen doffe doffers, als je begrijpt, wat ik bedoel. Waar blijf je nu met je grootspraak? Kijk nu eens om je heen, wat je gedaan hebt . . ."

Hij zweeg en liet zijn blik van de vernietigde gestalte van de edelman naar de gebroken freule glijden.

„Kijk nu eens wat je gedaan hebt . . .", herhaalde hij tot zichzelf en de trotse uitdrukking op zijn gelaat maakte plaats voor een diepe verslagenheid.

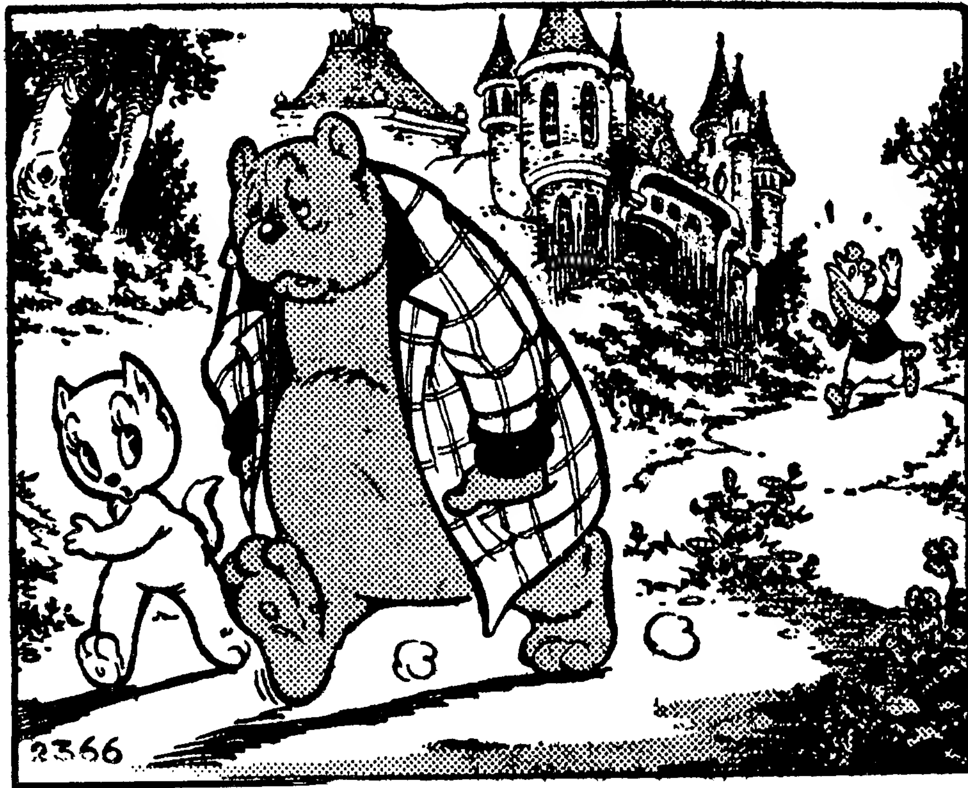
„Wat is er, heer Bommel?" vroeg Tom Poes niet begrijpend. „Nu is toch alles in orde? U hebt laten zien wat die Doffer voor een figuur is en nu hebt u toch uw zin?"

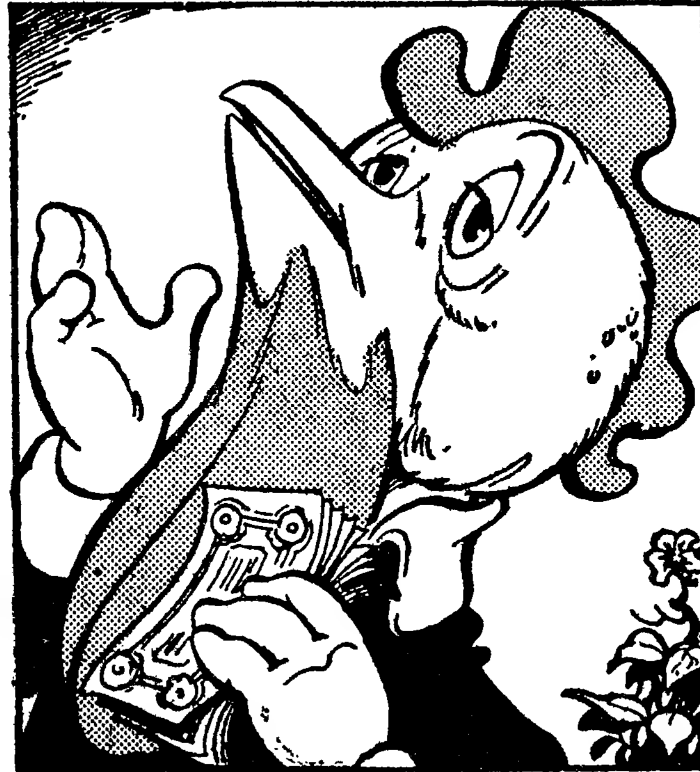
„Zwijg!" sprak heer Ollie met gesmoorde stem. „Jij bent nog te jong om dit te vatten! Kijk liever eens, wat ik gedaan heb! Kom mee, Tom Poes. Laten we dit rampzalig oord verlaten. Ik moet nadenken!"

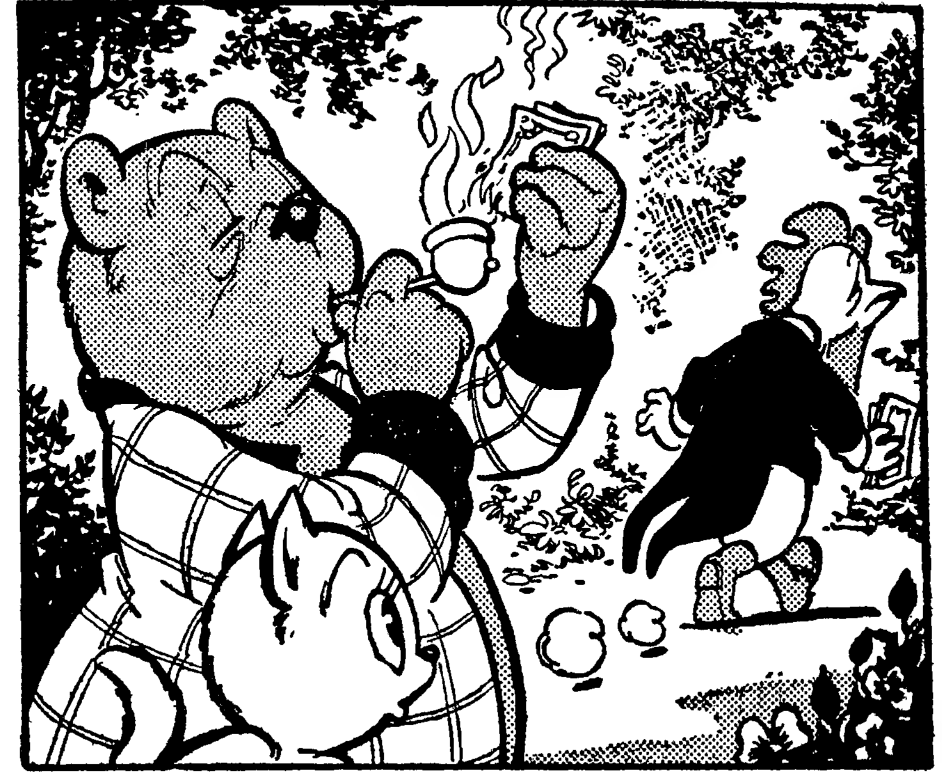
En hij wankelde geslagen de deur uit terwijl Tom Poes hem verbaasd volgde.

„Het is te veel", mompelde hij. „Dit had ik niet bedoeld. Ach . . . wraak kan wreed zijn . . ."

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

„Ik begrijp het niet", hield Tom Poes vol, toen ze het kasteel van de markies verlaten hadden. „U hebt nu de markies en zijn nicht laten zien, dat die Doffer een sukkel is. Nu hebt u toch uw zin?"

„Ach", zuchtte heer Ollie, „er zit geen voldoening in wraak, als je begrijpt wat ik bedoel. Heb je gezien, dat die arme freule flauw gevallen is? En dat was mijn schuld, jonge vriend!"

Op dat moment hoorden ze het geluid van dravende voetstappen achter zich en toen ze zich omdraaiden zagen ze, dat het de markies was.

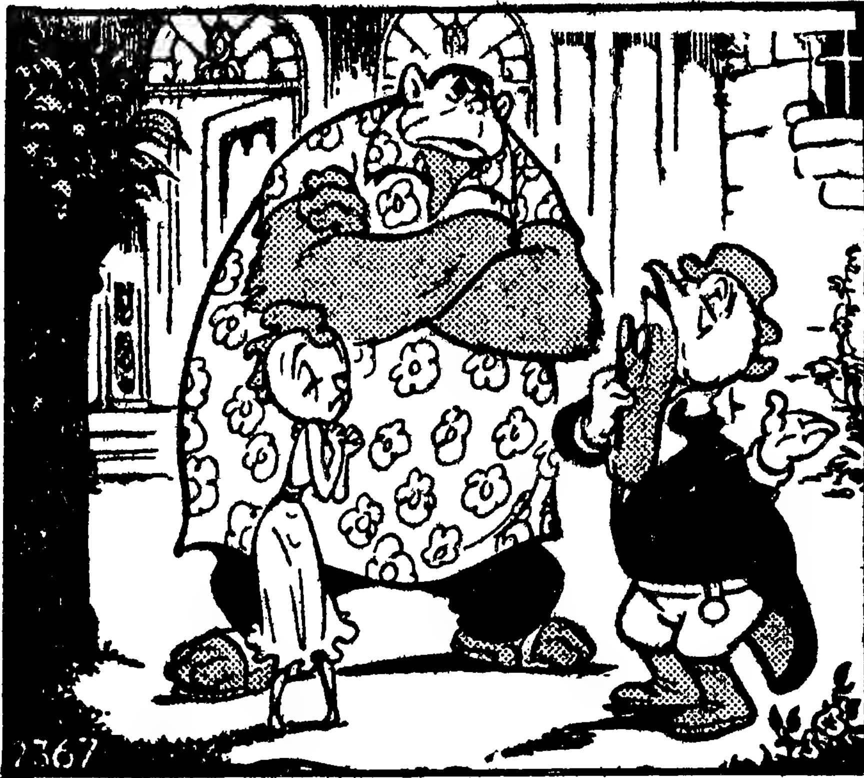
„Eh ... Bommel!" riep de edelman. Hij zag er geheel ontdaan uit en trok met zenuwachtige bewegingen een handvol geld uit zijn binnenzak. „Wacht een ogenblik!" voer hij voort. „Ga zo niet heen! Ge hebt de schuldbekentenissen van eh... Doffer bij u, nietwaar? Eh, bien, geef ze mij. Ik ben zeer onthand door het gebeurde. Door mijn bemoeiingen heeft de gemeenteraad deze onwaardige een mooie positie aangeboden. Ik zal een figuur slaan wanneer dit bekend wordt, amice! Gij kunt natuurlijk niet begrijpen, wat dit voor een aristocraat betekent, maar wellicht zal dit geld u schadeloos stellen!"

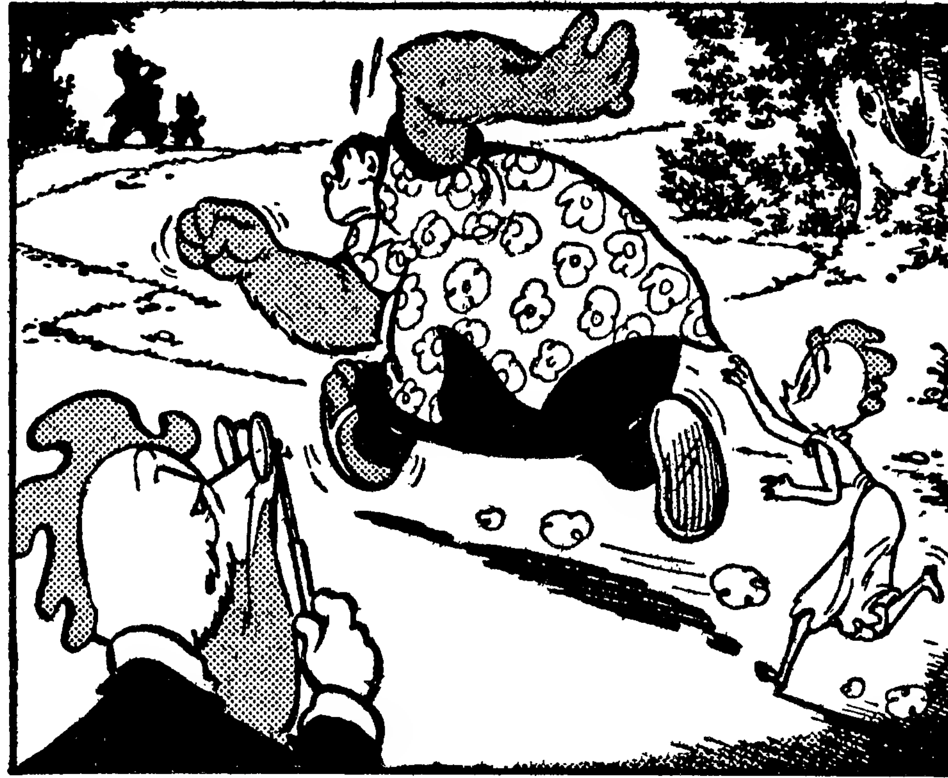
„Wat bedoelt u?" vroeg heer Ollie uit de hoogte. Zijn zachte aandoeningen begonnen te verdwijnen en hij liep rood aan.

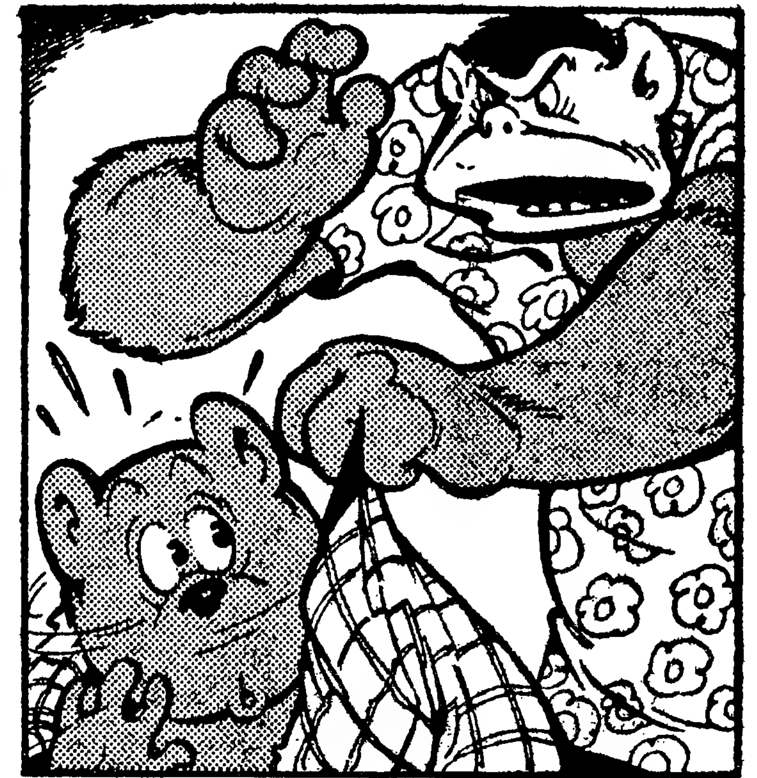
„Ik betaal u voor die papieren." legde de edelman gejaagd uit. „En ik geef u wat geld extra wanneer ge uw mond weet te houden ..."

„Aha! Dacht ik het niet?" riep heer Bommel uit. „Je wilt mij afkopen, hè? Maar geld speelt voor een heer geen rol, markies! Geld! Bah!" Hij frommelde driftig in zijn zakken en stak toen zijn pijp aan met enkele banknoten die hij eerst in vlam gezet had. „Geld stinkt!" riep hij woedend. „Met geld koopt men geen eer, als u begrijpt, wat ik bedoel! Kom Tom Poes, we gaan verder. Dit is geen plaats voor jonge lieden!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2367

De markies de Cantecler liep verslagen naar zijn kasteel terug. Voor de ingang werd hij opgewacht door freule Heloïse en Dolf Doffer, die hem vol ongeduld aanstaarden.

„Is het gelukt?" vroeg de laatste. „Die dikke sukkel was zeker wel blij toen u hem geld aanbood, niet? Dat soort doet alles voor centen!"

„Pardon?" vroeg de markies. Hij nam de krachtfiguur koeltjes op en schudde het hoofd. „Deze . . . eh . . . heer Bommel legde mij uit, dat eer niet voor geld te koop is, amice. Hij weigerde mij die papiertjes af te staan. Matig uw toon wat — ge staat er niet zo goed voor!"

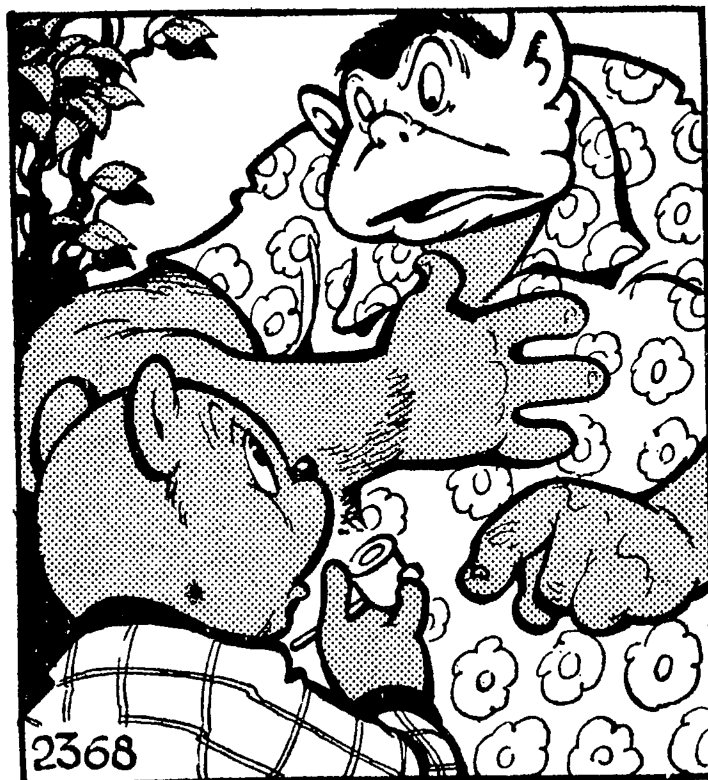
„Weigerde hij?" kreet de freule. „Oh . . . de bruut! Hoe durfde hij? Heeft hij dan geen gevoel? Wat . . . wat gaat hij nu doen?"

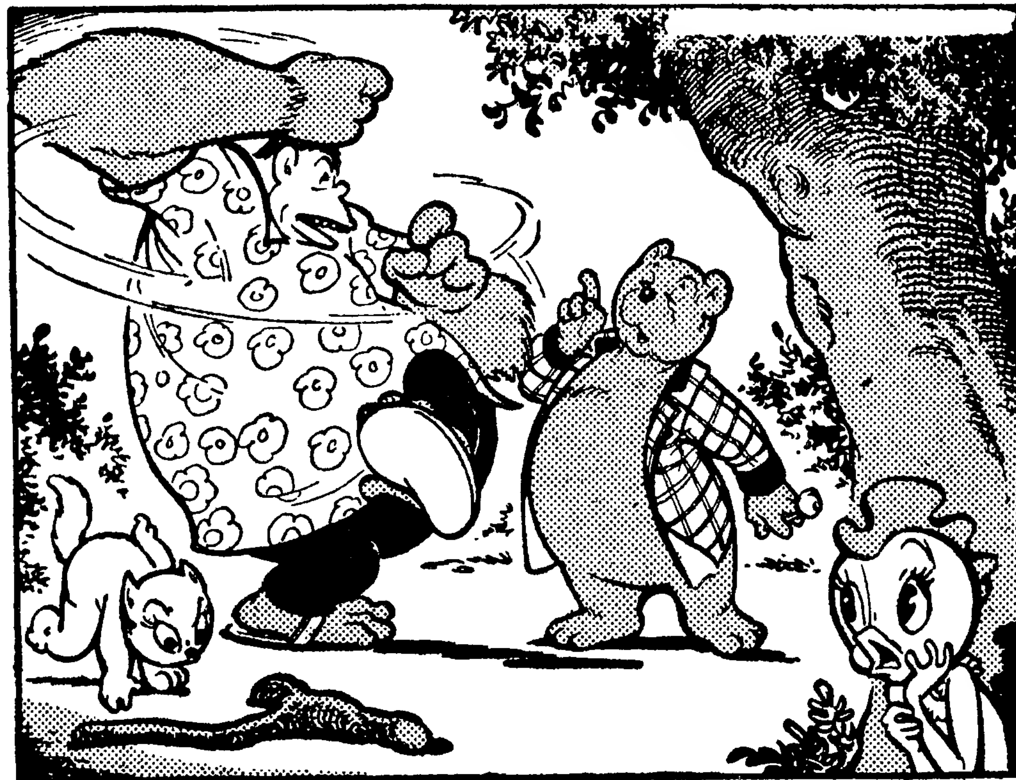
„Ik weet het niet", antwoordde de edelman toonloos. „Wanneer hij deze zaak bekend maakt ziet het er slecht uit. De kranten zijn tegenwoordig belust op het zwart maken van een oud geslacht."

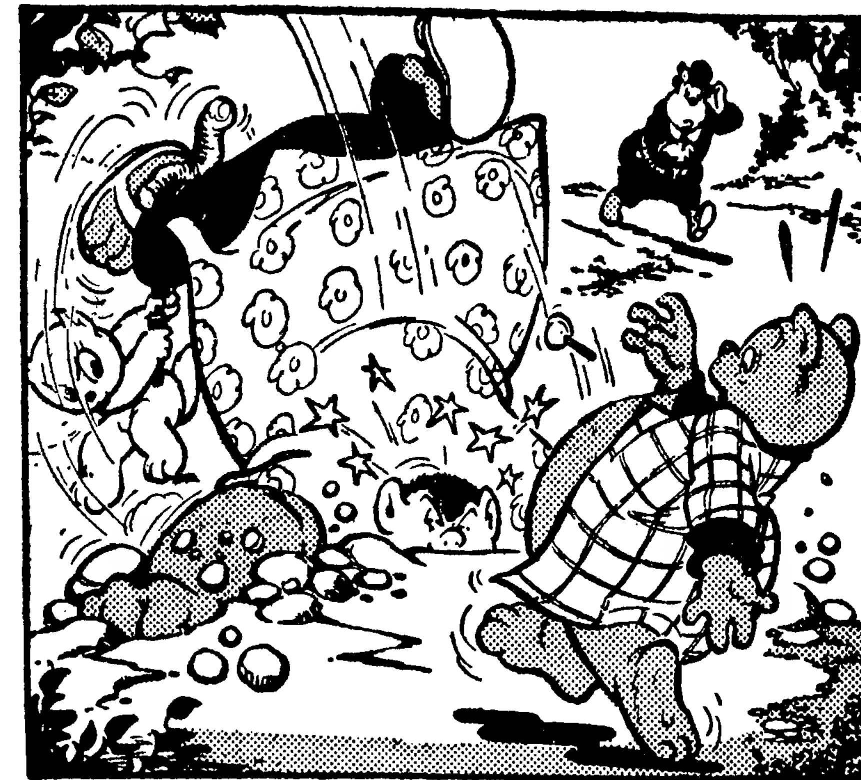
„Ik zàl hem!" riep de heer Doffer nu uit. Hij had plotseling een besluit genomen en begon krachtig de weg af te draven in de richting waarin heer Ollie en Tom Poes verdwenen waren. Freule Heloïse aarzelde even en zette hem toen na, waarbij ze ten zeerste door haar schoeisel gehinderd werd. De krachtfiguur bereikte dan ook ver voor haar zijn doel.

„Wacht es even!" gromde hij, terwijl hij heer Bommel ruw bij de kraag vatte. „Je wou die papiertjes niet voor goed geld aan de markies geven, huh? Nou, misschien wil je ze nu wel aan mij geven!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Bommel schrok wel even toen hij de machtige figuur van Dolf Doffer zo plotseling boven zich uit zag rijzen. Maar toen slikte hij en er verscheen een koele uitdrukking op zijn gelaat.

„Je denkt natuurlijk, dat ik bang voor je ben, hè?" vroeg hij. „Je vergist je, hoor! Een heer is niet bang voor een zwakkeling, al is die nog zo sterk — als je begrijpt wat ik bedoel!"

„Maar luister nu eens!" riep Doffer jammerend. „Je maakt mijn toekomst kapot! Ik kan zo'n mooi baantje krijgen en daar kom jij met die snert-briefjes! Geef ze nou aan mij, dan ben je aardig!"

„Nee!" zei heer Ollie kort.

„Ik weet wat!" stelde de ander voor. „Je vindt die Héloïse zo aardig, hè? Nou, ik sta haar aan jou af, als ik die schuldbekentenissen van je krijg. Dan krijg ik dat baantje van sterke man en jij kunt met haar trouwen. Wat zeg je daar van? Dan hebben we allebei onze zin!"

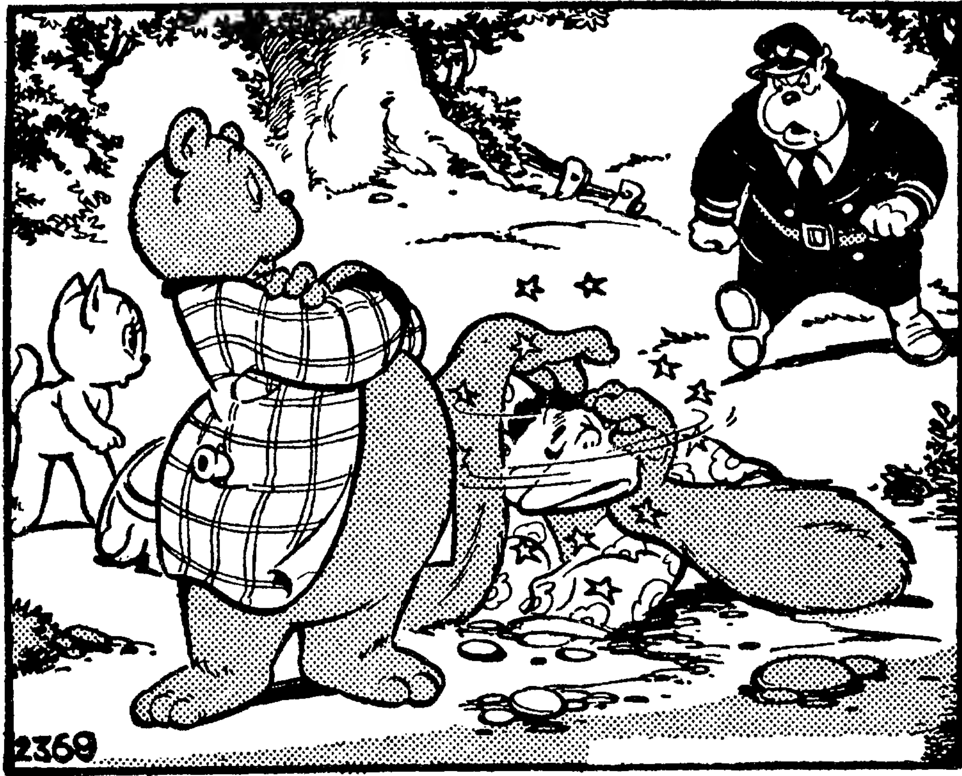
De freule, die van achter een boom het gesprek volgde, keek zeer ontsteld naar heer Bommel. Maar die wendde zich vol verachting af.

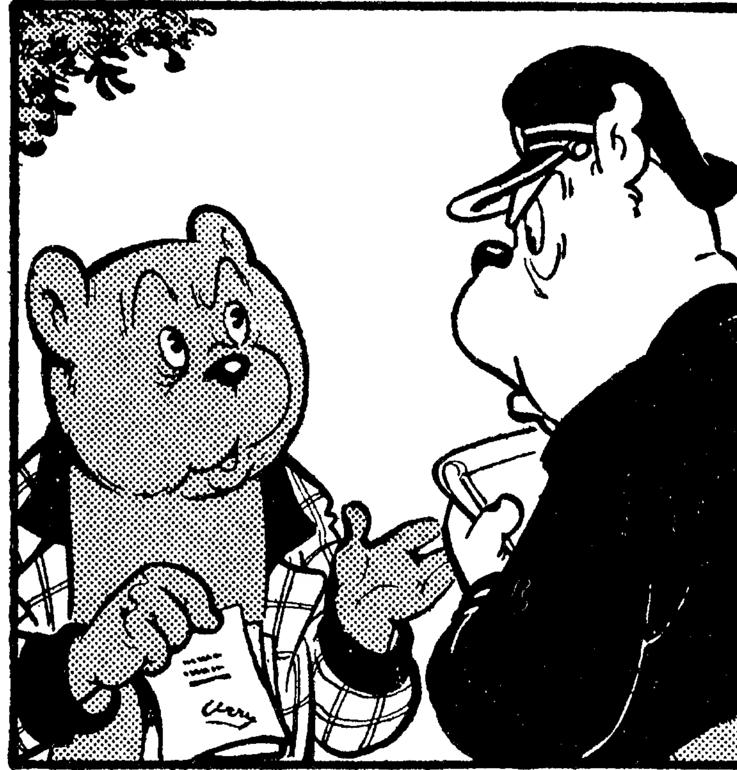
„Bah!" sprak hij uit de hoogte. „Je bent een misselijk iemand. Ik wil niets met jou te doen hebben! Kom mee, Tom Poes!"

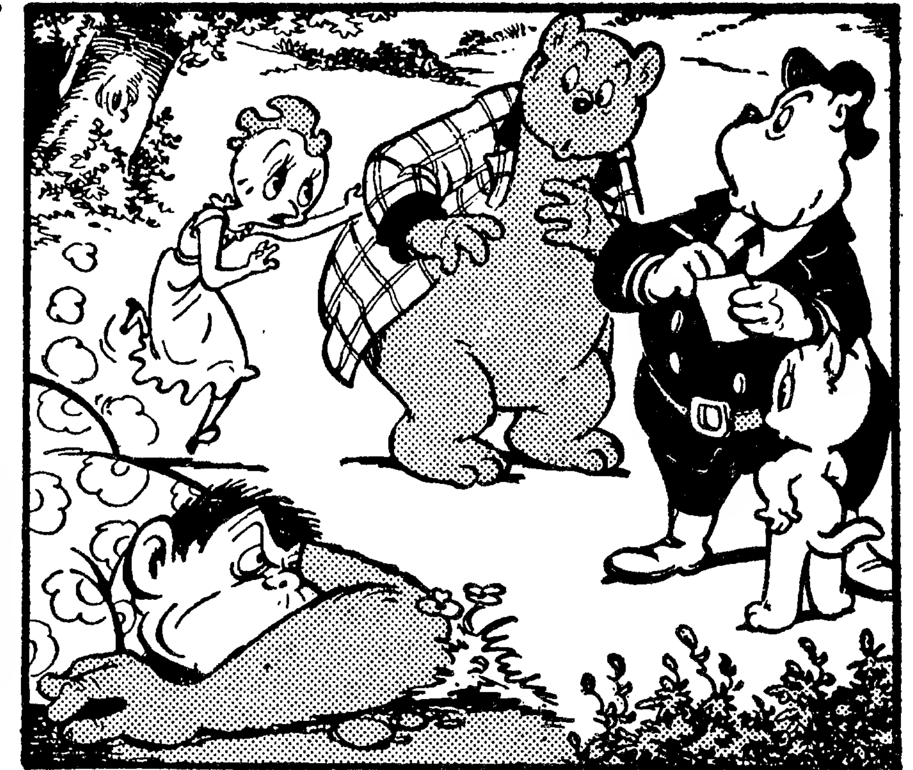
Dat liet de heer Doffer niet op zich zitten. Hij was zo langzamerhand ten einde raad en daarom besloot hij zijn toevlucht te nemen tot het middel dat hij het beste kende: een doffe doffer. Hij haalde uit voor een vreselijke vuistslag, doch op dat moment greep Tom Poes in. Die had van de grond een zware tak opgeraapt en toen nu de krachtfiguur toesprong, stak hij hem handig het houtwerk tussen de voeten. Met een dreunende slag stortte de woesteling ter aarde.

„Wat doe je toch?" riep heer Ollie, hevig schrikkend. „Het is toch niet nodig om zó ruw te zijn, jonge vriend!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Heer Ollie keek naar de krachtfiguur, die versuft voor hem op de grond lag en wendde zich toen tot Tom Poes. „Waarom heb je hem neergeslagen, jonge vriend?” vroeg hij. „Je moet niet zo ruw zijn tegen zo'n zwakkeling — dat is laf!”

„Hij wilde u aanvallen!” legde Tom Poes uit. „Nou, toen liet ik hem vallen!”

„Aha!” hernam heer Ollie. „Hij wilde het met z'n spieren proberen! Héél dom! Met kracht krijgt men geen eer!”

Op dat moment naderde commissaris Bulle Bas. De wakkere politiechef was met z'n ronde bezig en had het gebeurde vanuit de verte gadegeslagen.

„Wat is hier aan de hand?” vroeg hij. „Ik zag, dat de heer Doffer u wilde aanvallen. Wilt u een aanklacht tegen hem indienen, heer Bommel?”

„Juist!” sprak heer Ollie. „U komt als geroepen, commissaris! Deze lafaard wilde zich met geweld meester maken van enige schuldbekentenissen die ik van hem heb.”

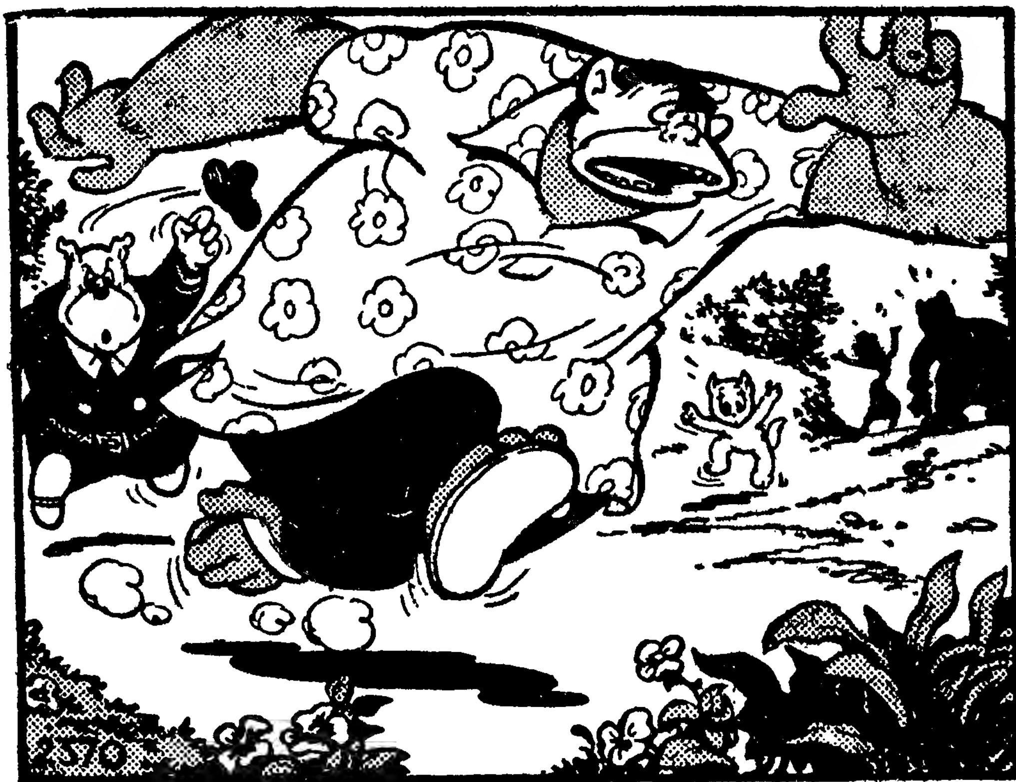
„Roof dus,” stelde de beambte vast. „Dat komt mooi uit! Ze willen hem benoemen tot gevolmachtigde voor het verkeerswezen — stel je voor! Alsof een commissaris van politie het verkeerswezen niet zou kunnen behandelen! Heb je ooit zo'n onzin gehoord? Hm! Hij wilde dus die schuldbekentenissen terug stelen? Dat ziet er niet best voor hem uit! Goed zo! Een mooie zaak!”

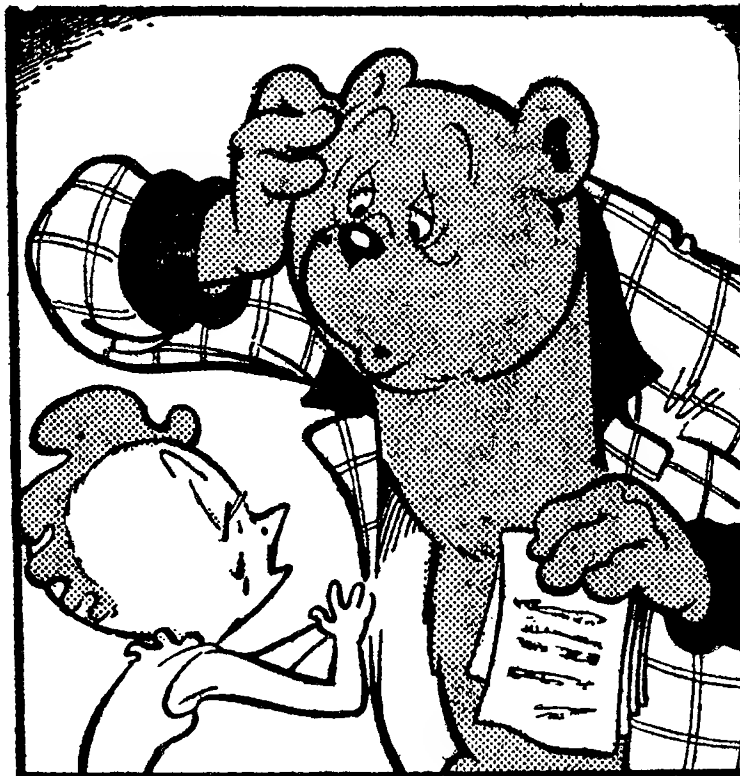
Zo sprekende trok de hooggeplaatste politie-ambtenaar een notitieboekje en likte aan een potlood.

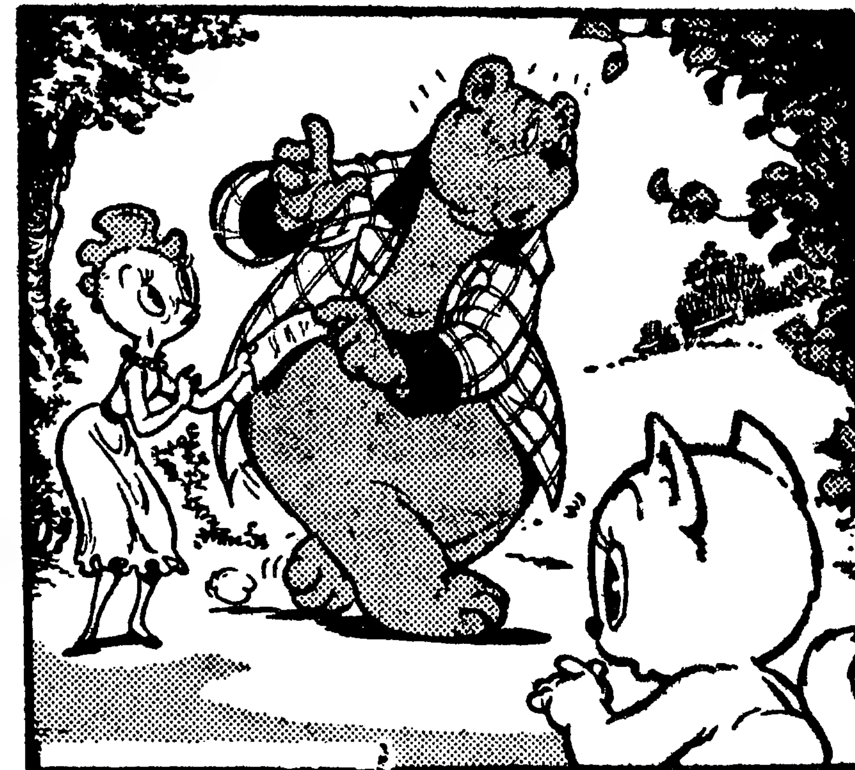
Doch nu snelde freule Héloïse van achter haar boom vandaan en greep heer Ollie bij een arm. „Niet doen!” riep ze, „ach, doe het niet! Spaar hem!”

Iedereen wendde zich verbaasd naar haar om. En daar maakte Dolf Doffer gebruik van om onbemerkt overeind te komen...

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Dolf Doffer was dus uit zijn versuffing bijgekomen en krabbelde voorzichtig overeind. Met troebele blik staarde hij een ogenblik naar het bewogen groepje voor hem en zette het toen plotseling op een lopen.

„Daar gaat hij!" riep Tom Poes. „Houdt hem!"

„Houdt hem!" bulderde de commissaris. „Daar gaat de sterke man voor het verkeerswezen! Ik zal hem!" En hij begon achter de vluchteling aan te draven, gevolgd door Tom Poes.

Zo bleef nu heer Bommel alleen achter met Héloïse. „Ach toe, spaar hem!" riep de freule schreiend. „Hij kan het niet helpen, hij is zo zwak!"

„Zwak," zei heer Ollie. Hij keek enigszins verwilderd naar haar en frommelde zenuwachtig met de schuldbekentenissen. „M-maar hij is een s-schurk!" hernam hij. „Hij wilde mij aanvallen! Hij bood aan om . . . eh . . ."

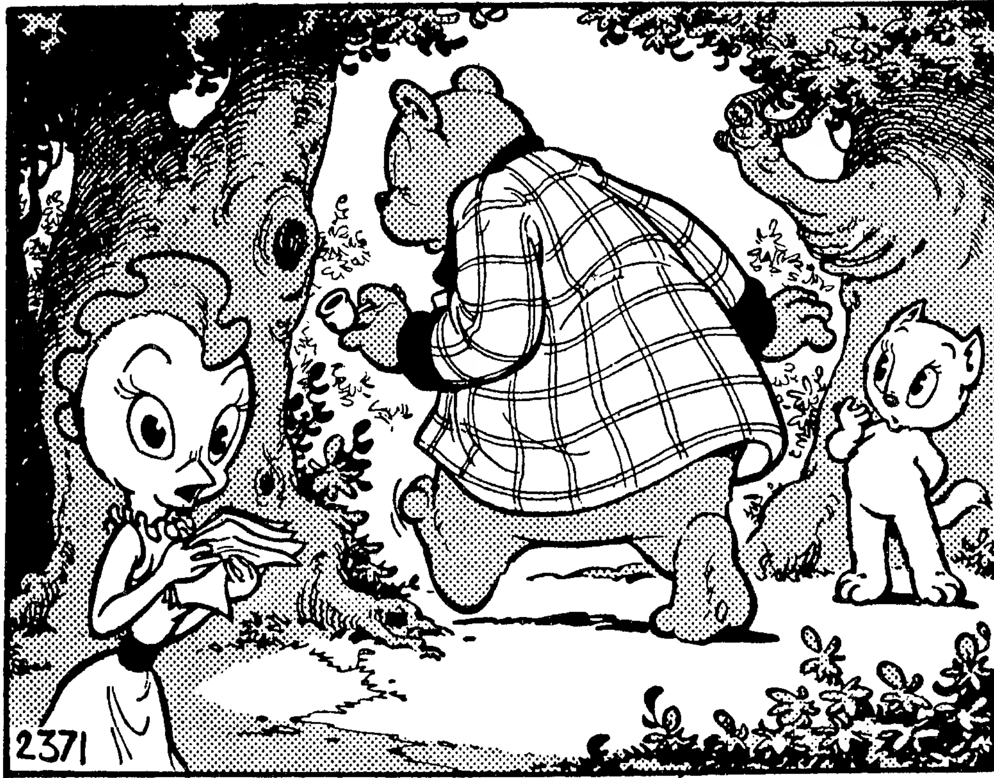
„Ik heb alles gehoord!" riep Héloïse uit. „Hij wilde mij aan u afstaan als hij die papieren kreeg . . . ik weet het. Maar hij kan het niet helpen! Hij is zo zwak. Hij heeft een ongelukkige jeugd gehad en niemand begrijpt hem en h ij is zo ongelukkig En ik ook!"

Met deze woorden barstte ze in een luid geween uit, zodat heer Bommel radeloos van het ene been op het andere sprong en ten einde raad geraakte.

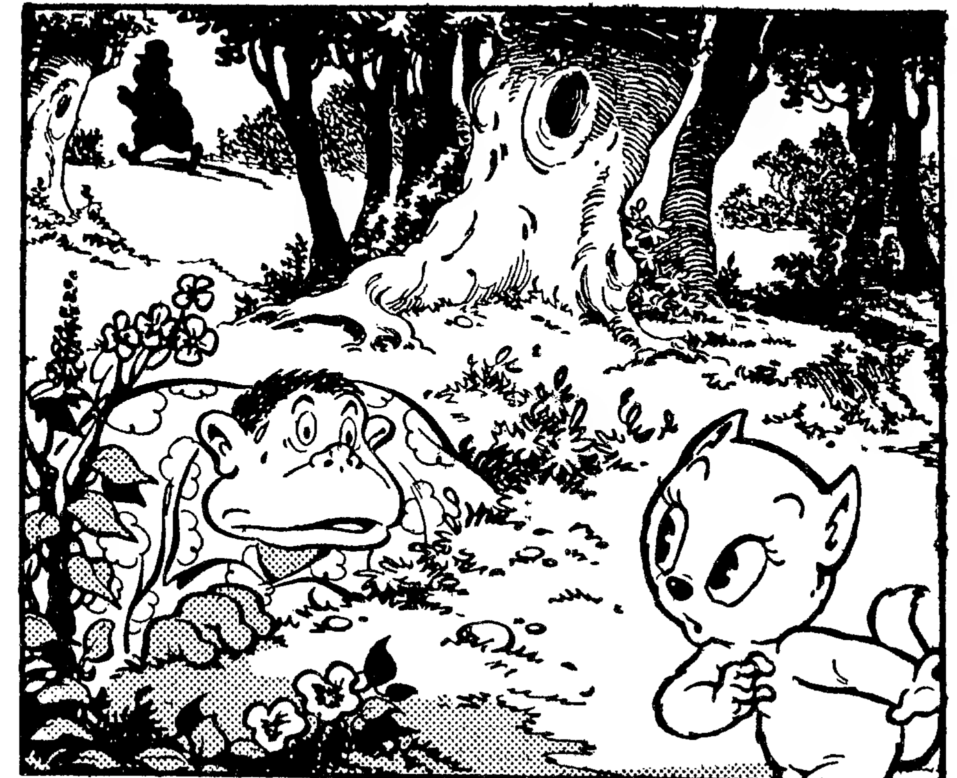
„N-niet h-huilen," bracht hij er eindelijk stamelend uit. „Hier zijn die ongelukkige pa-papieren. Ze zijn voor u, freule! Ik . . . eh . . . ik wil ze niet meer hebben! Al dat leed is te v-veel voor een heer, als u begrijpt, wat ik be-bedoel!"

Hij wendde zich af, tot tranen

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Freule Héloïse staarde niet-begrijpend naar de papiertjes die heer Bommel haar in de handen had gestopt. Heer Ollie bleef echter niet staan om verdere uitleg te geven. Hij schreed waardig heen en wenkte afwerend naar Tom Poes die hem wilde volgen.

„Ik wil alleen zijn, jonge vriend!" sprak hij. „Alleen met mijn gedachten, als je begrijpt wat ik bedoel. Jouw luchtig gekout zou mij maar afleiden. Mijn hoofd staat er niet naar. Vaarwel!"

Tom Poes keek hem een ogenblik na en haalde toen de schouders op.

„Ik kan het niet volgen!" mompelde hij, terwijl hij verder liep. „Eerst al die moeite om Doffer dwars te zitten en nu het gelukt is hem onmogelijk te maken, geeft heer Bommel al die schuldbekentenissen aan de freule. Het is toch wel ingewikkeld om een heer te zijn."

Op dat moment trad commissaris Bulle Bas uit het bos te voorschijn. „De schelm is me ontkomen!" gromde hij. „Hij liep te hard — dat heb je met die sportlieden. Maar ik krijg hem nog wel."

„Ik geloof, dat het niet meer nodig is," zei Tom Poes. „Het lijkt me toe, dat heer Bommel geen aanklacht in zal dienen."

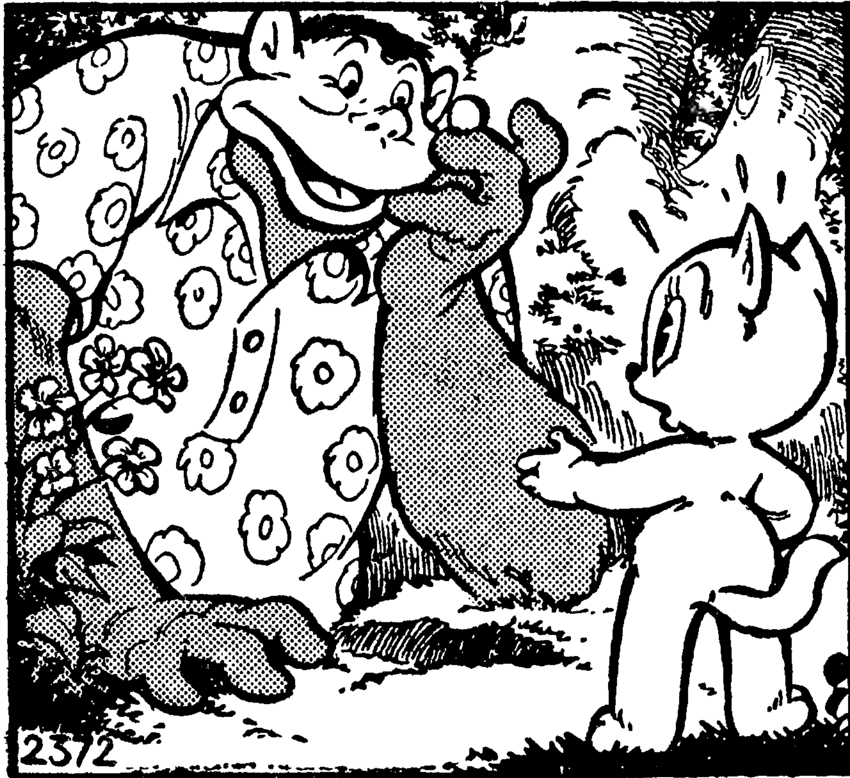
De politiebeambte staarde hem bewolkt aan. Toen mompelde hij iets en verdween stampend over de heuvels.

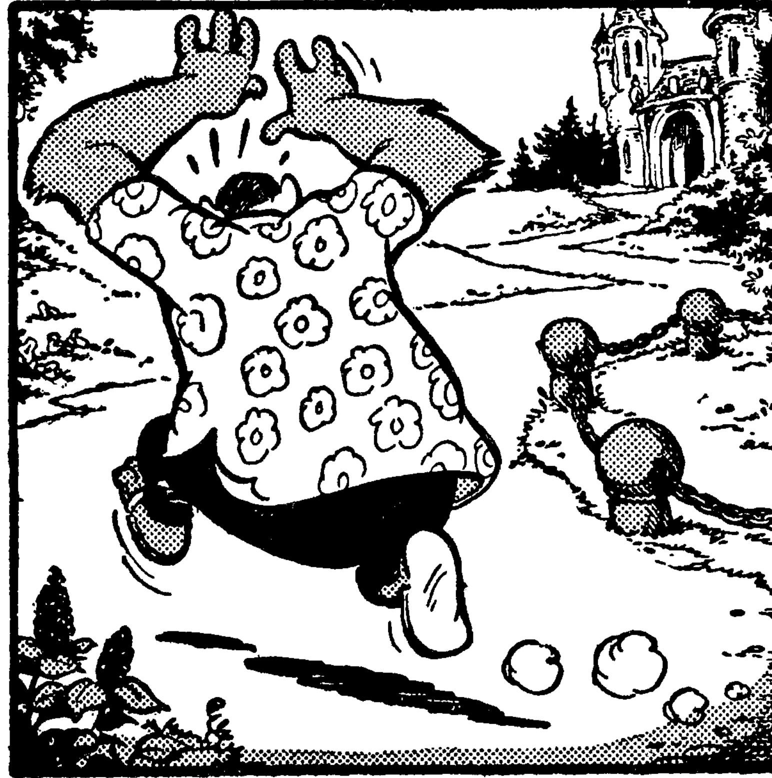
„Is hij weg?" vroeg een benauwde stem uit een greppel. Tom Poes wendde zich om en stond nu tegenover de vluchteling, die zich onder het gebladerte verstopt had gehouden.

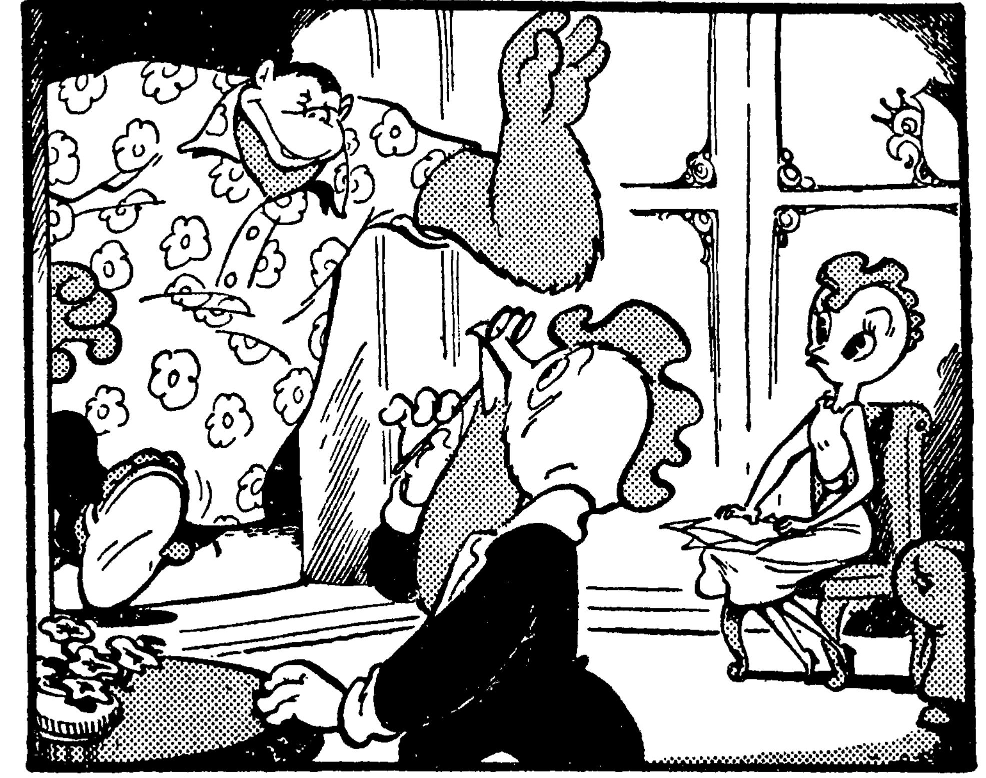
„Is het waar, wat je daar zei?" drong de heer Doffer aan. „Zal die dikke Bommel geen aanklacht indienen? Kan ik nu te voorschijn komen, zonder dat die agent me inrekent?"

„Je bent een lafaard," zei Tom Poes. Maar toen kreeg hij plotseling een idee.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

Het schoot Tom Poes plotseling te binnen, dat er misschien toch nog een mogelijkheid was om de heer Doffer op zijn plaats te zetten „Heer Bommel heeft die schuldbekentenissen van jou aan de freule gegeven!" zei hij.

„Aan Héloïse?" riep de ander ontdaan uit

„Ja", beaamde Tom Poes. „Maar dat is niet zo erg. Als je het goed aanpakt kan je ze wel van haar terug krijgen. En dan kan je toch dat baantje nog wel krijgen."

„Hoe dan?" vroeg Doffer en er verscheen een hoopvol lichtje in zijn ogen.

„Wel", zei Tom Poes, „ze is nog al op je gesteld. Je moet vragen of ze met je wil trouwen, dan komt alles nog best terecht."

„Wat een knap idee!" riep de sportfiguur uit. „Reuze handig van je!"

En met die woorden zette hij het op een lopen naar het kasteel van de markies de Cantecler.

„Hallo!" riep hij binnenstormend. „Die dikkerd heeft alle papiertjes aan Héloïse gegeven, hè?"

„Inderdaad, ja!" zei de markies koeltjes en de freule beaamde: „Dat heeft hij, Dolf. Heer Bommel heeft een héél goed hart."

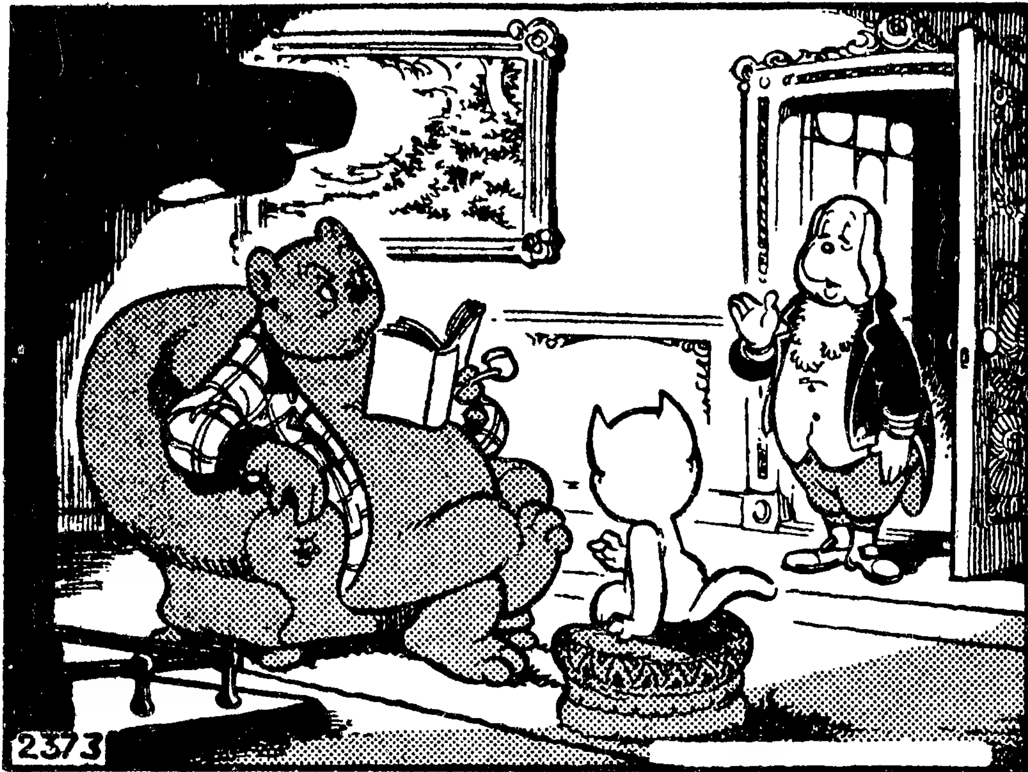
„Nou reuze!" riep Doffer uit. „Hij is een sufferd! Maar nu moeten jullie eens luisteren. Ik weet wat: Als ik nu die schuldbekentenissen van je terug krijg, wil ik wel met je trouwen! Nou wat zeg je daarvan? Dan komt alles nog best terecht."

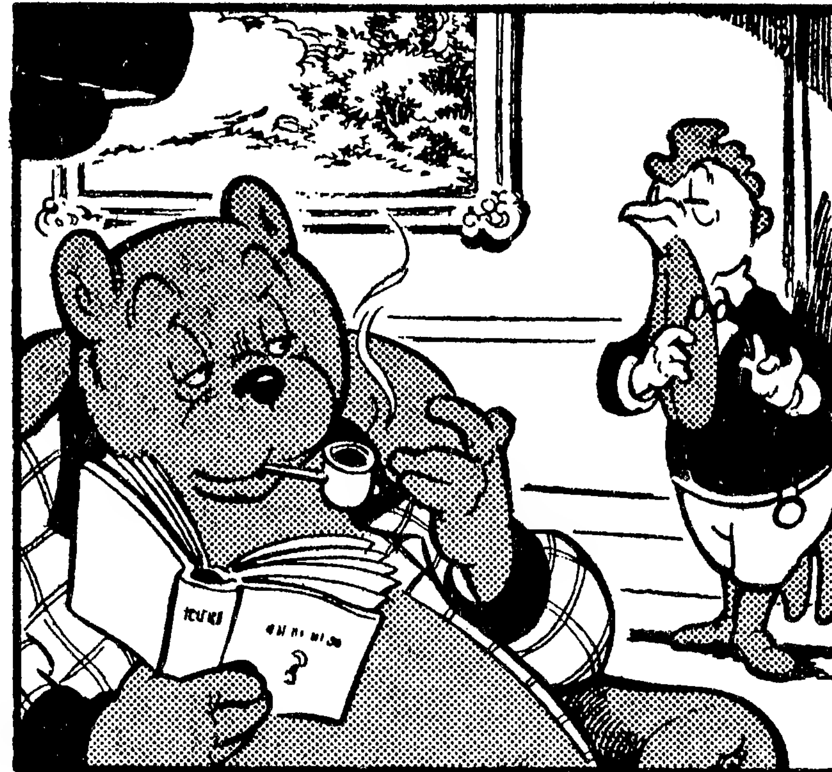
„Parbleu!" stamelde de edelman verblekend. „Ge wilt zo goed zijn om met mijn nicht te trouwen, zegt ge?"

„Zeker", herhaalde de ander voldaan. „Als ik die papiertjes maar terug krijg."

„Voilà", zei de markies. Hij vatte het bundeltje tussen duim en wijsvinger aan en reikte ze aan de heer Doffer. „En nu", hernam hij, plotseling rood aanlopend, „maakt ge dat ge zéér snel weg komt, anders zal ik u door een knecht aan het rapier laten rijgen. En ik hoop u nooit weer te zien!"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2373

Toen Tom Poes die middag eens ging kijken of heer Bommel weer wat was opgeknapt, trof hij zijn vriend lezend voor het haardvuur aan.

„Hoe is het er mee?" vroeg hij.

„Goed natuurlijk," zei heer Bommel. „Waarom zou het niet goed met mij zijn, jonge vriend?"

„Nou, door die Dolf Doffer natuurlijk!" zei Tom Poes verbaasd. „U was vanmorgen nogal van streek met al dat gedoe van die papiertjes..."

„Doffer?" herhaalde heer Ollie wat vaag. „O, Doffer! Dolf Doffer! Ja, Ja, die was ik bijna vergeten. Ik heb hier een zéér interessant boek in mijn bibliotheek ontdekt. Heb je wel eens van de Broddelboleet gehoord, Tom Poes?"

„Excuseer, heer Olivier," sprak Joost in de deuropening, „hier is de markies de Cantecler om u te spreken!"

Heer Bommel keek gestoord op en begroette de binnentredende edelman flauwtjes.

„Hallo, markies," zei hij. „Een Broddelboleet! Een fraai gekeurde, grootgroeiende boleet, zeer smakelijk en voedzaam, mits goed toebereid. Dit gewas..."

„Parbleu!" sprak de markies, „ik hoop, dat ik niet stoor eh... Bommel."

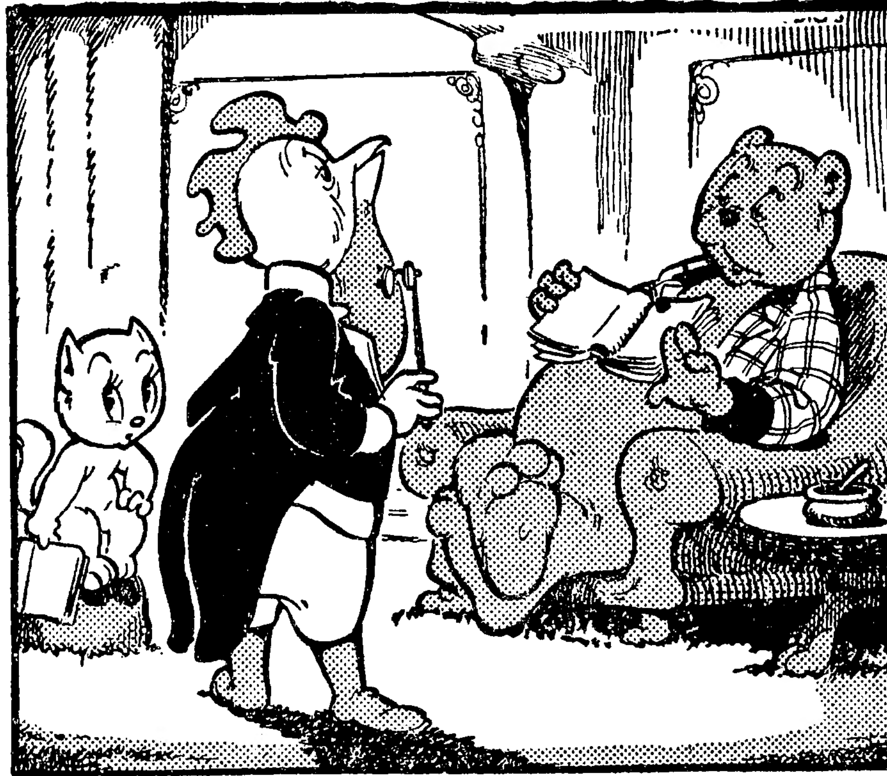
„Och, neu..." zei heer Ollie, „gaat u zitten. Wat is er van uw dienst?"

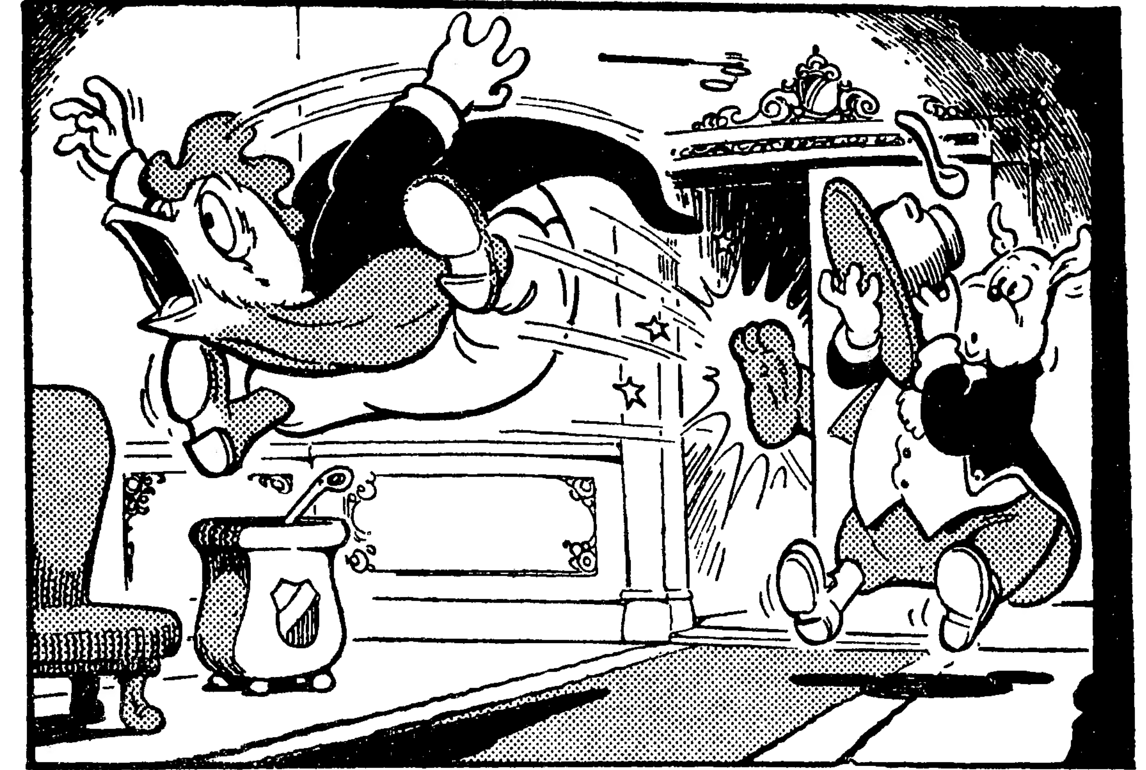
„Ge waart hedenmorgen zo goed om de schuldbekentenissen van de heer Doffer aan mijn nicht te geven," hernam de edelman. „Eh bien, genoemde Doffer was zo onbeschaamd om aan te bieden met mijn nicht te huwen in ruil voor die papieren. Denk eens aan!"

„Wat brutaal!" zei heer Bommel verveeld. „Maar ja, wat had u anders verwacht? Zo'n spiermassa mist het fijne gevoelsleven van ons heren — net als ik altijd al gezegd heb! Ik heb iets veel interessanters! Hebt u wel eens van een Broddelboleet gehoord, markies?"

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER

De markies luisterde niet naar heer Bommel. Enigszins nerveus bevingerde hij zijn lorgnon en voer voort: „Mijn nicht eh ... Héloïse ziet alles nu geheel anders in. Ik mag wel zeggen, dat het infame gedrag van deze eh ... Doffer haar de ogen geopend heeft. Haar gevoelens voor deze figuur zijn geheel dood. Zij wenst hem niet meer te zien!"

„Heel verstandig," merkte heer Ollie op. „Ik voor mij heb nooit gewenst hem te zien. Maar men kan niet alles hebben wat men wenst, als u begrijpt wat ik bedoel."

„Juist, ja," hernam de markies. „Nu heeft er echter iets vreemds in haar gevoelsleven plaats gegrepen. Uw edele handelwijze met die schuldbekentenissen heeft haar eh .. het idee gegeven, dat eh ..."

„Ze is nu zeker verliefd op heer Ollie geworden," viel Tom Poes in.

„Zo sterk zou ik het niet willen uitdrukken," zei de edelman. Hij glimlachte flauwtjes. „Zij heeft de wens te kennen gegeven u beter te leren kennen eh ... Bommel. Namens haar nodig ik u uit hedenavond uw dichtwerkje te komen voordragen."

Heer Bommel stond waardig op. „Uw nicht," sprak hij, „is wel erg oppervlakkig. Zij heeft nog veel te leren, markies. Het diepere gevoelsleven van een heer is boven haar geestelijke stand. Het spijt me, maar ik heb geen tijd voor zulk gebeuzel als gedichten. Dat moest u weten. De ervaringen van de laatste tijd hebben mij beproefd en gerijpt."

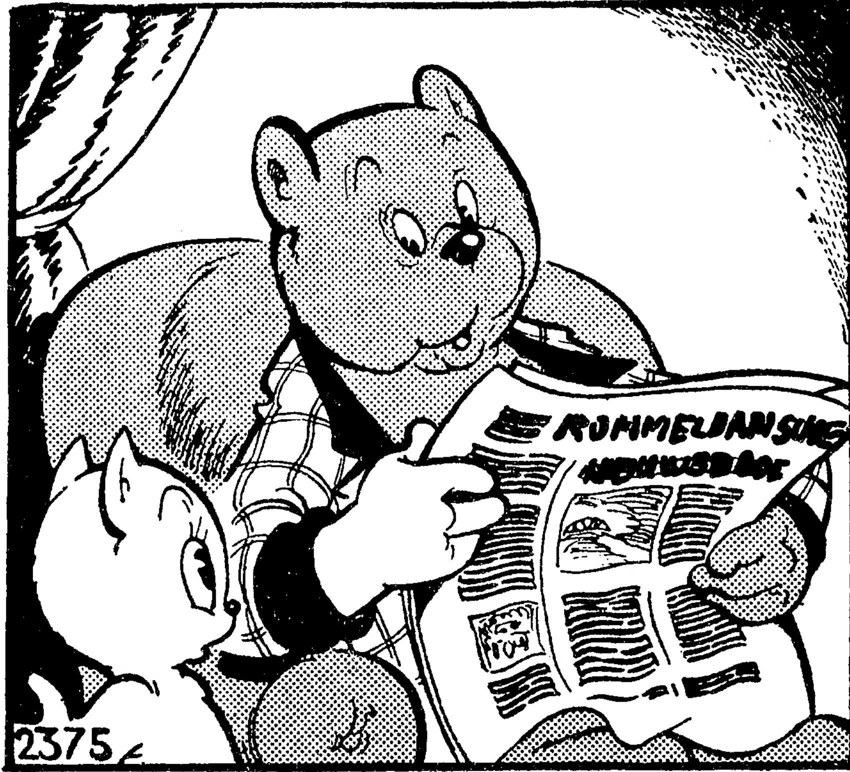
„Des te beter!" riep de heer de Cantecler opgelucht uit. „Deze bevlieging van haar kan immers tot niets leiden."

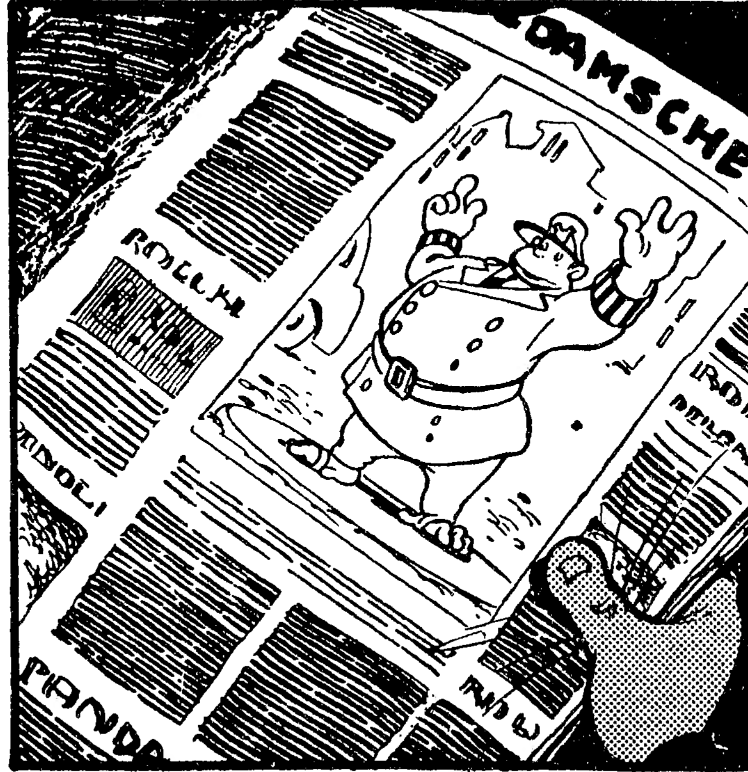
„Waarom niet?" vroeg heer Ollie plotseling achterdochtig.

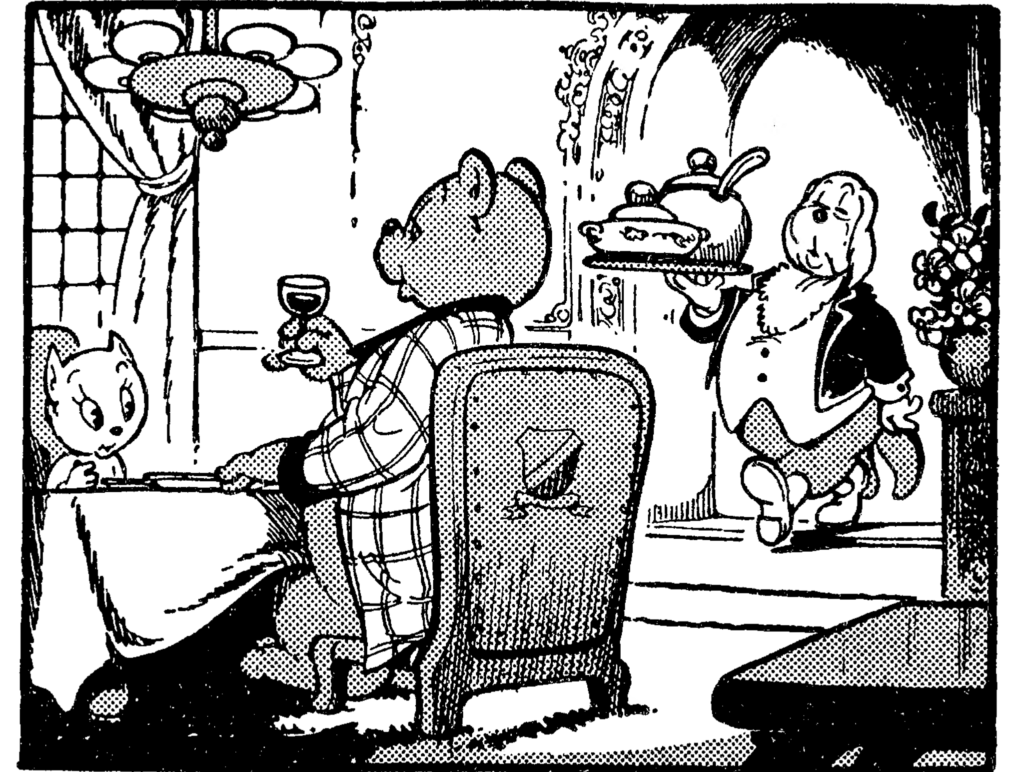
„Met het oog op het standsverschil," legde de markies uit. „De heer Doffer was tenminste nog een bekende figuur op sportgebied, terwijl u ... eh ..."

De bediende Joost, die juist enige verversingen wilde aandragen kreeg plosteling de deur tegen zich aan en zag tot zijn verrassing, dat de bezoeker met kracht naar buiten werd geworpen.

TOM POES EN DE DOFFE DOFFER 2375

Zo keerde dus de rust op Bommelstein terug. Heer Ollie bestudeerde het leven der paddestoelen en Tom Poes bleef voor de gezelligheid een poosje logeren. Doch op een morgen slaakte heer Bommel, tijdens het lezen van de krant, plotseling een uitroep.

„Hier staat, dat de nicht van de markies de Cantecler vertrokken is", sprak hij. „Freule Héloïse, misschien herinner je je haar wel".

„Ja, zeker", zei Tom Poes, „die zal ik niet gauw vergeten! Het gedicht dat u voor haar maakte en..."

„Ahum!" onderbrak heer Bommel, „ze is dus vertrokken. Ze heeft behoefte aan rust en is voor enige tijd naar de bergen, jonge vriend. Ja, ja, zo gaat het met die oppervlakkige wezentjes — ze zijn niet opgewassen tegen het volle leven. En hier zie ik een stukje van Doffer, weet je nog wel? De heer D. Doffer, die enige tijd geleden benoemd was als ster[illegible]man voor het verkeerswezen is gisteren in functie getreden", staat er. „De oplossing van alle verkeersproblemen van de stad Rommeldam ging hem enigszins boven de krachten, zodat de autoriteiten er de voorkeur aan gaven hem van onder af aan te laten beginnen". — „Kijk, hier is zijn foto!"

„Tjonge", zei Tom Poes, „hij is dus verkeersagent geworden, maar ik geloof toch, dat de markies indertijd een ander baantje voor hem bedoelde".

„Ja", gaf heer Ollie toe. Hij glimlachte tevreden en stond op om aan tafel te gaan. „Iedereen krijgt loon naar werken, jonge vriend. En ik geloof, dat hij als verkeersagent veel kan leren. In ieder geval zal hij zijn populariteit nu wel gauw verliezen. Ach ja, niet iedereen kan een Bommel zijn, zoals mijn goede vader altijd zei. En daar houd ik mij maar aan. Komaan geen woord meer over die ongelukkige geschiedenis. Morgen gaan we picknicken in het Donkere Bomen Bos. Gezondheid, Tom Poes!"

Tom Poes en de Doffe Doffer

